

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 11^{ον}
ΑΡΙΘ. 558

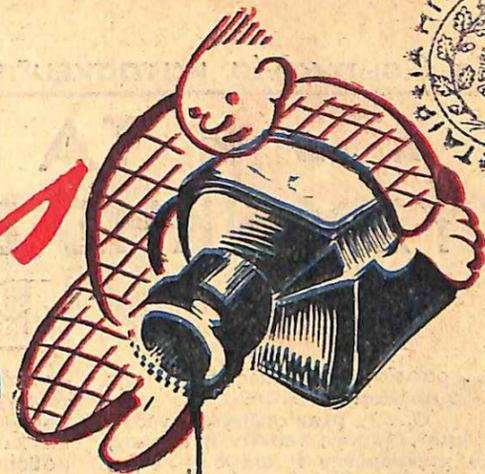

αυτό το φύλλο:

ΟΙ ΓΡΑΜΜΕΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΣΑΣ !

ΑΣΗΠΟΤΗ - ΕΛΚΑ.,

Εβδομαί

Κριτικές

"Αμα πρόκειται να βγάλης εισιτήριον θεάτρου
 πρόσεξε να μην ακούς
 τους σπουδαίους κριτικούς
 πούχουν όλοι τους ανάγκη... νευρολόγου-ψυχιάτρου.
 Πρώτος ο Οικονομίδης, αψηρός υπέρ τὸ δέον
 ὁ Ἀρδάκης πὸν μᾶς κάνει, πλήρης ὕφους τὸν σπουδαῖον,
 Ὁ Μαμάκης ὅστις κρίνει σοβαρῶς τὸ κάθε τι
 —προκειμένου περὶ Σαίξπηρ ἐρωτᾷ... τὸ Μηνωτή—
 ὁ πολὺς ὁ Μισσοβίτης, καὶ ὁ Χάρις κι' ὁ Κουκούλας
 κι' ἄλλοι τόσοι νεαροὶ
 πὸν ἡ κριτικὴ τους πάντα εἶν' ἐκτάκτως σοβαρὴ
 κι' ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ βλέμμα τῆς Πιπίτσας καὶ τῆς Κοῦ-
 ἔχουν ὅλοι πόζα, ὕφος
 μπρὲς στῆς ράμπας τὸ ἡμίφως
 κι' εἶναι ἡ μορφή τους γρίφος
 καὶ οἱ κριτικὲς τους... τζίφος.

Καὶ θ' ἀντιληφθῆς ἀμέσως ἂν τὴν προσοχὴ σου ἐντέλης
 ἴπως ὁ κριτικὸς σὲ ἔλα κάνει τὸ νερὸ θολὸ
 καὶ πὸς ὅσο ν' ἀποτύχη σ' ἔργον ὁ Μωραϊτίνης
 ἄνευ δισταγμῶν τὸ «Ἔθνος» θὰ τὸ βρῆ «πολὺ καλό»!
 Ἄλλὰ κι' ὁ Μαμάκης ψάχνει, χωρὶς νὰ ὑπάρχη αἰτία
 ναῖρη πάντοτε μιὰ «θέση», σοβαρὰν καὶ ὄχι ἀστεία,
 κι' ἂν στὸ ἔργον δὲν εὐρίσκει—ὅπως λέει—καμμιά «θέση»
 βρίσκει πάντα ἐν ἀνέσει
 πέντε θέσεις ἐν τῇ πλατείᾳ!
 Ἄλλὰ ἔεγασα μέσ' τᾶλλοις
 πὸς ὑπάρχει κι' ἄλλης Θρύλλος
 πὸν δὲν ἔχει κρίση στάλλα
 κι' ἐπιτίθεται ὀργίλωσ.
 Γι' αὐτὸν ἔχουμε νὰ ποῦμε...
 (Μὰ μ' αὐτὸν θ' ἀσχοληθοῦμε!)
 Ἄλλος κριτικὸς γενναῖος
 κι' ἀρκετὰ... νομίζω νέος

εἶν' ὁ Γιαννακόπουλός μου, ὁ παμφίλτατος ὁ Χρηστός
 πὸν ὅταν κρίνη γαιρεκάκως τὸν διαβάξω εὐχαρίστως
 καὶ πὸν μὲ τίς κριτικὲς τοῦ πέτυχε ὅσο κανεὶς
 νὰ τὸ βρίζουνε οἱ πάντες, πρόσφυγες καὶ γηγενεῖς.

"Ερχομαὶ στοὺς νέους ἤδη,
 καὶ ἀρχίζω κατὰ τάξιν ἀπ' τὸ Δέλτα Γαλερίδη
 πὸν στῶν κριτικῶν ἐμπήκε τὸ σαχλότατον συναφι
 Ἐνῶ εἶναι ἡ δουλειὰ του νὰ μὴν κρίνη, μὰ νὰ γράφῃ.
 Βλάχο ἔεγασα καὶ Νάζο πὸν κι' οἱ δυὸ στὰς κριτικὰς τους
 λύνουνε τὰς ὑποθέσεις... τὰς οἰκογενειακὰς τους,
 (—Στάσου ἐάδερφε, καὶ ἄκου: Δὲ μ' ἀρέσει ἡ «Σερενάτα».
 —Ξάδερφέ μου, λὲς ἀρλοῦμπες. Θέλεις ντοκουμέντα;
 Νάτα).

"Ἴσως νάπρεπε νὰ φταίω
 πὸν τὸ Βλάχο ἀναφέρω εἰς τὴ στήλη τελευταία
 ἀλλὰ τὸν νομίζω νέο
 κι' ἀπ' τοὺς νέους οἱ κυρίες πάντοτε τὸν προτιμῶν.
 (Τὶ φτηνὰ πὸν τὴ γλυτώνει μ' ἓνα κομπλιμάν!)

Εὐ.—

ΤΕΤΑΡΤΗ

8

Ἰουνίου 1938

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
 ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τζογιά

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.35

ΑΡΙΘ. 35282

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ

Ὁ ἀνεκδιήγητος Πα-
 ρασκευᾶς θὰ ἐγκατι-
 νιάσῃ τὴν καλοκαιρι-
 νὴ σαϊζὸν σὲ δύο σπαρ-
 ταριστὲς σελίδες του:

Ο ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

ΣΤΑ ΜΠΑΪΝ ΜΙΣΤ

λωνάκι και νοίκιαζε ένα περιστευό-
μενο δωμάτιο.

Λοιπόν, εκεί την έπαθε ο φιλαρά-
κος μας. Από τον καιρό που κάθησε
σε κείνο το σπίτι, τον έβλεπαμε αφη-
ρημένο, λιγομίλητο. Σιγά - σιγά έ-
κοψε από την παρέα και τέλος έμα-
θαμε πώς άρραβωνιάστηκε την παρ-
δαλή Ωδειαδά του.

Μας είπαν ακόμη πώς ο Δαμιανό-
πουλος έκανε σαν τρελλός για δαύ-
τη. Ο πατέρας του, που ήρθε από
την επαρχία επίτηδες, δεν μπόρεσε
να του γυρίση το μυαλό. Τα δάκρυα
της μάννας του τον άφησαν άσυγκί-
νητο. Συγγενείς και φίλοι δεν κατα-
φεραν να τον πείσουν πώς αυτό που
ήθελε να κάνει ήταν σωστή παρα-
φροσύνη, πώς μάννα και κόρη είχαν
ένα παρελθόν φορτωμένο σκάνταλα,
πώς ο γάμος αυτός θα κατέστρεφε
το μέλλον του και άλλα τέτοια. Ο
Γιάννης είχε πάρει την απόφασή του.
Και ο γέρος του έφυγε, φοβερίζον-
τας πώς θα τον αποκληρώση αν έ-
παιρνε την κόρη της σπιτονοικοκυ-
ράς του.

Ο Γιάννης, την άλλη βδομάδα, έ-
κανε το γάμο του. Μά δεν πέρασε
πολύς καιρός και κατάλαβε την ά-
νοησία του. Μάννα και κόρη τούψη-
ναν το ψάρι στα χείλη, που λέει ο
λόγος.

Καμμιά φορά τότε βλέπαμε στο
δρόμο, σκυφτό, άπεριποίητο. Μας ά-
πέφευγε.

Ύστερα, μάθαμε και τα χειρότε-
ρα: Η γυναίκα του — το άγοροκό-
ριτσο — είχε έρωμένο, έναν ήθοποιό
με όνομα... Ο άντρας της το έμαθε,
έβγαλε σε έներγεια την παλιά μά
πάντα άλάθευτη μέθοδο του ταξιδιού
και γυρίζοντας άξανα βρόδου στο
σπίτι του, τους έπιασε. Ο ήθοποιός έ-
πήδησε από το παράθυρο, ο Δαμια-
νόπουλος του έρριξε μια πιστολιά,
μά δεν πέτυχε... Ρεζίλικια.

Έγεινε σούσουρο, ήρθε η Άστυ-
νομία, και ο Γιάννης, βρίζοντας ά-
γρια τη γυναίκα του, έδήλωσε ότι
θα τη χωρίση. Πρωί - πρωί έφυγε
για την πατρίδα του, για το Μωριά.

Μπήκε στο πατρικό του σπίτι κλαί-
γοντας: «Πατέρα μου, μάννα μου,
συχωρέστε με!... Είγατε δίκη; "Η-
τανε μιά ξετσιώπη!...» Κι' η μάννα
κ' ο πατέρας εγάδευαν το κεφάλι
του άσωτου γιου και τόν έσυχώρε-
σαν, γιατί φαίνεται πως η καρδιά
του γονιού είναι από το Θεό πλασμέ-
νη να συχωράη. «Όμως άκούστε τι
έγινε ύστερ' από λίγον καιρό:

Άμα το πέρασε η πρώτη έντύ-
πωση, το έρωτικό πάθος έαναφούν-
τωσε φωτιά στην ψυχή του δυστυχι-
σμένου του Γιάννη. Έλυωσε, σούρω-
σε, δε μπόραγε να τη βγάλει από το
μυαλό του, αυτός ο κολασμένος της
Άγάπης. Κι' ένα πρωί, έπειτα από
μιά τρομερή άγρυπνία, πήρε το τραί-
νο και γύρισε στην Άθήνα. Πήγαινε
να την ένααβοη, να την άγκαλιάση
ή να την πνίξη. Ούτε κι' αυτός ήξε-
ρε.

Άνέβηκε βιαστικά στο Κολωνάκι.
Βρήκε το σπίτι κλειστό. Από μιά φι-
λική του οικογένεια έμαθε πώς η
γυναίκα του ήταν φευγάτη. Είχε ά-
κολουθήσει το θεατρίνο της σε μιά
«καλλιτεχνική» του περιοδεία, στην
Αίγυπτο... Και ή πεθερά μαζί, σεινά-
μενη άκόμη, που ήθελε να δη τις Πυ-
ραμίδες και τους άρσάδες, έλεγε,
με τις άσπρες κελυμίες!

Συνεπαρμένος από την έρωτική
του μανία ο Δαμιανόπουλος, δεν έ-
χασε καιρό: μπήκε στο άδοτο παπύ-

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΚΑΣΚΕΤΟ

ρι που έφευγε για την Άλεξάνδρεια
και πήγε να τη βρή. Πήγαινε σαν ύ-
πνωτισμένος...

Από τότε δεν τον ξαναείδε κανείς.
Χάσανε όλοι τ' άγνάρια του, Κι' ό-
ταν ο θεατρίνος ξαναγύρισε στην
Άθήνα χωρίς τη φίλενάδα του, μα-
θεύτηκε πώς γίνηκαν σκάνταλα στο
Κάιρο και πώς ο Γιάννης έσιμξε πά-
λι με τη γυναίκα του και άποφάσισε
να μείνη όριστικά στην Αίγυπτο δι-
κηγόρος στα Μικτά Δικαστήρια.

—Δέ βαρυσάι, (έλεγε ο θεατρίνος
στη «Γορτυνία»), δεν είναι σόι γυναί-
κα. Πάλι θα του ξαναφύγη με κανέ-
να πασσά. Τι καλά γώ που γλύτω-
σα άπ' αυτή την κολληταίδα.

Είχαν περάσει πολλά χρόνια από
τότες. Και να τώρα που σε κείνο το
δρομάκι του Περαία, μέσα στο βρα-
δυνό σύθαμπο, ή σιλουέττα ενός δυ-
στιγμισμένου άλήτη και ο τόνος της
φωνής του είχαν ζυπνήσει μέσα μου,
μ' έναν άλλόκοτον τρόπο, τόσες θύ-
μησης, έναν δάκερο κόσμο από γε-
γονότα που τά νομίζα όλόποτε λη-
σιμονημένα.

—Όταν εγύρισα από τη Σύρα, διη-
γήθηκα στον άδελφό μου την παρά-
ξενη συνάντησή μου. Όμως δεν του
έκανε την έντύπωση που περίμενα.

—Της φαντασίας σου είναι, μου εί-
πε. Ποδ ο Δαμιανόπουλος τώρα!...

Εκείνον τον καιρό, ο άδελφός μου
ύπηρετούσε ίατροδικαστής της Εί-
σαγγελίας Άθηνών. Όταν γινότανε
κανένας φόνος, ή σοβαρός τραυματι-
σμός, ο Εισαγγελέας του έδινε δια-
ταγή να πάη να κάνει αυτοψία. Τότες
ο γιατρός έπαιρνε το βαλιτάκι του
—τόσο δά — με τά εργαλεία και τ'
άντισυπτικά και πήγαινε να έξετάση
το λαβωμένο ή το νεκρό και να συν-
τάξη ύστερα την έκθεσή του. Στις
ύπηρεσιακές του αυτές άποστολές
τόνε συντρόφευα, καμμιά φορά, προ-
πάντων όταν ήταν να πάη σε κανέ-
να χωριό της Άττικής — έτσι, για
παρέα. Κι' άμα τέλειωνε ο γιατρός
τη δουλειά του, καθόμαστε σε κανά
μαγαλάκι και κουτσολίγαμε. Έτσι
τέλειωνε ευχάριστα μιά άνιαρη και
πολλές φορές θλιβερή ύπηρεσία.

—Έν' απόγευμα, που πήγα στην
Εισαγγελία, βρήκα τον άδελφό μου
έτοιμο να βγη. Είχε έντολη να κατε-
βη στον Περαία για αυτοψία, και
κρατούσε το βαλιτάκι του. Βγήκα-
με μαζί.

Ο καιρός ήταν χινοπωριάτικος,
συμφεσιασμένος. Άνεμος ύγρος στρι-
φογύριζε τά τελευταία πσιμένα δέν-
τρόφυλλα κι' έσερνε στους δρόμους
κουρέλια από ξεσκισμένα προγράμ-
ματα, σήκωνε σκόνη.

—Θάρρη μαζί μου στον Περαία;
μου είπε ο άδελφός μου.

Χωρίς να τότε ρωτήσω που άκρι-
βώς και για ποιο σκοπό θα πήγαινε,
δέχτηκα άσυλλόγιστα να τότε συν-
τροφέω.

Άμα μπήκαμε στο τραίνο, έπιασε
βροχή, δυνατή μόρα, δέροντας ά-
λύπητα τά τζάμια του βαγονιού.
Φτάσαμε στον Περαία και τ' άνεμο-
βρόχι έσκ'λουθούσε άκόμη.

ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΟΥΣΑ ΤΑΣ ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ ΤΗΣ

Η «ΕΒΔΟΜΑΣ»

ΑΝΑΓΓΕΛΛΕΙ:

ΣΕΙΡΑΝ ΝΕΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΤΕΛΕΙΟ- ΠΟΙΗΣΕΩΝ ΠΟΥ ΘΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΗΣΟΥΝ ΣΩΣΤΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΘΑΥΜΑ

- 1) Διπλοῦν χρωμολιθογραφημένον καλλι-
τεχνικόν έξώφυλλον από του φύλλου 561.
- 2) Χαρτί «Σατινέ» ύπερπολυτελείας ειδικῶς
παραγγελθέν πρό διμήνου εις τό έξωτερι-
κόν δια τάς άρχάς 'Ιουλίου.
- 3) Έκτύπωσις εις τά νέα μεγάλα ταχυπιε-
στήρια της 'Εταιρίας ό «Τύπος».
- 4) Νέας έκπλήξεις του έκλεκτου έπιτε-
λείου τῶν μοναδικῶν και άποκλειστικῶν
συνεργατῶν της.
- 5) Πλουσία εικονογράφησις με ειδικόν φω-
τομοντάζ.
- 6) Τά μεγαλείτερα σουξέ Έλλήνων και ξέ-
νων μουσουργῶν.

Κ. Τ. Λ. Κ. Τ. Λ. Κ. Τ. Λ.

ΣΕΛΙΔΕΣ

72

ΣΕΛΙΔΕΣ

—Νά πάρουμε άμάξι; έπρότεινε ο
γιατρός.

—Μά ποδ θα πάμε; Είναι μακρυσά;
—Κάμποσο; στο Νεκροταφείο.

Ζάρωσα τά φρύδια. Δέ μου άρέ-
σουν οι «πόλεις των νεκρών», δεν ά-
κολουθώ ποτέ ως εκεί τις κηδείες,
και ή μόνη κηδεία, που θέλοντας και
μη θα πάω, θάναι άλλοιμονο, ή δική
μου.

—Έτσι, λοιπόν, κι' αυτή τη φορά
θέλησα να ξεφύγω και είπα στο για-
τρό να μείνω στο καφενείο του Σταθ-
μασ, να τον περιμένω. Μά ο γιατρός,
στο μεταξύ είχε καλέσει ένα μόνι-
πο «αυτοκίνητα δεν ύπήρχαν άκόμη
τότες) και λυπήθηκα να τον αφήσω
να πάη μόνος.

Το άμάξι πήγαινε άργά, γιατί το
άλογο ήτανε κουτσό και γέρικο, σαν
τον άφεντικό του.

Η βροχή είχε μετριαστεί. Περνού-
σαμε από «θλιους» δρόμους, γεμά-
τους λάσπη, κοντά από εύλινες μπα-
ράγκες και γκριζες φάμπρικες. Πό-
τε - ποτε ούρλιαζε άπαίσια καμιά
σφυρίχτρα. Άπό κάποιο φουγάρο έ-
βγαине καπνός πηγτός που κυμάτιζε
σα μαύρο λοφίο και σκορπιότανε.

—Μά, τι θα ίδης στο Νεκροταφείο;
ρώτησα το γιατρό.

—Ένα πτώμα... Τό πτώμα ένδς ά-
γνωστου, που τ'όβγαλε ή θάλασσα
στη Φρεατύδα. Πρόκειται να μάθου-
με αν είναι έγκλημα ή αυτοκτονία.

Σε λίγο τ' άμάξι στάθηκε στην
πόρτα του Νεκροταφείου. Έκει κον-
τά ήταν ένα μικροιαγαλάκι, μπα-
ράγκα για τους άμαξιάδες και τους
νετροποπούς.

—Εγώ θα σε περιμένο έδω, είπα
τοῦ γιατροῦ, δεν έργουσα μέσα.

Ο γιατρός γαμογλάσε με την ά-
δυναμία μου, και κρατώντας το βα-
λιτάκι του, μπήκε στη μάντρα τῶν
πεθαμένων.

Κάτω από το τσιγκινο υπόστεγο,
ήπια το καφεδάκι μου, κυττάζοντας
τά περιγύρα. Η βροχή ήταν όλοτετα
σταματημένη. Το ούράνιο τόξο πυρ-
γώνονταν επάνω από τη μουσκεμένη
γη, υπόσχεση και παρηγοριά.

Άναψα ένα τσιγάρο κι' έστειλα
την άφροντισιά μου στον άέρα, τυ-
λιγμένη σε δαχτυλιδικία καπνού...
Μά το τσιγάρο τελείωσε, το ούράνιο
τόξο διαλύθηκε, οι πρώτες βραδυνές
σκιές κατέβαιναν, και ο γιατρός δε
φαινότανε. Άρχισα να γάνω την ύ-
πομονή μου... Γιατί άργει; Έλεγα.

Σηκώθηκα, περπάτησα πάνω - κά-
τω, πήγα ως την καγγελόπορτα του
κοιμητηρίου, κύτταξα μέσα: Σιωπή
βαθεία... άληθινή «σιωπή τάφων». Μό-
νο που οι κορυφές των δέντρων άρ-
γοσαλεύανε μονότονα, δεξιά-άριστε-
ρά, σαν τη βάρκα του Χάρου. Και
μόνο σαν δυνάμωνε λίγο το έσπερι-
νό άνογοφύσπια, άκούγονταν ένα
σερνάμενο μουρμουρητό, μέσα από
τη μακρυσά παράταξη τῶν κυπαρισ-
σιῶν που χώριζε στη μέση το κοιμη-
τήρι. Άπό τά φύλλα μιάς Ιτιάς έ-
σταζαν κόμποι, σα δάκρυα, στάλες
άπό τη βροχή.

Μά γιατί, λοιπόν, άργουσε; Ποῦ ή-
ταν;

Με μιάν αυτόματη κίνηση, μιάν
άσυγκράτητη νευρικότητα, διασκέλι-
σα την είσοδο και προχώρησα.

Κύτταξα δεξιά, άριστερά, δε υπο-
ροῦσα να ποσανατολισθώ... Τέλος,
άπάντησα ένα γέρο. Ένα φύλακα.

—Ο γιατρός;... Ποῦ είν' ο για-
τρός; τοῦ είπα,
(Τό τέλος στη σελίδα 55)

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΩΣ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ Σοβαρές Κυβέντες

Κουβέντες του Βάδρακα

Αττικές ημέραι

Γράμματα του Τζανέττου

ΚΡΙΤΙΚΕΣ

Αναπητή μου «Εβδομάς»,

Με αυτή μου την επιστολή θέλω να σοφίστησω τη προσοχή επί ένα ζήτημα που πρέπει να το λάβεις σοβαρά ύψ' όψιν.

Δεν θέλω δηλαδή να πής: «Ο Βάδρακας είναι, άστον να λέει κι' αν δεν βαρύνεται».

Θέλω να δώσης βάση στις κουβέντες μου και να τις πάρης τοίς μετρητοίς, γιατί κι' εγώ ζω σήμερα στη κοινωνία κι' έχω συναφή αντίληψη των γεγονότων.

Είδα πώς μέσα στις σελίδες σου υπερήχως κριτικές περί διά το έλαφρό μουζικόν θέατρο. Όλες τις έπιθεωρήσεις τις βρίσκεις πολύ - πολύ έντάξει. Φίλος είναι ο «Βάδρακας» του Βώτη, σπουδαία ή «Σιλουέττα» του Σαμαρτζή και πολύ-πολύ περιφρονη ή «Γαρνιέ» του Κοκκίνη και του Μαυρέα.

Μα δε μου λές, τόσο κορόιδο τον περνάς τον κοσμάκη; Νομίζεις δηλαδή, και με το συμπάθειο κι' όλας, πως τρώει άχρεα; Από σένα περιμένει να μάθη ποιά έργο είναι καλό και ποιά διά το κάρρο της Δημαρχίας;

Δεν ξέρω μωρ' άδερφέ μου σε τί χρειάζονται οι κριτικοί και οι ρεκλάμες. Τι κάνουν δηλαδή;

Έδώ πέρα ο Μωραϊτίνης σε κοτζαμάμ «Έθνος» έχει λυσάξει για τ' «Όνειρα Κοριτσιών». Αποτέλεσμα; Τρείς κι' εζήντα είπραξες κάθε μέρα, που δεν φτάνει για να πληρωθής ούτε ή Εθνομία ή καθαρίστρια. Πώς; Ο Μακέδος τραβάει τις πρίζες της κεφαλής του. Τι;

Για χαρά
ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Συρρεαλλιστική ποίηση

ΠΕΠΟΝΙΑ ΚΙ' ΑΥΓΟΛΕΜΟΝΟ

Φούστανελλάδες κρατούν βιολέττες
Και βήχουνε σποραδικώς.
Το κουκουναί άναστένανε
Και ζύστισε με πάθος.
Ένας πόλισμαν ήταν δρόμος
Και μια μοτοσυκλέττα έδεσμα
Άρα γε τί συμβαίνει στη σακκοδλα;
Μιά ορειχάλκινη σαλάτα.
Μερίσι.

Εμπειρικός

Όνειρα κοριτσιών

Τα «Όνειρα των κοριτσιών» είναι μια ήθογραφική, άς την ποούμε, όπερέττα. Και τη λέμε όπερέττα γιατί δεν ξέρουμε τι ακριβώς είναι. Έπιθεωρήσις μια φορά δεν είναι, δράμα δεν είναι, κωμωδία δεν είναι, κωμεντί δεν είναι... Άρα είναι όπερέττα.

Μα είναι άραγε όπερέττα; Ένας Θεός το ξέρει.

Τα «Όνειρα των κοριτσιών» - δικό μου έργο είναι! Έγώ τώγ' ο γράφω! - άνεβάρθηκε στο «Αθήναιον» με μεγαλοπρέπεια.

Μιά κυρία μου έγραψε: «Μπράβο κ. Μωραϊτίνη. Το έργο σας είναι περίφημο, έξυπνότατο, θαυμάσιο, δροσερώτατο, μεγαλειώδες, όνειρώδες καταπληκτικόν».

Αυτά μου έγραφε μια έξυπνοτάτη κυρία για τ' «Όνειρα Κοριτσιών» που είναι έργο δικό μου, τώγ' ο γράφω, και παίζεται στο θέατρο «Αθήναιον» (όδός Πατησίων έναντι Μουσείου). Εισιτήρια πωλούνται από πρωί ως το θέατρον.

Τρέξατε... Τρέξατε...

T. ΜΩΡ.

Περί «μοναξιάς»

Μοναξιά φτάνει κάποτε μοιραία.
Μοναξιά είσαι ή πιό σκληρή παρέα.

A. ΜΑΚΕΔΟΣ

(Θιασάρχης Θεάτρου 'Αθήναιον όπου παίζονται τα «Όνειρα Κοριτσιών»)
'Η «Μοναξιά» είναι οι καλλίτεροι στίχοι που έγραψα!!!

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Διευθυντής του «Χρόνου»

Σιγά-σιγά θά μάς πούν πως ή «Μοναξιά» είναι του Εύαγγελίδη και του Σακελλάριου!

Άκους εκεί ανάιδεια!

B. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

(Συγγραφέας της «Αρξεντίας»)

Ό Μπιάνκο το χειμώνα έγραφε κακή μουσική. Άπο τον καιρό όμως που συνεργάσθηκε μαζί μου στη «Σιλουέττα» έχει γίνει περίφημος.

K. ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

Άργεντινός συνθέτης

Παιδί μου... Παιδί μου... Το έργο είναι σαν το μπακαλλάρο. Άμα μου πουλήσης πέντε φύλλα μπακαλλάρο δεν έχω δικαίωμα να δώσω το ένα στον Παπαδόκα και στον Σπυρόπουλο. Ποδναι και καλά παιδιά και παίζουμε μαζί και τάβλι;

ΦΩΤΗΣ ΣΑΜΑΡΤΖΗΣ

Λιττεράτουρα

Σίδη Ντιρεττόρο μου τση «Εβδομάς»,

Ό' άφ' ήκω σ' έφτόνη την επιστολή μου κατά μέρος το άτομό μου και το ταλέντο μου και θ' άσχοληθώ πάλε με κειό το βουρλισμένο τον πατριώτη μου το Γρηγοράκη τον Ξερνόπουλο.

Έφτος μωρέ μάτια μου δε βρίσκει ήσυχία! Φυτρώνει παναπή έδεκαί που δεν τον σπέρνουνε!

Ναίσκε! Και παράδειγμα το γράμμα που σκάρωσε στ' «Αθηναϊκά Νέα» για τή «Μοναξιά» άπου την τραγουδάνε λέει στού Σαμαρτζή άνευ τση άδείας των συγγραφέων.

Κάτι τρέχει στα γύρτικα δηλαδή, όπως λέτε κι' εσεις οι Μωραϊτές! Τόμου και την τραγουδάνε σ' όυλες τσι ρούγες μωρέ μάτια μου, γιατί παναπή να μην την τραγουδήσουνε και στού Σαμαρτζή;

Και στο ύστερο τί γυρεύει μέσ' τή μέση ο Ξερνόπουλος; Μπας και τή «Μοναξιά» την έγραψε... ο Καραβασιλής;

Με τιμή και με ύπόληψη

ΤΖΑΝΕΤΤΟΣ

Νέα και περίεργα

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΒΕΛΟΝΑ

Ό Ζάν Κιεπούρα είναι, ως γνωστόν, ένας από τους καλλίτερους τενόρους του κόσμου.

Πρό ήμερών τον είχαν καλεσμένο σ' ένα σπίτι και ή οικοδέσποινα, για να τον εύχαριστήση, έβαλε στο γραμμόφωνο μια πλάκα δικιά του. Περιέργως όμως ή τέσον καθαρή φωνή του συμπαιθεστάτου τενόρου άκούσθηκε βραχνή και τα λόγια του τραγουδιού δεν εξεχώριζαν καθόλου.

Έξήτασαν το γραμμόφωνο και άπεδείχθη ότι όλη αυτή την καταστροφή στη φωνή του Κιεπούρα την έπέφερε ή βελόνα που ήταν χαλασμένη.

Ίδου λοιπόν πως ή φωνή του Κιεπούρα εξαρτάται καμιά φορά από μίαν βελόνα!

Τα εΐδημα του δικαστηρίου 'Η δύελλα

ΤΟΥ Κ. Δ. ΨΑΘΑ

Ό κύριος τα είπε διατάζων, έλαφως. Είχε το θράδυ που γύρισε στο σπίτι του δύο πεντοχίλιαρα στο πορτοφόλλι. Και το που ντύθηκε να πάη στο γραφείο του το πορτοφόλλι ήταν άδειανό:

- Τα είδατε το θράδυ;
- Τα είδα κύριε.
- Θυμάστε καλά;
- Πολύ καλά, σ'ας βεβαιώ.

Δεν ήμπορούσε να τον άπατά ή μήμη. Γιατί στο τραπέζι που έκαθότανε, του έζήτησε ή γυναίκα του ένα εκατοστάρικο. Άνοιξε λοιπόν, το πορτοφόλλι και τα δύο πεντοχίλιαρα ήταν στην θέση τους.

- Μήπως τα έδωσατε στην κυρία;
- Όχι, άδύνατε.
- Το θυμάστε καλά;
- Πολύ καλά, σ'ας βεβαιώ.

Ήταν βέβαιος ότι δεν τα έδωκε στη γυναίκα του, πρώτον γιατί δεν έσυνήθιζε να της δίνη περισσότερο από εκατοστάρικο και δεύτερον γιατί εκείνη ούτε έσυζητούσε τέτοιο πράγμα.

- Έχετε κανέναν άλλο μέσ' στο σπίτι;
- Όχι κ. πρόεδρε.
- Έσεις ή σύζυγός σας και ή ύπηρέτρια;
- Μάλιστα κ. πρόεδρε.

Αυτός, ή σύζυγός του και ή ύπηρέτρια. Και αυτός μ'εν μαζί με τον σύζυγον του στέκονται εκεί μπροστά στην προεδρικήν έδραν μένεα πνέοντες. Ή ύπηρέτρια, δεισιπλόνη και έξέθεσε στο έδωλιον κύπτει κάτω από την βαρειάν κατηγορίαν της ύπεξαίρεσως των δέκα χιλιάδων.

- Σ'ας έλαψε άλλη φορά τίποτε;
- Όμολογώ όχι κ. πρόεδρε.
- Τότε πως την ύποπτευσθε;
- Δεν μπορούσα να τα πάρη άλλος.

Αυτά είπε ο κύριος βήχων, ξαναβήχων, ή διατάζων. Ύστερα ήλθε ή κυρία και περιέγραψε με ζωηρά χρώματα το δράμα. Άνέλυσε με εύλογιάν μοναδική την κλοπή και έξέθεσε στο δικαστήριο όλες τις λεπτομέρειες και τις φάσεις του δυστυχήματος όπως έξεδηλώθη, διεπιστώθη και έφθασε στο δικαστήριο. Είπε ότι ο σύζυγός της είναι άγαθος μέγας άφελείας. Και ότι στην άρχή δεν ήθελε να ύποπτευθ ή ύπηρέτρια. Είπε ότι πρώτα εκείνη την ύποψιάσθηκε. Και ότι τον ύπέκρινε να της κάνει μια άνάκριση με τρόπο. Είπε ότι κι' αυτό δεν ήθελε ο σύζυγός της. Και ότι μετά μεγάλης δυσκολίας έπέισθη να την ύποψιάσθ και να της έρητήση τα κλαπέντα.

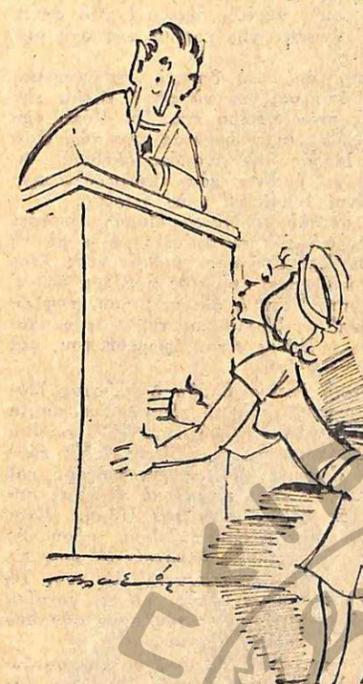
- Γιατί δεν την ύποπτεούταν;
- Λιότι είναι άναθότατος.
- Αυτή την έξήνηση δίδετε;
- Δεν ύποψιαζε ήλλη κ. πρόεδρε.

Είπε ακόμη ότι ή κατηγορουμένη γτήν άρχή ήρνήθη διασηρήν. Και ότι άρχισε να κλαίη μεγαλοφώνως και να τραβά τα μαλλιά της. Σιγά-σιγά όμως δεν ήταν πλέον δυνατός να κρύψη την πρᾶξιν της και άρχισε σχεδόν να άποκαλύπτεται.

- Σ'ας όμολόγησε την πρᾶξιν της;
- Όχι, βέβαια, άκριβώς.
- Άλλά πως έπέισθη;

— Άπό τον τρόπο της κ. πρόεδρε. Άπό τον τρόπο της: Άλλά ο τρόπος της κατηγορουμένης δεν δείχνει καθόλου διαθέσεις όμολογίας. Άρνεϊται διασηρήν στην κατάθεσή της. Άρνεϊται και στην επ' άκουατηρίω διαδικασίαν. Άρνεϊται και στις έρωτήσεις που της αποβάλλονται με πολύ θυμό μάλιστα

Είνα μια κοπέλλα στρουμπουλή. Μαγουλα ρόδινα, μάτια μαύρα, χείλη υγρά και σαρκώδη. Καμπύλες γραφικώτατες — πλούσια τα έλέη. Ό χωροφύλαξ που στέκεται μπροστά στην έδραν στρίβει

Είνα μια κοπέλλα στρουμπουλή. Μαγουλα ρόδινα και μάτια μαύρα, και ξαναστρίβει το μουστάκι. Λαμβάνει τον λόγον ο συνήγορος:

- Παρντόν κυρία μου...
- Όρίστε κύριε.
- Πόσα χρόνια έχετε στην ύπηρεσίαν σας την κατηγορουμένην;
- Πέντε κύριε.
- Σ'ας δυσμεστεύσε ποτέ;
- Πολύ συχνά.
- Πώς, δηλαδή;
- Έσπαγε διαρκώς. Μου άφάνισε τα γυαλιά μου. Τελευταίως, μάλιστα, μου έσπασε ολοκληρή σουπέρα από γνήσια πορσελίανη.

- Δεν λέω γι' αυτά.
- Άλλά;
- Μήπως έχετε λόγους και είσθε διασηρημένη, επειδή ο σύζυγός σας π'εβαγόν να μην έμνε άδιάφορος εις τή θέληση της κατηγορουμένης;
- Φουροτούνα;
- Κύριε σ'ας άπαγορεύω!
- Με συγχωρείτε...

— Δεν σ'ας συγχωρώ καθόλου. Διαμαρτύρομαι κ. πρόεδρε για τις έρωτήσεις του συνήγορου. Νομίζετε πως μ' αυτά θα συγκάλυψετε την πρᾶξιν της; Όρίστε!

Σοφώτατος ο συνήγορος διατηρεί όλνμπιάν ψυχραιμίαν και γλυκό μειδιάμα:

— Καλά κυρία μου.
— Αυτό που σ'ας λέω.
— Δεν έπιμένο. Μιά έρώτηση έκανα. Έπιμθάνει ο πρόεδρος:
— Να λείπουν αι έρωτήσεις αυτές.
— Κύριε πρόεδρε, δεν έπεδήθη τυχαίως ή έρώτησις. Είνα άλλοι οι λόγοι της μνήσεως. Δεν πρόκειται περι κλοπής. Θα σ'ας πη στην άπολογίαν της ή κατηγορουμένη.

Χίλιοι δάιμονες έδ έτσιμπούσαν μαζί τον σύζυγον δεν θα άναπθούσε έτσι ο φουκαράς. Γίνεται αϊφνιδίως κίτρινος. Βγάζει μαντήλι, σκουπίζει τον ιδρώτα. Κυτά άνήσυχος τον συνήγορον, την κατηγορουμένην κι' ύστερα ρίχνει φευγαλέα βλέμματα στην γυναίκα του, τα μάτια της οποίας άστράφτουν ήδη έπικινδύνως. Ή άτμόσφαιρα γεμίζει ήλεκτρισμόν. Είς ποίαν κεφαλήν θα πέση ο κεραυνός;

— Σήκω επάνω κατηγορουμένη Σπκωνεται.
— Πλησίασε!
— Πλησιάζει.
— Άκουσατε γιατί κατηγορείται. Τι έχεις ν' άπολογηθής;
Τα έζη:

— Άκούστε κ. πρόεδρε εγώ γράμματα δεν γνωρίζω για να τα πω περί δια γραμμάτων. Θα τα πω λοιπόν όπως έγίνηναν τα πράγματα καθ' ότι γλέπω ότι ο κύριος Άντωνάκης, «χρισά μου» και «αγάπη μου» και παιδί μου, σ' αγάπης κι' από τέτοια όσα θέλει και «ήσως πάει να με βγάλη και κλέφτρα, επειδή και ή κυρία του έζήτησε τα λεπτά και δεν ξέρει τί να της πη. Κύριε πρόεδρε έχω τ'έσεις...

— Τί έχετε;
— Τ'έσεις συνειδήσεως που λένε, καθ' ότι δεν ήθελα να τα βγάλω στην φάρα, και έδωσα και τον λόγον μου στον κύριο Άντωνάκη. Εφόσον δεν είδα και τίνα καλά από δαύτον. Τόσα, όμως κλέπον ότι κινδυνεύει το κεφάλι μου. Όλα κ' έλα! (στροφή στον σύζυγον). Και με συγχωρείτε. κ. Άντωνάκη!
— Ό είς άναμμένα καθόλου καθίσταται ο κύριος Άντωνάκης, γίνεται πιό έπιπροσ κ' από παιδάσιον. Άποσπεί τα βλέμματα από το πρόσωπον της κυρίας, που έχει μινει ήδη παπαρούνα, και κιντά άγωνιώδως την κατηγορουμένην.
— Λέγε λοιπόν.
— Μάλιστα, κ. πρόεδρε. Λιότι ο κ. Άντωνάκης έως τώρα μ' έμνήμηγε «αγάπη μου», «χρισά μου», «αγάπη» (Το τέλος στη σελίδα 60)

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ Κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

(Τα προηγούμενα)

Η Βίλμα Ζαμάνου μαθήτρια στην τελευταία τάξη του Κολλεγίου, μαθαίνει μια μερα απ' τη μητέρα της Πόπη πως ο πατέρας της δεν έχει πεθάνει, όπως πίστευε. Ο πατέρας της ζή. Είναι ο διάσημος γιατρός Κώστας Μαρσάς, ο πρώτος άντρας που γνώρισε η μητέρα της. Η συνηθισμένη ιστορία της εγκαταλείψεως φέρει τη Βίλμα στον κόσμο ανεπίσημα, χωρίς πατέρα, χωρίς όνομα. Η μητέρα της άνωγμένη πιά κι' απ' το σπίτι της, ταπεινωμένη και περιφρονημένη αλλάζει και το πατρικό της όνομα που δεν έχει δικαίωμα να κληθώση, δανείζεται το όνομα «Ζαμάνου», επειδή αυτό βρήκε πιο πρόσχειρο, και κάνει τον Έρωτα ετάγγεσμα. Έτσι ανατρέφει την κόρη της. Η Βίλμα μαθαίνει απ' τη μητέρα της την τραγική ιστορία που έγινε άφορη να βρεθί στον κόσμο. «Απάνω σ' αυτή τη στιγμή», διορίζεται στο Κολλέγιο ο νεαρός καθηγητής και συγγραφέας της μέσας Νίκος Μαρσάς. Η Βίλμα νοιώθει μια ακατανίκητη δύσμη να την τραβά κοντά του. Μαθαίνει πως ο Νίκος Μαρσάς είναι αδερφός του πατέρα της. Κλείνει μέσα της τον πόνο της. Σε λίγο καιρό γνωρίζει τον Κώστα Μαρσά σαν ξένον, —ένα θράβυ στο σπίτι των Γεράνηδων— κι' εκείνος της κάνει κόρτε. Ως τόσο μέσα της αρχίζει να μιλά η αγάπη για τον πατέρα της, και συγκινείται, ζωπα από το σί... της αυτό. Δεν μπορεί όμως να του πη την αλήθεια. Ο Έρωτάς της για το Νίκο έχει μεγαλώσει, την έχει τυλώσει. Και τρέχει μήπως εκείνος μάθει το συννευικό δεσπό τους. Έτσι το κούβε κι' απ' τον πατέρα της που εξακολουθεί να της φέρει ερωτικά. Η Βίλμα του λέει καθαρά ότι δεν πρέπει να έλπει τίποτε από κείνην, αλλά ο Κώστας Μαρσάς την βεβαιώνει πως δεν ζητάει παρά μόνο την αγνή φίλια της.

Εν τώ μεταξύ ο φίλος της μητέρας της, ο ταπεινός Γουιάλδης της επιτίθει κι' εκείνη τον απορροφεί με τρόπο.

Ο Νίκος Μαρσάς δεν πάει να την προσέγγη με ζωπα ένδιαφέρον. Αλλά χωρίς να το θέλη κι' ο ίδιος, τα μάγει με τη Νόρα Γ. άνη. Οι σχέσεις προχωρούν πολύ, μα ο Νίκος δεν αισθάνεται κανένα είσθημα για τη Νόρα. Η Βίλμα τον έχει άπιστολόησει σωπα και φροντίζει να συναντήνται μαζί της δίθεν τυχαία.

Η Βίλμα εξακολουθεί πάντα και τις συναντήσεις με τον πατέρα της. Ένα ά-όνομα ο Νίκος που την παραολοθεί τη βλέπει να μπαίνει στο αυτοκίνητο του άδερφού του. Η Βίλμα τον αντιλαμβάνεται και ταράζεται. Ο Κώστας Μαρσάς που δεν έχει δη το Νίκο, τη ρωτά επί συμβαίνει κι' αρχίζει μια ζωπη συζήτηση μεταξύ τους που γίνεται άφορη

να της εξομολογηθί πως την αγαπάει παράφορα, και να της προτείνη να την κάνει γυναίκα του!

Η Βίλμα δοκιμάζει ένα ισχυρό ψυχικό κλοισυό, γυρίζει άρρωστη στο σπίτι της κι' ανοίγει την καρδιά της στη μητέρα της.

Ύστερ από μια δυνατή συγκινητική σκηνή, αποφασίζουν να πη η Βίλμα την αλήθεια στον πατέρα της. Η Πόπη την καθησυχάζει βεβαιώνοντάς την πως αν ο Νίκος Μαρσάς την αγαπάει αληθινά θ' σκεφθί κι' εκείνος πως τίποτα δεν πρέπει να ναι ικανό να τους χωρίση.

Στο μεταξύ ο Νίκος Μαρσάς ρωτάει τον άδερφό του τί σχέσεις έχει με τη Βίλμα. Κι' εκείνος, μαθαίνοντας έτσι πως ο άνθρωπος που είδε η Βίλμα απ' τ' αυτοκίνητο ήταν ο αδερφός του, τυφλώνεται απ' τη ζήλεια και του λεί ψέμματα πως η Βίλμα είναι έρωμένη του, για να τον κοροίση.

Το ίδιο εκείνο θράβυ ο Κώστας Μαρσάς άποασίζει να η χάση την ευκαιρία για να φιάξη τη ζωή του. Θα χωρίση και θα πατρευθί την Βίλμα. Με κάθε θυσία. Πηγαίνει με τη γυναίκα του και τους δικούς της στο σινεμά κι' εκεί συναντά τη Βίλμα και την Πόπη. Έτσι μαθαίνει πως η Βίλμα είναι κόρη της Πόπης μα ούτε καν υποπτεύεται πως είναι κόρη του. Από πού κι' ως πού; Τη νύχτα, όταν μένη μόνος με τη γυναίκα του, της προτείνει να χωρίσουν σαν δυο φίλοι. Κι' εκείνη δέχεται.

Την επομένη η Βίλμα έχει μια συνάντηση με τον Νίκο Μαρσά. Εκείνος της ζητάει εξηγήσεις για τις σχέσεις της με τον άδερφό του κι' η Βίλμα άποφύγει να μιλήση καθαρά. Τού άποσχεται να τρυ γράψη αυτά που δεν μπορεί να του πη. Την ίδια μέρα ο Κώστας Μαρσάς ε-εσκπέττει την Πόπη για να της μιλήση για τη Βίλμα. Η Πόπη πάλι νοιώζει πως εκείνος απ' τη στιγμή που έμαθε πως είναι κόρη της, υποπτεύεται την αλήθεια. Αρχίζει μεταξύ τους μια συζήτηση γύρω απ' τα περασμένα...

Κι' η μοιραία παρεξήγηση που τους γύρωσε διαλύεται. Αιθόρητα, σαν άδρηγμένους από μια ύποσυνείδητη δύναμη πησούν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου.

Στη μεταξύ, η Βίλμα που έχει βγη έ-πληρη απ' το σπίτι για να μην είναι μπροστά στη συνάντηση, μόλις νυχτάσει πησνει ένα τρέ και νοιώζει στο σπίτι. Βλέπει πως ανοίγει απ' έξω τ' αυτοκίνητο του Μαρσά και περιμένει στη γωνία, έξω απ' ένα περίπτερο, γεμάτη αγωνία. Άξαφνα βλέπει μπροστά της το Γουιάλδη. Έξω από το ταπεινός της λεί όμο είδε τη μητέρα της στην αγκαλιά του Μαρσά! Η Βίλμα μένει κατάπληκτη. Μεταξύ τους γίνεται μια ζωπη συζήτηση

της ξαναβρήκε, για να η χάση για δεύτερη φορά τη ζωή της ζωής.

Κλείνεται μαζί της σ' ένα δωμάτιο, κι' η Βίλμα μόνη της στην κρεβατοκάμαρά της, κάνει διάφορες σκέψεις επάνω στα γεγονότα.

1901

Οτι δεν είχε κάνει ως τώρα, ως τόκανε από δω κι' εμπρός. Ας έλεγε την αλήθεια, καθαρά και έαστερα, χωρίς σκέψεις κι' υπολογισμούς.

Ο πατέρας της θάχε βέβαια το δικαίωμα να την έλεγξη, και μάλιστα ύστερ απ' την εξήγηση που είχε δώσει στην Πόπη. Γιατί τώρα τα πράγματα είχαν αλλάξει. Ο Μαρσάς δεν ήταν ο ένοχος πατέρας όπως νόμιζε εκείνη ως χτές. Δεν την είχε εγκαταλείψει, δεν ήξερε και την ύπαρξή της. Αυτή λοιπόν ήταν η μόνη που θάνοιωθε τον έαυτό της μειωμένο μπροστά του, αυτή μονάχα θά αισθανόταν την ανάγκη να χαμηλώση το βλέμμα της όταν θ' αντικρούζονταν τα μάτια τους.

Ως τόσο, είχε τις δικαιολογίες της. Καλές, κακές, άδιάφορο. Θα τούλεγε την Αλήθεια. «Όλη την Αλήθεια...

Μ' αυτή τη σκέψη πετάχτηκε απ' το κρεβάτι, τουχε ξεπλώσει έτσι, με τα ρούχα. Γιατί να μην πήγαινε μέσα; Έπρεπε να πάη.

Μόλις όμως έφθασε στην πόρτα, δειλίασε πάλι. Θάταν προτιμότερο γ' άφνη να περάση αυτή η νύχτα. Ήταν πολύ νευρική. Το ξενύχτι την είχε φοβερά ταλαιπωρήσει κι' ένοιωθε τις δυνάμεις της να πέφτουνε. Δέ θάταν σε θέση ν' αντιμετώπιση μια συνάντηση, που άποσδήποτε θά την συγκινούσε, ως της προένουσε κάποια ταραχή.

Άρχισε σιγά - σιγά να γδύνεται. Καθώς κυττάχτηκε σε μια στιγμή στον καθρέφτη είδε μ' έκπληξη το κουρασμένο της πρόσωπο. Κι' ένοιωσε μια συμπόνοια για τον έαυτό της, τέ μικρούλη έαυτό της που έμπαινε στη ζωή με τέτοιος φριχτές άγωνίες και τέτοιους δυνατούς κλονισμούς, στην ηλικία που οι άλλες ζωδι άμερινες με μόνη άπασχόληση το λούσο και το φλέρτ... Κούταξε μέσ' το κρούσταλλο την πονεμένη όψη της... Κι' ένα μικρό γαιόγελο της τσαλάκωσε έλαφρά τα μάγουλα...

Την ίδια στιγμή άκουσε κάποιο θόρυβο στο γάλλ.

Ο Μαρσάς έφευγε.

Περιμένε λίγο μήπως η μητέρα

της μη στήν κάμαρά της. Μα όχι. Άκουσε τα βήματά της στο διάδρομο ν' άπομακρύνωνται. Η Πόπη πήγε ίσια στο δωμάτιό της.

Νομίζε πως η κόρη της κοιμόταν και δεν ήθελε να την άνησυχήση. Κι' έπειτα, αισθανόταν κι' η ίδια την άναγκη να ήσυχάση τα νεύρα της, να ξεκουράση το κορμί της που είχε τσακίσει απ' αυτή την έξαλλη νύχτα, τη γεμάτη συγκινήσεις κι' άγωνίες, γτυποκάρδια κι' ήδονές...

ΚΕΦ. ΙΑ'

Ο Κώστας Μαρσάς ξύπνησε άργά, μετά τις έντεκα. Κι' ούτε καν άπασχολήθηκε με τις δουλειές του. Έκανε μόνο μερικά τηλεφωνήματα κι' έτρεξε γρήγορα στο δικηγόρο του.

Ήθελε να τελειώση όσο μπορούσε πιο γρήγορα με την υπόθεση του διαζυγίου. Τώρα πιά δεν του χρειάζονταν βέβαια για τον ίδιο λόγο, μα ένοιωθε την άναγκη να κόψη κάθε δεσμό με την παλιά του ζωή για να δώση ολόκληρο τον έαυτό του στην καινούργια.

Ήταν εύτυχιμένος! Πρώτη φορά αισθανόταν μέσα του το σκίρτημα της γαράς να τον κυριεύη, να τον γεμίξη όρη κι' όρεξη για τη ζωή.

Κι' έκανε σγέδια. Σγέδια τολμηρά, παράξενα, τρελλά, που ως τόσο τάρκρινε ψυχραίμα και ταύρισκε σωστά και συγκρατημένα, με την καινούργια λογική του.

Στην Πόπη δεν είχε μιλήσει για τίποτα σγατικό με το μέλλον. Όλη νύχτα που κουβεντιάζαν μαζί ήταν κι' οι δυο τους μεθυσμένοι απ' το ζαωνικό ζωντανέμμα του έρωτά τους. Που καιρός για ψυχραίμες συζητήσεις:

Ο δικηγόρος τουδύσε άπόσγεση πως θάα τελειωναν γρήγορα. Άποσ θάα ζητούσαν διαζύγιο «κοινή ύπαιτιότητα» και «δι' άσυμφωνίαν γαρακτήρων», το πολύ σε όγτώ μήνες έπνε νίνει και η «πνευματική λύσις» τ' άπυση απ' τη Μητρόπολη.

Τού Μαρσά του φάνηκε πολύ! Δεν μπορούσαν να τελειώσουν γρηγορότερα:

Κι' ο δικηγόρος — που ήταν και λίγο φίλος του — τον κούταξε παράξενα.

—Σάν πολύ βιαζόμαστε βλέπω! Τού έπτε χαμογελώντας. Υπαρχει κανένας... καινούργιος Έρωτας;

—Α, μπά! Άρηθήκε τυπικά ο Μαρσάς. Τώρα πιά έρωτες;

—Ξέρω γώ; Έκανε πάλι, έτσι μισοαστεία και μισοσοβαρά; ο δικηγόρος. Όποιος θέλει να χωρίση γρήγορα, βιάζεται... για να ξαναπατρευθί.

—Α, έμένα δε μου συμβαίνει αυτό. Εύτυχός! Άπάντησ' ο Μαρσάς.

Κι' όμως μέσα του είχε το συνάίσθημα πως έπτε ψέμματα. Ένώ είχε πη την αλήθεια! Γιατί φυσικά, τώρα πιά, δεν σκεπτόταν να ξαναπατρευθί.

Όταν βγήκε στο δρόμο προσέψθησε να το ξεγάση.

Ως τόσο αυτός ο διάλογος τουχε φέρει μια εαφονική άησυχία. Πραγματικώς, γιατί βιαζόταν τόσο να πάρη διαζύγιο, άποσ δεν ύπηρεχε πιά ο παλός ζωός; Νά τώπαρνε βέβαια. Άλλά χωρίς βία, όποτε γινόταν. Όχι να του πη ο δικηγόρος όγτώ μήνες κι' ατόνουο να του φανούν αιώνας!..

Με κόπο την έδιωξε αυτό τη σκέ-

ψη. Σά να μην ήθελε να την άφήση να προωρήση. Σά να φοβόταν μήπως άνακαλύψη καμιά κρυφή αίτια που τον έκανε να βιάζεται τόσο...

Στις δώδεκα τηλεφώνουσε στην Πόπη, όπως είχαν μείνει άσυμφωνοί το πρωί.

—Τι θά γίνη; Θα βγής; τη ρώτησε.

—Όπως θέλεις.

—Νά περάσω να σε πάω;

—Ναι.

—Η μικρή είν' εκεί;

—Εδώ είναι.

—Δός τη μου στο τηλέφωνο.

(Όταν έπτε «η μικρή», σκέφτηκε πόσο μεγάλη τουχε φανή αυτή η μικρή άλλοτε, και πόσο μικρή του φαινόταν τώρα!..)

Άκουσε τη φωνή της γλυκειά και σταθερή σαν πάντα.

—Καλημέρα.

—Καλημέρα, της άπάντησε. (Και—τι περιεργό!.. — αισθάνθηκε σά να τη ντρεπόταν!)

Μεσολάβησε μια σιωπηλή στιγμή. Ο ένας μάντευε την άμηχανία του άλλου.

Ήταν εύτυχιμένος! Πρώτη φορά αισθανόταν μέσα του το σκίρτημα της γαράς να τον κυριεύη, να τον γεμίξη όρη κι' όρεξη για τη ζωή.

Κι' έκανε σγέδια. Σγέδια τολμηρά, παράξενα, τρελλά, που ως τόσο τάρκρινε ψυχραίμα και ταύρισκε σωστά και συγκρατημένα, με την καινούργια λογική του.

Στην Πόπη δεν είχε μιλήσει για τίποτα σγατικό με το μέλλον. Όλη νύχτα που κουβεντιάζαν μαζί ήταν κι' οι δυο τους μεθυσμένοι απ' το ζαωνικό ζωντανέμμα του έρωτά τους. Που καιρός για ψυχραίμες συζητήσεις:

Ο δικηγόρος τουδύσε άπόσγεση πως θάα τελειωναν γρήγορα. Άποσ θάα ζητούσαν διαζύγιο «κοινή ύπαιτιότητα» και «δι' άσυμφωνίαν γαρακτήρων», το πολύ σε όγτώ μήνες έπνε νίνει και η «πνευματική λύσις» τ' άπυση απ' τη Μητρόπολη.

Τού Μαρσά του φάνηκε πολύ! Δεν μπορούσαν να τελειώσουν γρηγορότερα:

Κι' ο δικηγόρος — που ήταν και λίγο φίλος του — τον κούταξε παράξενα.

—Σάν πολύ βιαζόμαστε βλέπω! Τού έπτε χαμογελώντας. Υπαρχει κανένας... καινούργιος Έρωτας;

—Α, μπά! Άρηθήκε τυπικά ο Μαρσάς. Τώρα πιά έρωτες;

—Ξέρω γώ; Έκανε πάλι, έτσι μισοαστεία και μισοσοβαρά; ο δικηγόρος. Όποιος θέλει να χωρίση γρήγορα, βιάζεται... για να ξαναπατρευθί.

—Α, έμένα δε μου συμβαίνει αυτό. Εύτυχός! Άπάντησ' ο Μαρσάς.

Κι' όμως μέσα του είχε το συνάίσθημα πως έπτε ψέμματα. Ένώ είχε πη την αλήθεια! Γιατί φυσικά, τώρα πιά, δεν σκεπτόταν να ξαναπατρευθί.

Όταν βγήκε στο δρόμο προσέψθησε να το ξεγάση.

Ως τόσο αυτός ο διάλογος τουχε φέρει μια εαφονική άησυχία. Πραγματικώς, γιατί βιαζόταν τόσο να πάρη διαζύγιο, άποσ δεν ύπηρεχε πιά ο παλός ζωός; Νά τώπαρνε βέβαια. Άλλά χωρίς βία, όποτε γινόταν. Όχι να του πη ο δικηγόρος όγτώ μήνες κι' ατόνουο να του φανούν αιώνας!..

Με κόπο την έδιωξε αυτό τη σκέ-

«Επί τέλους!»

—Θά πάμε στη Γλυφάδα, είπ' ο Μαρσάς. Θάρθης μαζί;

—Ναι. Ψιθύρισε ύστερ' από μικρή καθυστέρηση η Βίλμα.

Κι' άμέσως:

—Ωρβούαρ! τού έπτε σά να θέλε ν' άπαλλαγή γρήγορα απ' την κουβέντα.

—Ωρβούαρ. Δώσε μου τη μαμύ σου.

Η Πόπη πήρε το άκουστικό.

—Θά περάσω σ' ένα τέταρτο νού σας πάω. Έτσι;

—Ναι, άσυμφωνοί.

Ο Μαρσάς τηλεφώνουσε απ' ένα μικρό μαγαζί που πουλούσε «λάδι» και μπενζίνες». Γύρισε και κούταξε γύρω του. Δεν ήταν κανείς. Ο ύπάλιλος στεκόταν στην έξώπορτα.

—Σε λατρεύω! ψιθύρισε στ' άκουστικό.

—Κι' εγώ! Άκουσε στ' ατί του. Κι' έκλεισε το τηλέφωνο.

Πλήρωσε το τηλέφωνο και βγήκε στο δρόμο.

Δεν μπορούσε ακόμα να πιστέψη

Της μιλούσε σιγά ένψ χορεύανε...

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

στην τόση άξαφνη αλλαγή της ζωής του!

Μπήκε στ' αυτοκίνητο κι' έκανε άσκοπες βόλτες στο δρόμο.

Σκεπτόταν με κάποια άνησυχία τη συνάντησή του με τη Βίλμα. Θάπρεπε άραγε να την άγκαλιάσει, να τη φιλήσει; Ταύρισκε σαχλά όλ' αυτά κι' ίσως και λιγάκι γελοία.

Έπειτα οι προηγούμενες σχέσεις τους τον έμπόδιζαν περισσότερο να είναι τόσο έκδηλωτικός μαζί της. Και στο κάτω - κάτω της γραφής δεν ήταν τοῦ χαρακτήρα του εἰθιματικότητες κι' οι σκηνοθετημένες διαχύσεις. "Ολ' αυτά έρχοντ' αυθόρμητα...

Μά δεν ήθελε πάλι νάναι και ψυχρή ή πρώτη τους αυτή συνάντηση. Κατι του έλεγε μέσα του πως ή Πόπη δεν έλεγε ψέμματα. Κι' αυτό το κάτι δεν ήταν άπλως μία διαίσθηση, μά ή ομοιότης που είχε ή Βίλμα μαζί του και που μόνο τώρα την πρόσεχε καθώς έφερνε μπροστά του τα χαρακτηριστικά της. Κι' ένιωθε μέσα του να γεννιέται τώρα μία καινούργια άγάπη για το κορίτσι που ως χες τοῦ ξυπνούσε τις πιό τρελλές έπιθυμίες. Μιά άγάπη άλλοιότιχη, τερπύρη, τρυφερή, που τώρα τον πλημμύριζε συγκίνηση! Συλλογιζόταν τις συναντήσεις τους, τον τρόπο που τοῦ φερόταν, την έπιμονη σιωπή της στις έρωτικές προτάσεις του και το τρυφερό της βλέμμα που έριχνε άπάνω του σά χάδι, γεμάτη άγάπη κι' ένδιαφέρον. "Ολ' αυτά που δεν μπορούσε να ξεγήσει, τότε, ταύρισκε τώρα τόσο φυσικά, τόσο άπλά...

Και το γιατί δεν τοῦχε μιλήσει, κι' αυτό δεν τοῦ ήταν καθόλου ανεξήγητο. Η Βίλμα άγαπούσε το Νίκο, κι' έτρεπε μήπως εκείνος μάθη τή σύγγενεια.

"Όλες αυτές οι παράξενες συμπτώσεις τον έκαναν να σκέπτεται πολύ. Η ζωή έπενοῦσε και τις μεγαλύτερες άπιθανότητες των ρομάντζων και την τολμηρότερη φαντασία των λαϊκών μυθιστοριογράφων!...

"Ός τόσο αυτός ο δεσμός της Βίλμας με το Νίκο, τον άπασχολούσε πολύ. Ήταν το μόνο σημείο που μετρίαζε την εὔτυχία του.

Σε λίγο βρισκόταν στο σπίτι.

Ένώ χτυπούσε την πόρτα, σχεδίαζε να φερθή στη Βίλμα όπως πάντα, και νάν' έτσι μάλλον αδιάφορος σά να μην είχε συμβή τίποτα το έξαιρετικό. Μ' αυτόν τον τρόπο νόμιζε πως θα διευκόλυνε κι' εκείνην και τον εαυτό του.

Μά όταν ήλθε ή στιγμή που τόσο κι' οι δύο τους είχαν φοβηθῆ και

τόσο την είχαν έτοιμάσει, δεν έγινε τίποτ' άπ' όλ' αυτά. Μόλις άντικρύστηκαν, άξαφνα και χωρίς δισταγμό, ο Μαρς άνοιξε δειλά την άγκαλιά του κι' ή Βίλμα ρίχτηκε βουβή άπάνω του. "Εμειναν έτσι άγκαλιασμένοι ένα δολόκληρο λεπτό. Ο Μαρς ήταν δυνατά συγκινημένος. Και δεν την άφησε παρά μόνο τη στιγμή που αισθάνθηκε το άρωμά της - το ίδιο εκείνο άρωμα που άλλοτε τον μεθοῦσ' έρωτικά-κι' αυτό τον ένώγησε κάπως.

Μόλις χωρίσανε, ή Βίλμα σκούπισε με μι' αυθόρμητη κίνηση τα μάτια της. Και κυττάζοντάς τον γέλασε παιδιάστικα μέσ' τα δάκρυά της.

Η Πόπη ντυνόταν ακόμα ή έκανε πως ντυνόταν για να τους άφήσει μόνους.

—Που είν' ή μαμά; ρώτησ' ο Μαρς.

—Μέσα, εἶπ' ή Βίλμα κι' έτρεξε γρήγορα στο λουτρό να ρίξει νερό στα κλαμμένα μάτια της.

—Ο Νίκος Μαρς είχε τρελλαθῆ άπ' την άνησυχία. Περιμένα μ' άγωνία το γράμμα της Βίλμας κι' όταν ή κυρία Σοφία τοῦ έπε πως όχι μόνο γράμματα δεν είχε μά και πως ή Βίλμα δεν είχε φανῆ στις ξεετασεις των μαθηματικών, δεν ήξερε τι να υποθέσει.

Διώρθωσε βιαστικά κάτι γραπτά που τοῦ είχαν μείνει άπ' το βράδυ, τα βαθμολόγησε γρήγορα και πήρε το καπέλλο του να φύγει. Μά τον ειαμάτησε ο Έπόπτης.

—Φεύγετε;

—Ναι, έχω μία δουλειά.

—Μά στις δώδεκα έχουμε συμβούλιο των καθηγητών.

—Δυστυχώς μου είναι αδύνατο να μείνω. Μου συμβαίνει κάτι πολύ εἰσπνο.

—Σύμφωνοι, αλλά... πρέπει να βγάλουμε άποτελέσματα. Κι' αν δεν είσαστ' έσεις στο συμβούλιο...

—Αναβάλλετέ το για τ' άπόγευμα, τι να σας πώ!

—Μά δεν μπορεί να γίνη αυτό κύριε Μαρς!

—Δεν ξέρω, Κάντε ο,τι θέλετε. Έγώ μι' φορά δεν μπορώ να μείνω.

Και μ' ένα γρήγορο «χαίρετε» βρέθηκε στη σκάλα. "Α, μά δά! Πολύ τον είχε σκοτίσει αυτό το δασκαλικό. Τῶχε βαρεθῆ πιά!

Πήρε το πρώτο ταξί που βρέθηκε μπροστά του και κατέβηκε στην Άθήνα.

Μέσ' τ' αυτοκίνητο σκέφτηκε όλες τις έκδοχές. Νάχε ζηλέψει ή Βίλμα τη Νόρα σε τέτοιο βαθμό, που να πήρε την άπόφαση να μην τον ξαναδῆ; Τοῦ φαινόταν άπίθανο.

Έκείνο πούβρισκε λογικό ήταν να μην ήθελε να τον συναντήσει, γιατί πραγματικῶς δεν είχε να τοῦ πῆ τίποτα για τις σχέσεις της με τον άδερφό του. Αυτό τῶνοιώθε κι' ο ίδιος. Θα ντραπήκε που είχε παρασυρθῆ τόσο έπιπόλαια σε μία περιπέτεια με τον Κώστα Μαρς, κι' αισθάνθηκε, φυσικά, την άνάγκη να βρῆ κάποια δικαιολογία. Γι' αυτό τοῦ έπε πως «συμβαίνει κάτι που δεν ήταν δυνατό να φαντασθῆ», κάτι που κι' ή ίδια δε μπορούσε να τοῦ πῆ μ' άποτιμοῦσε για τοῦ το γράμμά! Παιδιάστικες άφέλειες! Εἶχε φαίνεται την έλπίδα πως αυτό το «κάτι» θα τῶβρισκε άμα σκεπτόταν! Και φαντάστηκε πως ο Μαρς την πίστεψε!

Μά ως τόσο, αυτός δεν είχε σκοπό να της ξαναμιλήσει γι' αυτή την ιστορία. "Όσο κι' αν είχε πληγωθῆ μέσα του, την έκρινε σά μι' κοριτσίστικη έπιπολαιότητα.

Και της το συγχωρούσε. Μήπως μπορούσε να κάνει κι' αλλοιῶς; Μόνον με την ιδέα πως θα την έκανε τούργχτανε τρέλλα!

Τώρα, όμως, έπρεπε να έπικοινωνήσει μαζί της, να της τηλεφωνήσει, να έκβιάσει μι' συνάντηση. "Αν κι' εκείνη θα βρισκόταν φυσικά σε δύσκολη θέση, και θα τον άπόφευγε όσο μπορούσε. Τι της ήρθε, αλήθεια, να έπιμένη τόσο στην άρνησή της; "Αφού αυτός της τῶχε πῆ καθαρά πως ήταν διατεθειμένος να τη δικαιολογήσει γι' αυτό το παράπτωμα;

—"Εξω άπ' τοῦ «Ζωνάρ» πήδησε άπ' το ταξί, και πήρε το τηλέφωνο. "Άκουσε μι' λεπτή γυναικεία φωνή να προφέρει τον αριθμό:

—"Ουδόντα πεντακάσια σαράντα οκτώ.

—"Η δεσποινίς Ζαμάνου;

—"Εγώ.

—"Εδῶ Νίκος Μαρς.

—"Α! Καλημέρα σας. "Ορίστε. Εἶπε τυπικά ή Βίλμα.

Κι' ο Νίκος κατάλαβε πως δεν ήταν μόνη της.

—Εἶναι κανείς κοντά σου;

—Ναι.

—Τότε λοιπόν σε περιμένο τ' άπόγευμα στις τρεις έξω άπ' το Τένις, Σύμφωνοι;

—Ναι, ναι... Εὐχαριστῶ πολύ. Χαίρετε. "Απάντησε με προσποίηση ή Βίλμα. Κι' ή Μαρς έκλεισε το τηλέφωνο κι' έφυγε χαρούμενος.

—Ποιος τηλεφωνούσε; Ρώτησε ή Πόπη τη Βίλμα.

—"Η "Επιμελήτρια. Για να με έδοποιήσει να πάω τ' άπόγευμα να δώσω μαθηματικά... Εἶχαμε το πρωί και δεν πήγα.

Τάπε με τόση άφέλεια που θαύμασε κι' ή ίδια την ύποκρισία της!

Ο Κώστας Μαρς - που εἶνε φτάσει - οῦτ' έδωσε προσοχή στο τηλέφωνο.

Σε λίγο τ' αυτοκίνητο κυλούσε με τους τρεις στη Λεωφόρο τοῦ Φαλήρου.

Ο Μαρς ήταν εὐτυχημένος. Η Πόπη τῶν ίδιο.

Μόνο ή Βίλμα έννοιώθε μέσα της μι' δυνατή νευρικότητα. Τι θα γινότανε τώρα με το Νίκο; Τι θα τῶβριγε σήμερα;

Η συνέχεια στο προσεχές!

Προσεχῶς:
Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ
— «Κορίτσια πολυτελείας»

Ένα συναρπαχτικό αίσθημα-τικό μυθιστόρημα παρμένο από την κοσμική ζωή της Αθήνας.

Μια εξαιρετική καμπάνια Ζοήμηρες έρωτήσεις ΣΤΟΥΣ ΓΝΩΣΤΟΤΕΡΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ

Απαντούν ή δις ΣΟΦΙΑ ΒΕΜΠΟ και ο κ. ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

Δέν ξέρω ά σας συμβαίνει συχνά ά επισκέπτεσθε θεατρικά παρασκήνια. Έγώ, τουλάχιστον, για να είμαι ειλικρινής... είναι ή πρώτη φορά που πάτησα το πόδι μου σ' αυτό το μέρος.

Κι' όμολογώ ότι αισθάνθηκα μι' δυνατή συγκίνηση. Πρώτα-πρώτα, γιατί δεν πήγα να βρώ εκεί μέσα τον ήλεκτρολόγο της σκηνης ή κανένα φίλο αλλά την Σοφία Βέμπο. "Υστερα, βρέθηκα άποτόμως άνάμεσα σ' έναν κόσμο από θηλυκά τα όποια θεωρούν τον εαυτό τους εἰσι μέσα σάν στο σπίτι τους—και μήπως δεν είναι;—και σου παρουσιάζουν κάθε τόσο θεάματα που είναι κοινότητα, φυσικά, για τα παρασκήνια αλλά που δεν παύουν να είναι σκανδαλιστικά για τον άνίδεο και άπροετοίμαστο επισκέπτη.

Έπι τέλους, βρισκόμαι στο καμαρίνι της μοναδικῆς μας Βέμπο. Ψάχνω να βρώ λίγο άπ' το γνωστό μοιραίο ύφος που έχει στη σκηνή, μά ούτε για δείγμα δε βρίσκω. Οι κινήσεις της, ή όμιλία της, οι χειρονομίες της, όλα της είναι άπλά και φυσικότητα. Τα όμορφα κι' έκφραστικά μάτια της θυμίζουν, στ' αλήθεια, περισσότερο «προσφυγοπούλα» παρά γυναίκα του θεάτρου.

Μπαίνοντας στο καμαρίνι της ήμουν άποφασισμένος να ξεσκαπάσω όλοτελα τη μοιραία γυναίκα. Τέτοια γυναίκα, όμως, δε βρήκα και τώρα δισταζώ να φανῶ αδιάφορος πῶς τη σεμνή και γοητευτική συνομιλήτρια που έχω άπέναντί μου.

Συνέρχομαι όμως, από την πρώτη αυτή έντύπωσι και αρχίζω τις τολμηρές μου έρωτήσεις.

—Πῶσα άράπικα θύματα αφήσατε στην Αίγυπτο;

—"Αν και ή Αίγυπτος περιλαμβάνει όλων των ειδῶν τις φυλές, στο πέραςμά μου άπ' τον τόπο αυτό δεν άφησα θύματα οὐδεμιάς εθνικότητας.

Δυσκολεύομαι να την πιστέψω. Μιά τέτοια γυναίκα να μην αφήσει θύματα;.. Έπι τέλους... προχωρώ:

—"Όταν λέτε το «σ' άγαπῶ» έξω άπ' τη σκηνή, είναι πάντα τόσο... βαρῶ και... λαγγυμένο, όπως στα τραγούδια σας;

—Το «σ' άγαπῶ» είναι λέξις που δε συνηθίζω να τη λέω συχνά έξω άπ' το επάγγελμά μου. "Αλλά κι' αν ποτέ τῆ πῶ σε κανέναν, αυτό κανείς δε θα το «ήσῃ» εκτός άπ' εἰςείνον.

Η Βέμπο, καθώς βλέπετε, ξέρει καλά να υπερασπίσει τον εαυτό της άπ' τις αδιάφορες έρωτήσεις. Ένῶ όμως εκείνη άπάντησε εἰςω έξαπολύ νέα, έντονῶτερη έπίθεση:

—"Η φωνή σας τρώμαξε ποτέ κανέναν άπ' τους θαυμαστάς σας;

—Πῶς θέλετε να συμβῆ τέτοιο κοῦσμα, άφού αν έχω, ως καλλιτέχνης,

θαυμαστάς, τους έχω χάρις στη φωνή μου;

Λογικωτάτη άπάντησις, διό κι' έξακολουθῶ:

—Τι ιδέαν έχετε για τις ελληνίδες «ντιξέξ» και ειδικῶς για την Ποξέλλι;

Η Βέμπο μας, δίχως τον παραμικρότερο δισταγμό μου δηλώνει κατηγορηματικά:

—"Όλες άνεξαιρέτως είναι πάρα πολύ καλές.

Και τώρα, άποφασίζω να της υποβά-

θωμαισῶς, τους έχω χάρις στη φωνή μου;

Λογικωτάτη άπάντησις, διό κι' έξακολουθῶ:

—Τι ιδέαν έχετε για τις ελληνίδες «ντιξέξ» και ειδικῶς για την Ποξέλλι;

Η Βέμπο μας, δίχως τον παραμικρότερο δισταγμό μου δηλώνει κατηγορηματικά:

—"Όλες άνεξαιρέτως είναι πάρα πολύ καλές.

Και τώρα, άποφασίζω να της υποβά-

θωμαισῶς, τους έχω χάρις στη φωνή μου;

Λογικωτάτη άπάντησις, διό κι' έξακολουθῶ:

—Τι ιδέαν έχετε για τις ελληνίδες «ντιξέξ» και ειδικῶς για την Ποξέλλι;

Η Βέμπο μας, δίχως τον παραμικρότερο δισταγμό μου δηλώνει κατηγορηματικά:

—"Όλες άνεξαιρέτως είναι πάρα πολύ καλές.

Και τώρα, άποφασίζω να της υποβά-

θωμαισῶς, τους έχω χάρις στη φωνή μου;

σας έπειδή δε θγαίνω έξω πολύ, ίσως έπειδή δε συναναστρέφομαι πολύ κόσμο... ίσως έπειδή δεν άρέσω ως γυναίκα.

Την τελευταία αυτή φράση ή Βέμπο την έπε με τόνο τόσο φυσικό, ώστε να άποκλείεται κάθε προσποίησης. Είναι αληθινά θελκτικῆ γι' αυτό δεν της κάνει πιά καμμιά έντύπωσι ή όμορφιά της. Την έχει συνηθίσει. Τόσο μάλιστα, ώστε πολλές φορές άμφιβάλλει—φυσικά μόνο εκείνη—για τη γοητευτική της εμφάνισις.

—"Αγαπήσατε, τρελλά, πολλές φορές στη ζωή σας;

—"Όχι. Πολλές φορές και τρελλά αυτό δεν λέγεται αληθινῶς έρωσ. Είναι καπρίτσιο, είναι ο,τι άλλο θέλετε όχι όμως πραγματική άγάπη. Μερικά διακριτικά κτυπήματα στην πόρτα μας διακόπτουν την συνομιλία. Είναι ή σειρά της να βγῆ στη σκηνή.

Σε λίγα λεπτά ή γλυκειά και χαριτωμένη Βέμπο της ζωής θα πάρη πάλι τη μοιραία της έκφρασι για να θέλξη με τα ταγοῦδια της το θεατρόφιλο κοινό, που έξω άνοποῦνε.

Μιά τελευταία έρώτησις, που θεωρείται τολμηρή, μοῦσεται στο νου: να της ρωτήσω την ηλικία της.

Δεν το κάνω όμως.

Μιά όμορφη γυναίκα είναι πρωτίστως όμορφη. Η δε ηλικία κι' όλα τα άλλα, είναι καθαρή φιλολογία. Και ή έρευνα αυτή είναι κάθε άλλο από φιλολογικό κομμάτι.

Η δις Σοφία Βέμπο, παρ' ὅλο το ἔρος της, δεν είναι διόλου μοιραία.

—"Ας αλλάξουμε τώρα... φίλο κι' εἰς πάμε να βρούμε τον κ. Χαμαράκη.

Ο' αρχίσω, φυσικά, άπ' τις συστάσεις, γιατί έτσι το θέλει ή έθιμοτυπία.

Αν και στην προκειμένη περίπτωση θα μπορούσαμε ν' αφήσουμε έντελῶς κατὰ μέρος τις διατυπώσεις αυτές, για δύο σπουδαιότατους λόγους: πρώτον, γιατί ή έρευνά μας άφορᾶ προσωπικότητες ήδη γνωστές στο ελληνικό κοινό και δεύτερον γιατί ο κ. Χαμαράκης, ειδικῶς, είναι γνωστός με το παραπάνω.

Την ήμερά το κομποτήριό του μας θαμπάνει με τα άπαστραπτότα κρύσταλλα και τα γυαλιστερά μαρμαρά του. Την νύκτα, με τα φῶτα του. Μιά τεραστία φωτεινή ρελαίμα πληροφροῦ τις Αθίδες και τους Αθηναίους ότι εκεί μέσα θα θροῦν μεγάλα άποθέματα όμορφιάς, γλίκας, γοητείας κι' όμοιότητος έλλου... κατακτητικῶν ἰλκῶν που θα εἰχαν άνάγκη. Εκεί μέσα, οι κυρίες θα κατασκευάσουν τις γνωστές «σκάλες» τις μοντέρνες σκάλες που θ' άνεβαίνουν οι σύγχρονοι Ρωμαῖοι για να τους κάνουν την έξομολόγησή τους! Εκεί τῆ μαῦρα μετ' ά γίνονται ξανθά, τῆ καστανά, κόκκινα, τῆ λευκά, καθυγάλαζα

Ἡ γυναίκα που

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

Τὰ προηγούμενα

Ἡ περίφημη αἰδοὺς Ρόζα Σκαρλάτι, καθὼς δειπνᾷ στὸ συνηθισμένο της εστωρᾶν μὲ τὸν Ντανιέλε Κόρντα, μὲ τὸν ὁποῖο τὴν συνδέει μιὰ ἐξαισία, ἀδολὴ καὶ πραγματικὴ φιλία, γνωρίζεται μὲ ἕναν συμπαθέστατο νέο, τὸν Ἀλμπέρτο Ἰλάριο. Ὁ Ἀλμπέρτο τῆς δηλώνει ὅτι εἶναι ἀπὸ πολλὰ χρόνια θαυμαστής της καὶ ἤθελε ἐπιτέλους στὸ Μιλᾶνο γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν «Νόρμα» τοῦ Μπελίνι ποὺ εἴπαιξε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ Ρόζα. Δυστυχῶς ἡ «Νόρμα» ἀποτυγχάνει καὶ ἡ Ρόζα, νοιώθοντας τὸν ἐαυτὸ της ἄρρωστο ἀποχωρεῖ τὸς 2 ἄνδρες καὶ πηγαίνει ἔξω.

Τὴν ὥρα ποὺ πέφτει στὸ κρεβάτι της, χτυπᾷ ἡ πόρτα. Εἶναι ὁ Ἀλμπέρτο Ἰλάριο, ὁ ὁποῖος

τὴν ρωτᾷ ἀπλᾶ καὶ σοβαρὰ ἂν θέλῃ νὰ γίνῃ γυναίκα του.

Ἡ Ρόζα, χωρὶς νὰ θυμώσει, τοῦ ἀπαντᾷ ὅτι δὲν θὰ παντρευτῆ οὔτε ἐκεῖνος οὔτε κανέναν ἄλλον.

Τὴν ἄλλη μέρα ἐμβαθεῖ στὸν Κόρντα ν' ἀνακοινώσῃ στὸν Ἰλάριο ὅτι εἶναι παντρεμένη. Ὁ νέος τρέχει σπῆτι της ὅπου ἐκεῖνη βρίσκεται ἄρρωστη ἀπὸ ἀμυγδαλίτιδα. Κι' ἡ Ρόζα, ποὺ αἰσθάνεται μιὰ τροφερὴ συμπόθεια γι' αὐτὸν τοῦ διηγείται τὴν ἱστορία τοῦ γάμου της μὲ τὸν Πατρίτσιο Ἀσπέρ, ἕναν γοητευτικὸ νέο, θαυμασιὸ πιανίστα, ἐξαιρετο σκεδιστὴ, ἄστατο, ἀπάνταχο καὶ χαριτωμένο. Τὸν εἶχε παντρευτῆ πρὶν ἀπὸ ὀκτώ χρόνια σὲ ἡλικία δεκαεννέα χρόνων γιὰ τὸν εἶχε ἐρωτευτῆ παράφορα, δυνατὰ, ἀποκλειστικὰ. Μιὰ μέρα ὁ Πατρίτσιο τὴν ἐγκατέλειψε, ἐφῆνε γιὰ τὴν Βραζιλία καὶ πέντε χρόνια τώρα δὲν ἔφερε τί γινόνταν.

Πρὸ ὀλίγων μηνῶν εἶχε μάθει ὅτι ἦταν ἄρρωστος ἐκεῖ-κάτω καὶ ὁ Ντανιέλε Κόρντα ἀνέθεσε σὲ κάποιον φίλο του ποὺ ἔμενε στὴ Βραζιλία νὰ τοῦς πληροφορήσῃ τί γινόνταν ὁ Πατρίτσιο. Μιὰ μέρα ἔρχεται ἕνα γράμμα ποὺ πληροφορεῖ τὸν Ντανιέλε ὅτι ὁ Πατρίτσιο Ἀσπέρ εἶχε πεθάνει στὴ Βραζιλία ἀπὸ κίτρινο πυρετό.

Ὁ Ντανιέλε, ποὺ ἀγαπᾷ μυστικὰ τὴ Ρόζα, σκέπτεται ὅτι ὁ Πατρίτσιο πέθανε πολὺ ἀργά, ἀφοῦ ἔν τῷ μεταξὺ ἡ Ρόζα ἔχει ἐρωτευτῆ τὸν Ἀλμπέρτο Ἰλάριο.

Ὁ Ἀλμπέρτο προσκαλεῖ τὴ Ρόζα νὰ πάῃ στὸ σπίτι του, στὸ Βενέτο, γιὰ νὰ γνωρίσῃ τὴ μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφὴ του Τερεζίτα. Ἡ Ρόζα δέχεται. Στὸ σπίτι τοῦ Ἀλμπέρτου γνωρίζεται καὶ μὲ μιὰ νέα κοπέλλα τὴν Σιμπίλλα γιὰ τὴν ὁποία αἰσθάνεται ἕνα παράξενο συναίσθημα φόβου καὶ δυσφορίας. Ἡ Σιμπίλλα ἔχει μιὰ νεανικὴ, ἐπιδεικτικὴ ὀμορφιά.

Ἡ Ρόζα καὶ ὁ Ἀλμπέρτο ἀρραβωνιάζονται. Μόλις ἐπιστρέφει σπῆτι της ἡ Ρόζα, κοντεῖνι ν' ἀπολιθωθῆ ἀπὸ τὸν τρόπου βλέποντας ἕνα ἄνδρα νὰ παίζει στὸ πιάνο τὸ «Ερμιτικό ὄνειρο» τοῦ Λίστ. Εἶναι ὁ Πατρίτσιο ποὺ εἶχε ἐπιστρέψει στὴν Ἰταλία. Εἶχε διαδώσει ψέμματα ὅτι εἶνε πάλαι γιὰ ν' ἀποφύγῃ τοῦς πολυδαίμονες δυνειστάς του. Διηγείται στὴ Ρόζα πὼς εἶχε ἀρρωστήσει ἐκεῖ κάτω.

Τῆς περιγράφει ὅλη τὴν μαρτυρικὴ ζωὴ του καὶ πόσο τὴν ἐπεθύμησε. Τὸ βράδυ φεύγει καὶ ἡ Ρόζα πείσεται νὰ κοιμηθῆ νοιώθοντας μιὰ τροφερὴ ἀνομία. Σκέπτεται νὰ ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Ἀλμπέρτου, χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ καμμιὰ δικαιολογία γιατί ἂν τὴν ἀντικρύσῃ αὐτὸς δὲν θὰ ἴσως τὴ δύναιη ν' αὐτοθυσιασθῆ γιὰ τὸν Πατρίτσιο ποὺ ἔχει τόσο τὴν ἀνάγκη της.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Πατρίτσιο τὴν ἐπισκέπτεται καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἀδυναμίας καὶ οἴκτου ἡ Ρόζα ἀφήνεται πάλι στὰ χάρια του. Ὁ Πατρίτσιο μένει τὴ νύχτα μαζί της καὶ φεύγει τὰ ξημερώματα...

Ἡ Ἀντέλα Μορβέλλι δίνει μιὰ δεξίωση στὸ σπίτι της.

90Ν

Μιὰ Ρόζα ὅμως δεσμευμένη μ' ἕναν σύζυγο — καὶ τί σύζυγο! —, μιὰ Ρόζα ποὺ εἶχε ἐξαμπτῆ στὸν κύκλο τοῦ καθήκοντος καὶ τοῦ οἴκου, ἐκεῖνος τὴν φοβόταν. Ἔνοιωθε ἕναν τρομακτικὸ, ἀκατανίκητο, παιδιάστικο φόβο. Εἶχε δὴ μερικὲς φορὲς στὰ πράσινα μάτια ποὺ ἔλαμπαν σάν σμαράγδια τὸ ψυχρὸ φῶς μιᾶς ἀγνότητος, μιᾶς τιμιότητος ποὺ ἀσφαλῶς δὲν ἔλαυπε στὰ μάτια καμμιᾶς παρθενικῆς Σιμπίλλας! Καὶ μονάχα τὸ φῶς αὐτὸ φοβόταν ὁ Ἀλμπέρτο γιὰτὶ δὲν ἔφερε μὲ ποιά ὄπλα θὰ μπορούσε νὰ τὸ νικήσῃ.

Ἐκεῖνος πήγαινε στὸ σπίτι τῆς Ἀντέλας Μορβέλλι ξέροντας ὅτι δὲν πήγαινε πρὸς μιὰ γυναίκα ἢ ἕναν τῶν μιάς γυναίκας... Μὰ ἔφερε ὅτι τὸν περίμενε ἕνα βουνοὶ νὰ διασκελισθῆ, ἕνα ἐμπόδιο νὰ νικηθῆ. Θὰ εἶδνε τώρα μιὰ μάχη γιὰ τὴν πρώτη φορά καὶ δὲν ἔφερε ἂν θὰ ἔφταναν οἱ δυνάμεις του γιὰ νὰ βγῆ νικητῆς.

Εἶχε δοκιμάσει πολλές εὐκόλες περιπέτειες, εἶχε φτιάσει δεσμούς μὲ γυναῖκες κάθε εἴδους ποὺ τοὺς ἔλυε μὲ τὴν ἴδια εὐκολία καὶ εἶχε γάσει τίς μάγκες του μονάχα ὅταν τοῦ συνέφερε νὰ τίς γάνῃ. Μὰ ἴσως ποτὲ δὲν εἶχε ποθῆσει μιὰ γυναίκα ὅπως τώρα — μὲ ὅλη τὴν φλογερὴ δύναμη τῆς ψυχῆς του. Δὲν ἔφερε τί θὰ αἰσθανόταν ἂν ἡ Ρόζα τὸν ἀπέκρουε. Τοῦ φαίνόταν ὅτι θὰ μπορούσε νὰ καταστρέψῃ πρόσωπα καὶ πράγματα γύρω της μὲ τὴν δύναμη ποὺ δίνει ἡ παραφοσούνη.

Δὲν ἐγγυόταν πιά γιὰ τὸν ἑαυτὸ του. Δὲν συλλογιζόταν πιά τὴν υπέροχά του. Ἦταν τρομοκρατημένος.

Ἡ Τζοβάννα Ρουὲς πῆγε στὸ σπίτι τῆς Μορβέλλι τὴν ὥρα ποὺ ὅλοι τὴν περίμεναν νὰ καθῆσουν στὸ τραπέζι. Ἡ καθυστέρησις τὴν εἶχε ἐμποδίσῃ νὰ μιλῆσῃ ῥιέσως στὴν οἰκοδόμοινα ποὺ καθόταν στὸ τραπέζι μακριὰ ἀπὸ κείνην. Ἰσως πάλι νὰ ἦταν καλύτερο νὰ μὴ τῆς πῆ τίποτα καὶ ν' ἀφήσῃ τὰ ποᾶνυατα στὴν τύχη. Ἐξ ἄλλου ἡ Ἀντέλα ἦταν ξέσπυνη, θὰ καταλάβαινε αἰέσως καὶ θὰ ἔκανε τοτόπο ὥστε ὁ Ἀλμπέρτο καὶ ἡ Ρόζα νὰ ὑπορέσουν νὰ μιλήσουν.

Ἡ Ρόζα, καθισμένη ἀνάμεσα στὸν Ντανιέλε καὶ τὸν Πάολο Μορβέλλι, φαίνόταν εὐθυμ. ποᾶνυατα ποὺ δὲν τῆς συνέβαινε καθόλου τελευταῖα. Ὁ Πάολο ἕνας διορισμένος μελαγχολὸς ἔφηβοσ μ' ἕνα ὑπέροχο πρόσωπο καὶ τὸν ποτότυπα τῶν τινάκων τοῦ 15ου αἰῶνος. τῆς διηγόταν ποᾶνυατα δισακεδαστικὰ καὶ τὴν ἔκανε νὰ γελά. Ἡ Τζοβάννα Ρουὲς τὴν παραπροσε κάθε τόπο, συλλογισμένη, ξέροντας ὅτι ἡ ἑπιθυμία αὐτῆς ἦταν εἰλικρινὴς. Πῶς θὰ ὑποδενόταν ἄραγε τὸν Ἀλμπέρτο; Θὰ θύμωνε,

Τὸ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΙΤΑΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

μου ἔλαξεν ἡ Μοῖρα

ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΙΛΛΥ ΝΤΑΝΤΟΛΟ

ἄραγε, θεωρώντας ἕνα εἶδος συναισθηματικῆς ἀντιθέσεώς των; Ὁχι, ὄρισμένως ἡ Τζοβάννα Ρουὲς δὲν εὗρισκε καμμιὰ λύση τοῦ προβλήματος... Προσπαθοῦσε νὰ τῶν, ν' ἀπαντᾷ μ' εὐγένεια στὸν Μελιγίω. Μὰ σὲ ὄρισμένες στιγμὲς ἡ ἄμορφη σάλλα μὲ τὰ κομψότατα μοντέρνα ἔπιπλα φαίνόταν στὴν κυρία Ρουὲς σάν ἕνα εἶδος φυλακῆς: κι' ἐκεῖνη σάν συνένοχος τῶν δεμοφυλάκων δὲν ἄφνευε νὰ δραπέτεύσῃ οἱ φυλακισμένοι! «Θέλω νὰ ἐξαφανισθῶ ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Ἀλμπέρτο», τῆς εἶχε πῆ ἡ Ρόζα...

Ἀπὸ τὰ μεγάλα παράθυρα, ἀνοίγτὰ σ' ἕναν εὐρύχωρο κῆπο γεμάτον δέντρα, ἔφθαναν οἱ τριλλιεσ τῶν ἀηδονιῶν καὶ μιὰ μυρωδιὰ βρεμμένων φύλλων. Ὁ Σεβερίνο Λοῦτσι, γνωστότατος καὶ ἐξαισιος διευθυντῆς ὀρχήστρας, μίλησε γιὰ τὴν ὀμορφιά τοῦ κῆπου καὶ θυμήθηκε κήπους καὶ πάρκα ὅλου τοῦ κόσμου ποὺ ἐκεῖνος εἶχε θαυμάσει κατὰ τὴν διάρκειά τῆς μεγάλης καριέρας του. Ἦταν ἕνας ὄρατος ἄνδρας, ὄχι πιά νέος μὰ δυνατὸς καὶ ζωηρὸς, παράξενος καὶ ἄστατος, ποὺ ἀγαποῦσε τὴν πλανητικὴ ζωὴ, δὲν εἶχε σπῆτι, κι' ἔμενε πάντα στὸ ξενοδοχεῖο. Ὅταν — μὰ αὐτὸ συνέβαινε σπανιότατα — αἰσθανόταν τὴν νοσταλγία ἐνὸς σπιτιοῦ, κατέφευγε στὸ σπῆτι τῆς Ἀντέλας: γιὰ λίγον καιρὸ, φυσικὰ. Ἡ Ἀντέλα ἐνοιωθε πάντοτε μιὰ παράξενη ἀφοσίωση στὸν ἄνδρα αὐτόν: μὰ οἱ σχέσεις των ἦταν κι' ἔμεναν πάντα μονάχα στὸ σημεῖο μιᾶς εἰλικρινοῦς καὶ μεγάλης φιλίας. Ἡ Ἀντέλα φοβόταν τοὺς καλλιτέχνας: εἶχε δὴ τὴν Ρόζα νὰ ὑποφέρῃ τόσο πολὺ, νὰ καταστρέψῃ τὴ ζωὴ της! Ἐκεῖνη δὲν ἦταν αἰσθηματικὴ καὶ φρόντιζε νὰ σώσῃ τὸν ἑαυτὸ της μὲ κάθε θυσία.

— Κυρία Ρουὲς, εἶπε ἡ καμαριέρα, ἕνας κύριος σὰς ζητεῖ στὸ τηλέφωνο. Ἡ Τζοβάννα Ρουὲς ἄφησε τὸ φλυτζανάκι τοῦ καφέ μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε λίγο σηκώθηκε κι' ἀκολούθησε τὴν καμαριέρα. Κανεὶς σγεδὸν δὲν ἀντελήφθη τὴν παρατεταμένη ἀπουσία της. Ὅταν ἐπέστρεψε ὅλοι εἶχαν ἤδη σηκωθῆ ἀπὸ τὸ τραπέζι. Εἶπε ἡ Ρουὲς μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο πρὸς τὴ Ρόζα:

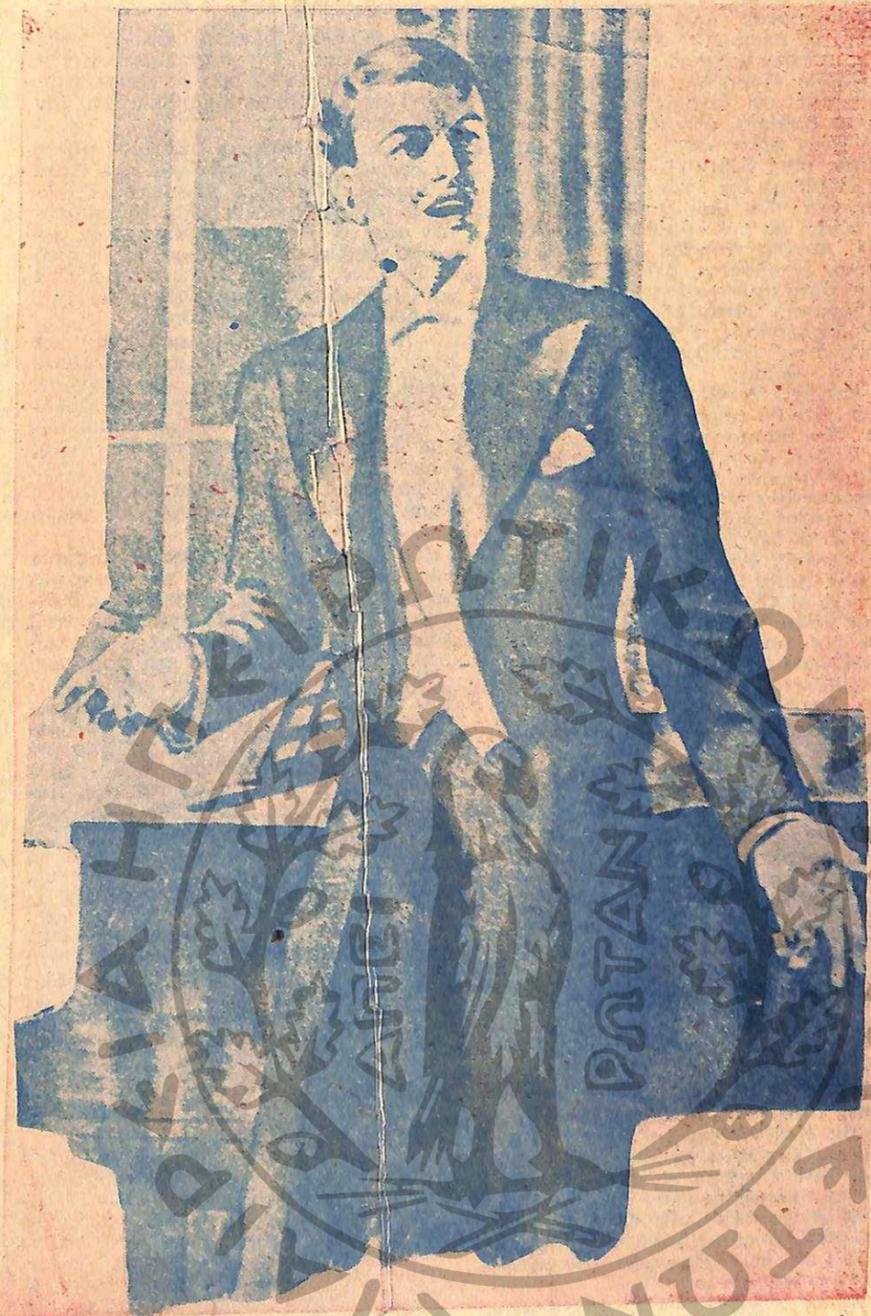
— Ρόζα, κάποιος φίλος σου ποὺ δὲν σὲ βρῆκε στὸ σπῆτι σου, πέρασε ἀπὸ τὸ δικὸ μου καὶ τηλεφώνησε: τοῦ εἶπα ὅτι βρισκόμαστε ὅλοι ἐδῶ. Τοῦ εἶπα ἀκόμα, Ἀντέλα, κι' ἐλπίζω νὰ μὴν ἔχῃς ἀντίρρηση, ὅτι θὰ τοῦ προσφέρωμε εὐχαρίστας ἕνα φλυτζανάκι καφέ. Εἶναι ὁ κύριος Ἰλάριο, Ρόζα. Κανεὶς δὲν ἔφερε ὅτι ἡ κυρία Ρουὲς, προτοῦ ἐξαμπτῆ στὴ σάλλα εἶχε μελετήσῃ σοβαρὰ τὸ μικρὸ αὐτὸ «λογιδριό»: τὸ πιὸ ἀπλό, τὸ πιὸ ἀθῶο, ποὺ ἦταν ὅμως ἕνα ἀπὸ τὰ λυπηρότερα καὶ δυσκολώτερα λογιδρία ὅλης τῆς ζωῆς της.

Ἡ Ρόζα χαμογέλασε. Μὰ εἶχε γίνῃναι τόσο γλωμῆ ποὺ ὁ Ντανιέλε Κόρ-

να αἰσθάνθηκε ἕνα ρίγος φόβου καὶ στράφηκε γιὰ νὰ τὸ κρύψῃ, νὰ πῆ κατὶ στὸν μάετρο Λοῦτσι ποὺ ξεφύλλιξε μερικὰ καλλιτεχνικὰ περιοδικὰ σκυμμένος ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζακι.

Ἡ Ἀντέλα, ποὺ δὲν εἶχε προειδοποιηθῆ, εἶπε μόνο, σπασμωχρημένα:

— Μὰ βέβαια, κυρία Ρουὲς, βέβαια. Ἡ Ρόζα παρατηροῦσε τὴν κυρία Ρουὲς. Τὴν ἀγαποῦσε πάντα πολὺ: τῆς ὄφειλε ἐπίσης πολλὰ πνευματικῶς καὶ ὀλικῶς. Δὲν σκέφθηκε ὅτι ἡ μεγάλη της φίλη καὶ δασκάλα τῆς σκόπευε νὰ τῆς κάνῃ κακό. Ἡ Ρόζα δὲν φανταζόταν ποτὲ ὅτι κανεὶς ἄν-

— Ὅστε δὲν ἔχετε πιά καρδιά, Ρόζα; ρώτησε ὁ Πάολο μὲ μελοδραματικὴ ἀπὲλ ποῖα.

θρωπος θα ηθελε να κανη κακο. Σκεφθηκε, πρωτ' απ' όλα οτι και η κυρια Ρουζ η ιδια, ειχε καταληφθη εξ αποοπτου και δεν βρηκε την απαιτούμενη ετοιμοτητα ν' αποκρούση τον Αλμπέρτο. Κι αν δεν ειχε συμβη έτσι, πάλι η Τζοβάννα θα ηθελε να παρηγορήση τη Ρόζα προσεγγίζοντάς την με τον Αλμπέρτο. "Οχι, δεν ηθελε να της κανη κακο."

Κι εε άλλου τά ειχε τόσο γαμένα, η Ρόζα, που δεν ηξερε πιά, ύστερα από τις μέρες της εξαντλητικής αυτής πάλης με τον εαυτό της, δεν ηξερε πιά να διακρίνη το καλό της από το κακό. Ήταν πιά αποφατισμένη να υποφέρει με καρτερία.

Μά μπόρεσε μονάχα να γαμογελάση με έπιείκεια στην Τζοβάννα Ρουζ και δεν κατώρθωσε να μιλήση. Ο Πάολο Μορβέλλι που βρισκόταν κοντά της και άστειζόταν μαζί της όλη τη βραδιά, φώναξε:

"Ενας φίλος σας! Κανέναν θαυμαστή σας, βέβαια! Κυρία Ρόζα, σάς είδοπαίω ότι εγώ δεν θ' άνθέρω στην θέα των θαυμαστών σας και θά φύγω με την καρδιά σαγισμένη."

Η Αντέλα άρπαξε ένα αυτί του Πάολο, έλπίζοντας οτι η Ρόζα δεν θα τ' αντιπληθάνονταν, και τ' έσφιξε με δύναμη. Ήταν έξω φρενών. Μά η Ρόζα ξέσπασε σ' ένα γέλιο λίγο στριγγό κι ύστερα κατώρθωσε τέλος να μιλήση:

"Μά όχι, Αντέλα.. Ο Πάολο έχει δίκιο, δεν θά μπορούσιν ν' άνθέρη στή θέα των θαυμαστών μου... Πίστευέ με, Πάολο, αν η δική σου καρδιά είναι σαγισμένη, η δική μου είναι κυριολεκτικά κομματιασμένη σαν να την κατασπάραξαν οι τίγρεις..."

"Όστε δεν έχετε πιά καρδιά, Ρόζα; Φώναζε ο νέος με μελοδραματική άπελπισία. Γιατί ασφαλώς θά την έσταν οι τίγρεις! Ώ, κυρία Ρόζα, παιδες είναι πιο δυστυχισμένοι από τους δυό μας;

"Ενώ βέβαια, ειπε η Ρόζα, εξακολουθώντας να γελά. "Όμως όχι, ενώ δεν είναι δυστυχισμένοι: δεν μπορεί να είναι δυστυχισμένοι εκείνα που δεν ζειν πιά καρδιά."

Ο Αλμπέρτο, που έμπαινε την στιγμή εκείνη άκουσε τη φωνή της Ρόζα μά δεν κατάλαβε τί έλεγε.

Η νέα γυναίκα σηκώθηκε, προχώρησε ηρεμα και σταθερά να τον υποδεχθή και να τον παρουσιάση σε όλους. Καθώς βρισκόταν στην έντελως αντίθετη άκρη της σάλλας, παρατηρούσε, όπως προχωρούσε, τον άνδρα αυτόν που ποτέ δεν της ειχε φανή τόσο νέος και γοητευτικός, τόσο διαφορετικός από όλους, τόσο δημιουργός για κείνην, δημιουργός με την ξεχωριστή και άνειπώτη ομορφιά της αγάπης.

Της φαινόταν οτι περπατούσε από δωρε, από χρόνια, από αιώνες, προς αυτόν. Και πήγαινε σ' αυτόν με όλη την κατεστραμμένη και άθλια ζωή της. Και πήγαινε σ' αυτόν, με όλη της την ψυχή, με όλο της το σώμα. Θάθελε να κάνη μια τρέλλα, μπροστά σε όλους: να βάλη τά χέρια της επάνω στους ώμους του και να τον φιλήση στο στόμα.

Τόν αγαπούσε. Μονάχα την στιγμή αυτή ένοιωσε οτι τον αγαπούσε ολοκληρωτικά, άπόλυτα, άθεράπευ-

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ

τα. Ξεγνούσε όλο τ' παρελθόν: η παλιά έρωτική ζωή της ειχε τελειώσει, ειχε πεθάνει: Δεν υπήρχε πιά γι' αυτήν παρά μονάχα ο άνδρας αυτός, αυτός ο ψηλός νέος με τους αθλητικούς ώμους και τ' ήλιοκαυμένο πρόσωπο, με τά κυρφερά μάτια και τ' έρωτικό χαμόγελο. Ηξερε οτι τώρα εκείνος θά της άνοιγε την άγκαλιά του: δεν υπήρχε για κείνην παρά μονάχα η άγκαλιά αυτή. Γιατί να υποφέρει και ν' αγωνίζεται; "Όλα τ' άλλα είχαν τελειώσει, είχαν πεθάνει, είχαν ξεχαστή."

Μά εκείνος δεν της άνοιξε την άγκαλιά του. Την παρατηρούσε χωρίς να γαμογελά, χωρίς τρυφερότητα. Τότε η Ρόζα θυμήθηκε οτι τον ειχε προδώσει...

Τ'ό έβαινε τ'ό χέρι. Έκεινος μόλις τ'ό άγγιξε με τ'ό δικό του που ήταν παγερό, κρύο... Αυτό της ξανάφερε την ψυχραιμία της: της φαινόταν σαν να ήταν στή σκηνή ενός μεγάλου θεάτρου έμπρός σε πυκνό πλήθος κι έπρεπε οπωσδήποτε να φέρη εις πέρας τ'όν ρόλο της, με ηρεμία και γεναιότητα.

"Κυρία Ρουζ, επιτρέψτε μου να σάς παρουσιάσω τ'όν κ. Αλμπέρτο Ιλάριο, μετ' γνωρίζεσθε ήδη σχεδόν, δεν είν' έτσι; Η κ. Αντέλα Μορβέλλι. Αυτό μ' είναι ο καλύτερός μου φίλος. Ιλάριο; ο τραπέζιτης Μελχιώρ, ο μαέστρος Ιαούτσι, τ'όν Ντανιέλε τ'όν γνωρίζετε, δεν είν' έτσι; Και αυτός είναι ο Πάολο Μορβέλλι, τ'ό μωρό της παρέας..."

Ο Πάολο, ύστερα από τ'ό «χάδι» της Αντέλας, δεν ειχε τ'ό κουράγιο να συνεχίση τ' άστεία του. Ειχε διαίσθανθ' έμερικά πράγματα και τ'ό ειχε πη δ'ου - τρία λόγια η άδελφή του. "Εβιενε σιωπηλός και σοβαρός."

Η Τζοβάννα Ρουζ θαύμασε για μια άκρη η φορά την Ρόζα. "Τι σπουδαία ήθροποιός! σκέφθηκε. Τι ηρεμία! Τι δύναμη!". Μά παρ' όλο τ'όν θαυμασμό της ένοιωσε δυο - τρία δάκρυα να κυλούν καφτά στα μάγουλά της και να θολώνουν για μια στιγμή τά μάτια της. Θά ηθελε να την πάρη μακριά από αυτή τη σάλλα, από αυτούς τους ανθρώπους, από αυτά τά πράγματα που της έκαναν κακό, να την ρίξη σ' ένα παλκοστένιο και ανά της φωνάζη: "Εγεις γέννηθη για να τραγουδάς και να παίζης στο θέατρο, Ξανθούλα μου. Μά αλλοίμονο αν σκεφθής να μεταστρέψης στή ζωή τ'ά δράματα τ'ού θεάτρου σου! Θά σε βάλουν να τ'α παίξης τ'άματα, στή ζωή, και θά σ' άφήσουν να πεθάνης της πένας. Τ'ό πεπρωμένο σου είναι να τραγουδάς και να παίζης στο θέατρο..."

Η Ρόζα ηξερε ίσως τ'ό πεπρωμένο της καλύτερα απ' όλους. Εύθυνη, τόσο μεθυσμένη που φαινόταν εξαίρετη ψηλή, προχώρησε ανάμεσα στους φίλους της που την κύταζαν λίγο έκπληκτοι, και κάθησε κοντά στον Αλμπέρτο, υποκαθιστώντας έτσι με φιλική έγκαρδιότητα την οικονόμοινα. Η συνομιλία, παρ' όλης της προσπάθειας της Αντέλας ειχε άτονήσει.

σοβαρός, σχεδόν συνωφρωωμένος. "Ελα εδώ, μωρό, τ'ό ειπε. Δεν μ' άρέσουν οι κατσούφιδες. Η καρδιά σου λοιπόν είναι τόσο ραγισμένη που δεν βρίσκεις ούτε λέξη να πής;"

Ο Πάολο ένοιωσε τ'ό συναίσθημα οτι η Ρόζα προσπαθούσε πάλι να ξαναρχίση τ' άστεία για να βρη ένα τρόπο να ξεφύγη από τ'όν εαυτό της, να ξεγάση... Ναι, εκείνος άστειζόταν, μά ένοιωσε για κείνην τ'όν θαυμασμό ενός εφήβου για μια όμορφη γυναίκα που δεν δείχνεται δυσαρστημένη επειδή τ'ό άρέσει.

"Αν εξακολουθήτε να με φωνάζετε μωρό, θά με φέρετε σε άπελπισία."

Ο Αλμπέρτο στράφηκε να κυττάξη τ'όν Πάολο. Ειπε στή Ρόζα, με μια ηρεμία που ηθελε να φανη πειραχτική, μά που δεν μπορούσε να ξεγλάση την νέα γυναίκα: "Όστε έσεις διασκεδάσετε φέροντας τους ανθρώπους σε άπελπισία;"

Η Ρόζα ένοιωσε οτι αν εκείνος εξακολουθούσε να την κυττάξη με τ'όση ψυχρότητα, θά της ήταν δυνατόν να άμυνθ' και να σωθ'η. Απήντησε εύθυμα:

"Είναι κι' αυτό ένα μέσον για να περνά ο καιρός όπως και κάθε άλλο, δεν βρίσκετε; Η μοίρα μου δίδαξε οτι οι άνδρες δεν αξίζουν πολύ περισσότερο."

Σηκώθηκε, βλέποντας την καμαριέρα να πλησιάζη, της πήρε τ'ό φλυτζανάκι τ'ό καφέ για να τ'ό προσφέρει η ίδια. "Ορθοι και οι δυό, κυττάζονταν τώρα σχεδόν έρωτηματικά σαν να περίμεναν κάτι."

"Εξαφνα η Ρόζα στράφηκε, άπομακρόνθηκε άποφασίζοντας άπότομα να μη συνεχίση την άνωφελή συνομιλία. Μά εκείνος την άκολουθούσε, την υποχρέωσε να σταθ'η στο βάθος της σάλλας, κοντά σ' ένα από τά μεγάλα άνοιχτά παράθυρα. Κανείς δεν πήγε κοντά τους. Εκείνοι ειχαν στραφή προς τ'όν κήπο. Θάλεγε κανείς οτι παρατηρούσαν τ'ά σκοτεινά φυλλάματα και μιλούσαν για τ'ή νύχτα.

— Ρόζα, δεν σου λέω τίποτα. Σοβ'η ζητώ μονάχα — και πιστεύω οτι έχω τ'ό δικαίωμα — μια άπόδειξη τ'ού έρωτός σου για μένα. Έχω τ'ό αυτοκίνητό μου κάτω στή πόρτα: έλα μαζί μου σε μια ώρα, σε δυό ώρες, όταν θά φύγωμε από δω."

Έκεινη απήντησε ηρεμ, κυττάζοντας τις πελώριες σκιές:

"Όχι, Αλμπέρτο."

Έκεινος κατέβαλλε μια όδυνηρή προσπάθεια για να διατηρήση την ψυχραιμία του, για να προσποιηθή οτι μιλά για πράγματα χωρίς σημασία.

— Ρόζα, αν έτσι σου άρέση, δεν θέλω να δεσιεύσω τ'ό μέλλον σου, την έλευθερία σου: υποτάσσομαι σε κάθε σου έπιθυμία, σε κάθε σου καπρίτσιο. Ίσως θά κατορθώσω να σε καταλάβω. Μά τώρα δεν σου ζητώ παρά να έλθης μαζί μου άμέσως, να μείνης μαζί μου αυτή τ'ή νύχτα, μονά-

γα αυτή τ'ή νύχτα. Η ίδια ηρεμη φωνή τ'ού απήντησε άμέσως: "Όχι, Αλμπέρτο."

Έκεινος στηρίχτηκε με τ'ά δυό του χέρια στο περβάζι τ'ού παραθύρου, έσκυψε περισσότερο. Φαινόταν σαν ναθελε να πηδήση έξω, στήν άτέλειωτη νύχτα. Η Ρόζα ειχε άνορθωθ'η και ειχε στραφή προς την αίθουσα. Φαινόταν οτι έπιθυμούσε να διακόψη τ'ή συνομιλία, να φύγη. Έκεινος ειπε, άνορθωμένος και στρέφοντας άπότομα:

"Όχι, περίμενε. Νομίζω οτι σε κατάλαβα. Θυμούμαι κάτι που μου ειχες π'η πριν από καιρό: και ημουν βλάκας να αυταπατώμαι οτι εσύ, Ξαναβλέποντας τ'όν άνδρα αυτόν, δεν θά εξακολουθούσες να τ'όν πληρώνης για να τ'όν έχης, όπως έκανες και πριν..."

Στάθηκε, άπότομα, τρομαγμένος γι' αυτό που έλεγε, τρομαγμένος γι' αυτό που θά τ'ό άπαντούσε.

Μά εκείνη ειπε μονάχα, ηρεμη, χωρίς να τ'όν κυττάξη:

"Μια μέρα θά μετανιώσης που μου μίλησες έτσι."

Και άκριβώς εκείνη τ'ή στιγμή την ειδε να κινηται, να προχωρη άργά, να παρατηρη με προσοχή κάποιον η κάτι. "Ενας άνδρας έμπαινε στή σάλλα, άκριβώς την στιγμή εκείνη, ένας άνδρας που ο Αλμπέρτο δεν ειχε δ'η ποτέ, μά που όλοι τ'όν γνώριζαν ασφαλώς γιατ' κανείς δεν έδειξε τ'όν παραμικρή έκπληξη για τ'ήν εισοδό του. Τ'όν ειδε επίσης να σφίγγη τ'ό χέρι τ'ού Κόρντα που βρισκόταν όρθιος κοντά στην πόρτα."

Ήταν ένας άνδρας γλωμός και άδύνατος, όχι γέρος, αλλά με γκριζά μαλλιά. Προφανώς δεν ήταν ένας φτωχός, ειχε μάλιστα μια άκαθόριστα άριστοκρατική εμφάνιση, μά ήταν ντυμένος σαν ένας φτωχός. Κανείς ασφαλώς δεν άντελήφθη οτι φορούσε μονάχα ένα ώραίο ποκάμισο και μια ώραία γραβάτα.

Ανάμεσα στην σιωπή η φωνή της Ρόζας άκούσθηκε, ησυχ κι' ευγενική:

"Έκανες καλά που ηλθες, Πατρίτσιο."

Ο Αλμπέρτο παρατηρούσε τ'όν άνδρα αυτόν με μια περιέργεια που μόλις κατώρθωνε ν' αποκρύψη. Σκεπτόμενος τ'όν μακροχρόνιο, τ'όν άκατανίκητο έρωτα της Ρόζας, πίστευε οτι θάβλεπε έναν άνδρα ευχάριστο, αν όχι γοητευτικό: έναν άνθρωπο άληθινό πάντως.

"Όμως, εκείνος που προχωρούσε τώρα λίγο σκυφτός μέσα στο φτωχό κοστούμι που έμοιαζε ν' άνηκε σ' έναν άλλον, δεν ήταν ένας άνθρωπος; Ήταν ένα φάντασμα που δεν ειχε τίποτα τ'ό ανθρώπινο εκτός από τις ρυτίδες και τά λευκά μαλλιά, εκτός από τ'ήν κούραση και τ'ήν αρρώστεια. Κι' ένα άπερίγραπτο φως, γαιθευτικά διαπεραστικό, στο βλέμμα, όταν καρφώνονταν στή Ρόζα."

Ήταν δυνατόν η Ρόζα ν' αγαπούσε αυτό τ'ό φάντασμα; Τ'ήν ειδε να τ'όν πλησιάζη να άκουμπά τ'ό χέρι της στο μπράτσο του με μια προστατευτική κίνηση. Ήταν γλωμη, λίγο σκυφτή και δεν φαινόταν πιά τόσο ψηλή. Φαινόταν παράξενα άχρωμη και κουρασμένη, σαν μια γυναίκα που έχει ζήσει πιά όλη της τ'ή ζωή

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ

και δεν ξέρει οτι δεν έχει πιά δικαίωμα σε υποχρεώσεις ούτε σε προσφορές.

Ο Αλμπέρτο ένοιωσε για κείνην έναν οίκτο που θάπρεπε να ειχε σκοτώσει τ'όν έρωτά του, αν είναι αλήθεια οτι ο έρωας δεν μπορεί πιά να υπάρη όταν ο οίκτος τ'ό άφαιρεί τ'ό βασιλικό στέμμα τ'ού εξαίσιου έγωισμού. Δεν πίστευε οτι μπορούσε κανείς να νοιώση, αγαπώντας, έναν τόσο δυνατό οίκτο. Τ'ού φάνηκε οτι έβλεπε τ'ήν Ρόζα σκυφτή κάτω από τ'ό πελώριο φορτίο της, γλωμη από τ'ή δύναμη που κατέβαλλε για να μην συντριβ'η και σωριασθ'η κάτω. Ηξερε οτι θά σήκωνε τ'ό φορτίο αυτό σε όλη της τ'ήν ζωή, περήφανα, και οτι εκείνος δεν θά μπορούσε να τ'ήν βοηθήση. Κοντά σ' αυτό τ'ό πλαίσιο που προσφερόταν χωρίς δρους σ' έναν άνδρα σαν τ'όν Πατρίτσιο, αυτός δεν θά ήταν για κείνην μια βοήθεια, αλλά μια συνεχής ταραχή, μια αίτια θλίψης και άγώνος, ένα μαρτύριο και ένα παράπονο που θά κιναν να νοιώθ'η τ'ό μεγαλόψυχο αυτό τ'ό πλάσμα άκόμη πιο βαρύ τ'ό πελώριο φορτίο του.

"Επρεπε να εξαφανισθ'η από τ'ή ζωή της χωρίς να π'η τίποτα, άκριβώς όπως ειχε έπιχειρήσει εκείνη να κάνη μαζί του: δεν υπήρχε άλλος τρόπος για να της δείξη οτι την ειχε καταλάβει και την ειχε συγχωρήσει. Να τ'ήν συγχωρήση! Έκεινος ντριπόταν στή σκέψη οτι ειχε δικαίωμα να τ'ήν συγχωρήση. Αισθονόταν τ'όν εαυτό του ταπεινωμένο και άπογοητευμένο μέχρι δακρύων: για πρώτη φορά από τ'όν καιρό που ειχε παύσει να είναι παιδί, ένοιωθε τ'ήν ανάγκη να κλάψη."

"Ημουν άδιάθετος, έλεγε ο Πατρίτσιο στή Ρόζα. Μά τι έχεις, αγαπητή μου; Μήπως είσαι κι' εσύ άρρωστη; Έκεινη άνασήκωσε τ'ό κεφάλι της και γαμογέλασε, μά δεν ειπε τίποτα. Δεν ειπε οτι ο Αλμπέρτο έφευγε. Δεν συμβαίνει συχνά ένας έπισκέ-

της να έγκαταλείπη μια σάλλα χωρίς να γαιρητήση κανένα. Μόνο η Αντέλα τ'ού έκανε μια κλήση τ'ού κεφαλιού, από μακριά. Μά κανείς δεν διερωτήθηκε, ο Αλμπέρτο εξαφανισθηκε.

οτε καν ο Πάολο Μορβέλλι γιατ'ι ο Αλμπέρτο εξαφανισθηκε.

Η Τζοβάννα Ρουζ έτρωγε με νευρικήτητα σοκολατάκια. Τ'ό στήθος της άνεβοκατέβαινε γρήγορα και ταραγμένα.

"Οι άνδρες δεν καταλαβαίνουν τίποτα, σκεφτόταν βλέποντας τ'ή Ρόζα. Οι άνδρες είναι φτιαγμένοι άκριβώς για να μην καταλαβαίνουν ποτέ όταν μια γυναίκα αγαπά. Οι άνδρες προσέχουν μόνο τά λόγια και όμως οι γυναίκες δεν μπορούν να π'ουν τ'ήν αλήθεια. Άλλωστε τι φυγοδρα κάνουν, οι άνδρες, και στο θέατρο άκόμη; Έκεινος ο βλάκας ο Αλφρέδος στήν «Τραβιάτα» δεν ξέρει τίποτα καλύτερο να κάνη από τ'ή σκηνή τ'ού πορτοφολιού! Κι' εκείνος ε ήλιθιος ο Μαυρίκο άφήνει μια φτωγή γυναίκα να σκοτωθ'η για χάρη του... Κι' ύστερα δνομαζόνται πρωταγωνισται και ηρωες! Παληάνθρωπους, θά τους έλεγα εγώ..."

"Πόσα χρόνια έλεω να σε άκούσω να τραγουδήσης; έλεγε ο Πατρίτσιο. Ούτε θυμούμαι πιά. Άλήθεια, τι όμορφη μωρωδιά φύλλων και σκαυμένης γ'ης έρχεται από τ'όν κήπο... Θά μ' ευχαριστούσες πολύ αν τραγουδούσες, Ρόζα."

Και η Ρόζα τραγούδησε.

Λίγες ώρες άργότερα η Αντέλα, μόνη με τ'όν Μελχιώρ δεν κατώρθωνε να καθουγάση, να Ξαναβρη τ'ήν ηρεμία της. Καθάριζε τ'ό πρόσωπό της με μια κρέμα και τ'ού έκανε ένα μασάζ με τ'όση δύναμη που θαρρείς κι' ηθελε να ξεσπάση τ'ήν αγανάκτησή της εναντίον κάποιου: η εναντίον τ'ής ζωής μονάχα.

Ο Μελχιώρ συλλογίζονταν τ'ήν Ρόζα. Ήταν ένας άνδρας ψηλός και γονδρός που δεν κατώρθωνε ποτέ να φαν'η άριστοκράτης παρ' όλο που φορούσε τά πιο κομψά κοστούμια τ'ών καλύτερων ραφτών τ'ής Ευρώπης. Ειχε τά μαλλιά τ'ού κομμωμένα κατά τ'όν άμερικάνικο τρόπο. Η μόνη του όμορφιά ήταν τά δόντια του: μά δεν γαμογελούσε σχεδόν ποτέ. Ειχε πολύ μικρά χέρια, δυσάλογο προς τ'ό σώμα του, και φορούσε ένα πελώριο μπριγιάν στο μικρό δάχτυλο τ'ού άριστερου τ'ού χεριού. Μιλούσε πολύ λίγο.

"Κατέστρεψε τ'ή ζωή της, ειπε. Σκεφτόταν τ'ήν Ρόζα. Τ'ού άρεσε ο λευκός λαμός της, τ'ού άρεσε τ'ό λευκό της μέτωπο με εκείνη τ'ήν μικρή και βαθειά ρυτίδα. Είναι υπέτιο ένα μέτωπο που έχει έκφραση."

Η Αντέλα σιωπούσε γιατ'ι η καρδιά της ήταν φουσκωμένη. Μά σε μια στιγμή δεν άνθεσε πιά.

"Ω είναι τρομερό! Μ'ό φαίνεται οτι αυτή τ'ή βραδιά συνέβη κάτι τ'ό τρομερό που δεν θά μπορούσε να τ'ό ξεγάζω! Είναι άνόητο τ'ό έέρω, μά κάθε τόσο ένοιωθα τ'ήν ανάγκη να έυλοκοπήσω τ'όν Πάολο όπως τ'όν καιρό που ήταν μικρός. Δυστυχισμένη Ρόζα, δεν τέλειωσαν τά βάσανα τ'ής. Μ'ό φαίνεται μάλιστα οτι"

τώρα θ' άρχίσουν. Ώ, είναι τρομερό. Νινί!
Δέν κατάλαβε ότι τον είχε φωνάξει «Νινί», για πρώτη φορά.

Μάννα και γιοιός

Ο Άλμπέρτο έφθασε στο Βενέτο με την άνατολή του ήλιου. Είχε ταξιδέψει άργά όλη τη νύχτα, την σύντομη καλοκαιρινή νύχτα που θα ήθελε να την παρατείνει άτέλειωτα. Η αύγή, ο ήλιος, το ζέπινημα των εύτυχισμένων πλάσμάτων στην όμορφη αυτή εποχή του έκαναν άκόμη πιο ζωηρό το συναίσθημα του πόνου του.

Άρχιζε ήδη να αισθάνεται κούραση: κανείς δεν θα άντεχε τόσες ώρες στο βολάν, στην δική του ψυχολογική κατάσταση. Τά δυνατά του νεύρα άρχιζαν να κουράζονται και η σιδερένια του θέλησις να ύποχωρη.

Άφησε το αυτόκίνητο στην πόρτα του κήπου γιατί τώρα πιά δεν είχε τη δύναμη να το πάει ούτε έως το γκαράζ. Ένα κοπάδι, πουλιών, τρομαγμένο από τον θόρυβο του μοτέρ, πέταξε από τά δένδρα προς το βάθος του δάσους και τώρα ο κήπος έμενε σιωπηλός.

Ο Άλμπέρτο έκανε μερικά βήματα ανάμεσα στα δέντρα μιά ύστερά γύρισε στο σπίτι. Είχε μείνει καθιστός πολλές ώρες κι ένοιωθε τώρα τά γόνατά του ευλιασμένα και παράξενα άδύνατα. Ανέβηκε τη σκάλα άργά, με μεγάλο κόπο, και γτύπησε στο δωμάτιο της μητέρας του.

Ήξερε ότι θα συνεργόταν. Άν μπορούσε να μιλήσει και να περιφρονήσει την Ρόζα, θα συνεργόταν άμέσως, μιά αυτό ήταν πολύ δύσκολο. Άναρωτιόταν πότε θα μπορούσε σπ.

Η μητέρα του ήταν ζύπνια. Είχε άκούσει το αυτόκίνητο να μπαίνει στον κήπο. Έκείνος κάθησε κοντά στο κρεβάτι και είπε λίγα λόγια, σιγά.

Ναί, θα ήθελε να μπορή να κλάψη. Μιά δεν είχε κλάψει ούτε καν όταν είχε πεθάνει ο πατέρας του. Ίσως δεν είχε κλάψει ποτέ. Όλοι του έλεγαν πάντα ότι οι άνδρες δεν πρέπει να κλαίνε. Κι έτσι εκείνος δεν ήξερε τώρα να κάνει αυτό τό καινούργιο πράγμα που ίσως θα τον άνακούφιζε και θα τον παρηγορούσε.

Μίλησε άκόμη, άργά, χαμηλόφωνα, έξήγησε, δικαιολόγησε, με πολλή ήρεμιά. Τά πράγματα ήταν, τό κάτω - κάτω, έντελώς άπλά κι εκείνος δεν ήταν από τους ανθρώπους που δραματοποιούν μιά κατάσταση.

Η μητέρα του, άνικανη να μιλήσει, σκεφτόταν: «Άν τουλάχιστο μπορούσε να κλάψη! Άν ο Θεός έκανε να μπροσέη να κλάψη!»

Του πήρε τό ένα χέρι. Έκείνος είχε ένα χέρι μεγάλο, ναί, μιά τη στιγμή αυτή ήταν εκείνη που τό κρατούσε και του έδινε δύναμη με τό λεπτό και ουτιδωμένο γεροντικό της χεράκι. Της φαινόταν ότι τον κρατούσε από τό χέρι όπως τότε που ήταν μικρός και τον ώδηγούσε στο μοναδικό ζαγαροπλαστέιο του γωριού, τό πρωί της Κυριακής, για να του άγοράσει πάστες με σοκολάτα που του άρεσαν. Τώρα δεν είχε τίποτα να του προσφέρει για να τον παρηγορήσει. Ήξερε ότι οι μητέρες δεν έχουν πιά τίποτα να προσφέρουν στους γιους των, για να τους παρηγορήσουν, ό-

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ

ταν δεν είναι πιά παιδάκια. Και ήξερε ότι αυτός είναι ο μεγαλείτερος πόνος για τις μητέρες: εκείνη τον ένοιωθε για πρώτη φορά και ήταν συντριμμένη.

Μιά εκείνος είπε στο τέλος, μολοντί αυτή δεν είχε μιλήσει άκόμη: —Εύχαριστώ.

—Εμειναν έτσι, πολλήν ώρα, κутτάζοντας ο ένας τον άλλο...

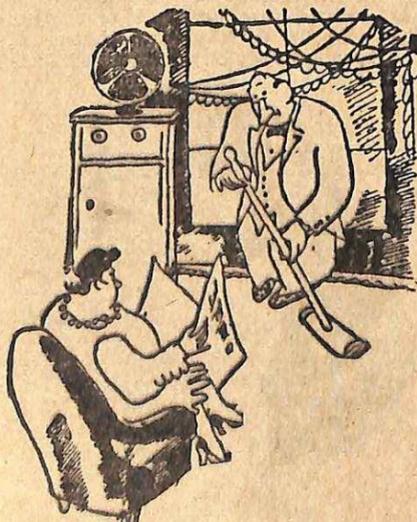
Οι άνησυχίες της Μαργαρίτας

Ο Ντανιέλε Κόρντα επέστρεψε τό δειλινό εκείνο στο Μιλάνο, ύστερα από καμιά δεκαριά μέρες που είχε περάσει ταξιδεύοντας. Και καθώς αντίκρουσε την πόλη γεμάτη ζέση και σκόνη την πρώτη αυτή έβδομάδα του Ιουλίου ένοιωσε τον πειρασμό να ξαναμπή στο τραίνο και να ξαναφύγει. Είχε περάσει τις μέρες αυτές στο Άλτο Άντίγκε μαζί με την φίλη του την Έλσα που άγαπούσε τό βουνό και περνούσε εκεί σχεδόν όλο τό καλοκαίρι. Δεν είχαν χωρισθί ποτέ, ύστερα: ο Ντανιέλε είχε ύπομεινει σιωπηλά μιά άφόρητη σκηνή γεμάτη πίκρα έμπνευσμένη από τη ζήλεια της Έλσας. Μιλώντας για τον έαυτό του και για την λίγη εργασία που έκανε πότε - πότε εκείνος είχε πει:

—Η Ρόζα Σκαρλάτι θα τραγουδήσει δικά μου τραγούδια σε δύο συναυλίες που θα δώση πριν από τον χειμώνα, την μιά στη Βολωνία και την άλλη στη Βενετία.

Τότε η Έλσα είχε άρχισι να μιλά με νευρικήτητα έναντιον της Σκαρλάτι. Και οινά σιγά ο Ντα-

ΑΝ ΕΥΡΙΣΚΕ...

Η κυρία στον εύτυχη σύζυγον: — Δεν βρίσκεις Έπαμεινώνδα μου, ότι είμαστε πιά ήνωχοι τώρα, χωρίς ύπνητέρα;

νιέλε είχε άγανακτήσει με την γυναίκα αυτή που κατέστρεφε καιά τρόπο λίγο ταπεινό τις μέρες αυτές που πήγε να ξεκουρασθί κοντά της. Ήδη τον τελευταίο καιρό οι σχέσεις των δεν ήταν και πολύ εύχάριστες και ο δεσμός τους είχε χαλαρωθί άρκετά. Έκείνος δεν μπορούσε ν' άνέχεται την Έλσα να μιλά για τη Ρόζα. Κατά βάθος είχε μιά ψύχωση, μιά μανία: δεν μπορούσε ν' άκούη να μιλούν για τη Ρόζα μπροστά του.

Άναθυμόταν τώρα, βγαίνοντας από την στάση του Μιλάνου, τό πρόσωπο της Έλσας, σκληρό άπό την ύποψια και την όργη, όταν είχαν άποχαιρετισθί. Αυτό τό όμορφο και κανονικό πρόσωπο άσχημιά τόσο εύκολα όταν η Έλσα υπέφερε! Θυμήθηκε, ύστερα, έξαφνα, τό πρόσωπο της Ρόζας όταν πονούσε: κανείς πόνος, ούτε και ο πιο πικρός δεν μεταβαλλόταν σε μίσος στην δυνατή ψυχή της Ρόζας. Καμιά ύποψια δεν θόλωνε ποτέ με την άσχημη σκιά της την καθαρία λάμψη των σμαράγδινων ματιών: Συντριμμένη και προδομένη, ταπεινωμένη και έγκαταλειμμένη, η Ρόζα δεν είχε παύσει ποτέ να χαμογελά και να πιστεύη.

Του φάνηκε έξαφνα ότι ένα άόρατο χέρι σκόρπιζε μέσα στην άφόρητη καλοκαιρινή ζέση ένα άρωματισμένο άεράκι. Η σκέψη της Ρόζας άλάφρωνε την βαρεία ψυχή του και τον έκανε να ξεχνά τό θυμωμένο πρόσωπο της Έλσας. Έπεθύμησε να ξαναδθί την Ρόζα. Δεν της είχε γράψει: δεν άλληλογραφούσαν σχεδόν ποτέ. Μιά ήξερε ότι αν πήγαινε στο σπίτι της εκείνη τη βραδυά, θα την αντίκρουζε χαρούμενη που τον ξανάβλεπε, εύτυχισμένη με όλη την καρδιά της, ίκανή να ξεχάσει με την χαρά αυτή, τους κόπους, τις δυσκολίες, τις πίκρες της ζωής της.

(Συνέχεια στο προσεχές)

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Έκ παραδρομής παρελήφθησαν από την άρχη της σημερινής μας συνεχείας, οι παρακάτω γραμμές, τις προσθέτουμε εδώ και παρακαλούμε τον άναγνώστη να τις βάλη στη θέση τους.

Θα καταλάβαινε και θα συγχωρούσε την Ρόζα! Ο Άλμπέρτο δεν είχε έξομολογηθί στην κυρία Ρούς, δεν την είχε καν άφήσει να καταλάβη στο τηλέφωνο ότι ήταν άπλούστατα τρομοκρατημένος. Στο βάθος των συγκεκριμένων σκέψεων που τον είχαν βασανίσει καθ' όλο τό ταξίδι — άμφιβολίες, δισταγμοί, φόβοι—μιά σκέψη έμενε πάντα δυνατή και άκίνητη: εκείνος πήγαινε να πάρη την Ρόζα.

Έκείνος δεν φοβόταν καθόλου μιά Ρόζα άναποφάσιστη ή μετανοιωμένη, γεμάτη παρασενιές και καπρίτσια, μιά Ρόζα που θ' άγαπούσε την έλευθερία της. Ήταν βέβαιος ότι θα την κατακτούσε την ίδια εκείνη βραδυά, την ίδια εκείνη νύχτα. Ήθελε να είναι ελεύθερη, θα έμενε ελεύθερη, αλλά με αυτήν την θαυμαστή έλευθερία που δίνει ή άγάπη. Έλεύθεροι και οι δύο: λίγο σήμαιναν αυτά, άφοδ άγαπιόντουσαν, εκείνος κι η Ρόζα.

ΤΟ ΝΕΑΤΡΟ

Δ Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ : «ΓΑΡΔΕΝΙΑ» ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ :

Α ν επρόκειτο, αφήνοντας κατά μέρος τους συνηθισμένους υπερθετικούς, που είναι συχνά άποτελέσματα ένθουσιασμών ής σιγμής, να χωρακτηρίσουμε με μιά λέξη ότι είδαμε ένα από αυτά τά βράδυα στο «Λυρικόν», θ' αναφέρουμε την λέξη: κ ο μ ψ ό τ η ς. Και δεν θα μασταν ούτε ύποβολικοί ούτε και φειδωλοί στην θεολογία μας. Τό νέο θέατρο, με τό όποιο ή επιχειρηματικότητα δυό φιλοτέ-

Άννα Καλουτά

χων Άθηναίων επροίκισε την Άθήνα, ο θίασος, όπως άνασυγκροτήθηκε από την άχώριστη πιά όσο και μοναδική θεατρική ομάδα Κοκκίνη—Μαυρέα ή... Μαυρέα—Κοκκίνη, τά σκηνηκά, αϊθήρια σχεδόν και άπίστευτα για έλληνική σκηνή, τό έργον με τό όποιο τό Λυρικόν, έγκαινίωσε την σαζόν του, όλα είναι κοινά.

Κοινά και πολιτισμένα. Έπιχειρηματία, συγγραφείς, σκηνογράφοι, θίασος, όλοι έκινήθησαν σαν ένας άνθρωπος με άπολύτως ίσοροσπημένες όλες του τις δυναμικότητες για να ίκανοποιήσουν ένα κοινόν με αξιώσεις, σαν αυτό που πήγε και πηγαίνει κάθε βράδυ να κάμη την κριτική του στο «Λυρικόν».

Για τό έργον, ειδικώς, θα τονίσουμε ότι δεν θα μπορούσε να δοθί καλλίτερον περιεχόμενον στο πλαίσιον θεάτρου και θίασου από την «Γαρδένια» των κ. κ. Δ. Κ. Ευάγγελιδη και Άλ. Σακελλάριου. Τό «καλογραμμένη» είναι για την έπιθεώρηση αυτή μιά κοινοτοπία. Πρόκειται περι έργου λεπτού έξαιρέσει μερικόν όλιγίστων, σημείων, με σίγχο άψογο, κομψότατο, με πνεύια λεπτό, ίσως και γι' αυτό σε μερικά μέρη δυσκολονόητο, με χιούμορο συχνά άγγλικής φλεγματικότης και θεατρικό πλούτο άσυνήθιστο. Και επί πλέον μιά μουσική εύχάριστη,

πολύ-πολύ εύχάριστη μάλιστα σε μερικά μέρη, γραμμένη από τον άριστοτέχνη του είδους κ. Σακελλάριδη. Τό ξένο μπλέττο, συμπληρώνει με την χάρη του και τον ουβίο του την άρμονία του συνόλου. Βέβαια, υπάρχουν και σκηές «υπερμυφονερής», που θα μπορούσαν να λείψουν χωρίς τον φόβον ότι θα αυτοκτονήση έξ άπελπισίας ή γαλαρία, μερικά πολύ...αϊθήρια καλαμπούρια, ή άναίτια έπειτα του μπλέττου κάθε λίγο και λιγάκι στα νούμερα. Για τό τελευταίο αυτό θα είχαμε να παρατηρήσουμε ότι λόγω της άριότητός του, θα μπορούσε να εμφανίζεται μόνον στα καθίστρα χορευτικά νούμερά του, είτε μόνο του, είτε εν συνδυασμώ με τά πρωταγωνιστούντα πρόσωπα. Άλλοιότικι γάνει ένα μεγάλον μέρος της «γοητείας» του.

Η έπιθεώρηση άρχίζει με την παρουσία από τον κομπάρ κ. Μαυροπόλο, του μπλέττου, που γρήγορα θα μάθη κι' αυτό να βριζί έλληνικά— αν δεν έμαθε κιόλας!—Άκολουθούσε τό νούμερο «Υπνοέτες» με τον κ. Κοκκίνη, και τις δίδες Νικολαΐδου και Σιαδά, χαριτωμένες και τις δυό και οι «Παροιμίες» με τον άμίμητο Μαυρέα. Ο «Έρω» μιά χορευτική φανταζί με τραγούδι, πάρα πολύ καλή και με έξαιρετική χάρη έκτελεσμένη από τις αδελφές Καλουτά.

Πολύ καλό τό νούμερο «Λιχηγορίνα» με την δίδα Άννα Καλουτά. Έπίσης έπιτυχημένο τό νούμερο «Τρόπος έκφράσεως» με την δίδα Άρσένη και τον κ. Κοκκίνη. Η πρώτη εμφάνισις του μπλέττου «Πλοσάβ Γκέργλ» στο καθαυτό χορευτικό του νούμερο καταχειροκροτείται. Τό ίδιο συμβαίνει λίγο πιά έπειτα με την «Κόγια» που την χορεύσαν και την τραγουδήσαν μαζί με τον κ. Φλερύ άριστοτεχνικά.

Η «Καντάδα» είναι μιά σάτυρα από τις πιά τσουχτερές της σημερινής τάσεως να άνδραποισθί ή γυναίκα.

Όταν θα τό ίδουμε αυτό μιά μέρα και θα τό ίδουμε άσφαλώς, έτσι πως πάμε, θα ληφθώμε βέβαια πολύ είμεις οι άνδρες προς τό παρόν όμως, έγγέλασε με την χαριτωμένη φασαρία που έκαναν πεζός και έμπετρος, μετά και άνευ μουσικής, οι δίδες Α. Καλουτά, Άρσένη, Νικολαΐδου και Σιαδά.

Τό «Σκέτος» που άκολουθεί, είναι κάτι που δεν τό είδε ως τώρα ή έλληνική έπιθεώρησης. Σατυρικότατο, θεαματικό, άληθινή απόλαυση. Μιά μικρή κωμωδία με την βόσωνα του άνθρώπου που ήγχε στην έξοχη να ίσυχάση και βρίσκει τον μπελά του.

Οι κ. κ. Κοκκίνη και Μαυρέας στο στοιχείο τους στο όραίο αυτό νούμερο. Άκολουθεί μιά νέα εμφάνισις τον «Πλοσάβ Γκέργλ» στο μπλέττο «Ρόδα τ' Άπρίλη» ένα ποίημα άρμονίας, μετά ή χαριτωμένη «Τραφονία» με τις δίδες Καλουτά και Άρσένη.

Τό φινάλε της α' πράξεως θεαματικότατο με την παρέλαση...πάσης υδίας από τό φύλλον σικκής της προμήτορος του σημερινού θήλεος, έως τό κριολίνο και τό σημερινό γυναικείο ντύσιμο.

Η δεύτερα πράξις άρχίζει με ένα άνοτολίτικο—περισκό λέει τό πρόγραμμα—νούμερο, έκτελούμενο από τις δίδες Καλουτά, Νικολαΐδου, και τό ούγγρικόν

Μαρία Καλουτά

μπλέττο. Μέσα σ' ένα όραίο διάκοσμο όνερωδώς στιγμής-στιγμής, όραίο για έλληνική σκηνή—ή όμορφιά ή χάρη κι' ή άρμονία έδωσαν τις έξετάσεις των και πήραν κατά την γενικήν όμολογίαν άριστα.

Έξυπνότατο τό νούμερο «Τέως μεσάζοντες» που άκολουθεί με τον Μαυρέα και τον Πλέσσα. Τά νούμερα «Σύζυγοι» ηδεις Άρσένη—Σιαδά, κ. κ. Κοκκίνης, Μαυροπόλις και μπλέττο) «Σινεμά» (δες Άρσένη—Σιαδά, κ. κ. Κοκκίνης, θεροπούλα, (δίς Άννα Καλουτά—Μαυρέας) επίσης έξυπνα και χαριτωμένα.

Έν συνόψει: ή «Γαρδένια» είναι ένα σκηνηκό μπλέττο, που χωρίς να είναι πασαλισμένο με τό χοντροκομμένο άλάτι που είχε άποκλειστικό καταναλωτή του την γαλαρία της παλιάς έποχής. κάνει τον κόσμο να γελά και να περνά τρεις όρες εύχάριστες, χωρίς να του διαφθείρη τό «θεατικό» του—σε τό ποίμε—αισθητήριον. Οι κ. κ. Μαυρέας και Κοκκίνης, άνέβασαν την «Γαρδένια» με στοργή και έδωσαν ό,τι καλλίτερο, μπορούσαν, οι ίδια προσωπικώς, για την πληρέστερη έπιτυχία της.

Για να γίνετε σοφότεροι

Ένα πουλί των Ινδιών, το Μπάγια, έπας το λένε, συνηθίζει να κολλάει στη φωλιά του με τη λάσπη που χτίζει, πυρολαμπίδες. Έπειδή δε οι πυρολαμπίδες των Ινδιών είναι πολύ μεγαλύτερες από τις Ευρωπαϊκές, η φωλιά του Μπάγια τις νύχτες παρουσιάζει ένα φαντασμαγορικό θέαμα, σαν να είναι στολισμένη με άπειρα μικροσκοπικά ηλεκτρικά λαμπύρια.

Η πρώτη έκδοση της Καινής Διαθήκης στη λατινική έγινε το 1455 στη Μαζοντία, από το Γουτεμβέργιο. Σήμερα σώζονται δεκαπέντε αντίτυπα της πρώτης εκείνης εκδόσεως. Η πρώτη έκδοση της Καινής Διαθήκης ελληνικά τυπώθηκε το 1634 στην Τσεργέστη και τέλος η Παλαιά Διαθήκη λατινικά πάλιν τυπώθηκε το 1514 στην Ισπανία από τον Έρασμο.

Η μεγαλύτερη ποσότης πετρελαίου βγαίνει στις Ηνωμένες Πολιτείες, όπου κάθε χρόνο γεμίζουν 688.474.000 βαρέλια. Οι Ηνωμένες Πολιτείες παράγουν τα 60 εκατοστά της παγκοσμίου παραγωγής.

Τη μεγαλύτερη ποσότητα κρασιού, απ' όλες τις χώρες του κόσμου την παράγουν η Γαλλία και η Ιταλία. Τρίτη έρχεται η Ισπανία και ακολουθούν κατά σειρά η Πορτογαλλία, η Γερμανία, η Ελλάδα, η Ούγγαρια, η Τουρκία κ.λπ.

Στην Ιαπωνία, όπου όλκι ανεξαιρέτως οι κάτοικοι, μικροί και μεγάλοι, πλούσιοι και φτωχοί, κάνουν μπάνιο κάθε μέρα και πολλοί δυο και τρεις φορές την ημέρα, η θνησιμότης των παιδιών είναι μισή από την της άλλης Ευρώπης.

Στον ποταμό της Γερμανίας Σπρέα, ο οποίος, ως γνωστόν, περνάει μέσα από το Βερολίνο, έφαρδύθηκε τελευταίως ένας κυπρίνος ηλικίας 268 ετών. Θά ρωτήστε, βέβαια, πώς εξηκριώθη η ηλικία του. Απλούστατα: Στην ούρα του ήταν περιεσμένος ένας κρίκος, επάνω στον οποίο ήταν γραμμένο ότι το ψάρι αυτό φαρύτηχε τον Απρίλιο του 1660 και ξαναρίχτηκε στο ποτάμι, για να εξακριβώσουν οι μεταγενέστεροι πόσα χρόνια θά ζήση.

Στην πόλη Πιέρ της Δυτικής Αυστραλίας, οι φύλακες του ζωολογικού κήπου ωδήγησαν στο δικαστήριο δυο παιδάκια, επειδή παίζοντας είχαν ανοίξει το κλουβί κι είχαν αφήσει ελεύθερες τρεις άρκουδες του Βορείου Πόλου.

Το δικαστήριο όμως άθώωσε τα παιδάκια, λέγοντας στην απόφασί του ότι κάθε παιδί έχει δικαίωμα να παίξει με ζτι δηποτε βρισκει εμπρός του και ότι η διεύθυνσις του ζωολογικού κήπου είναι υπεύθυνος για κάθε άπρόοπτο.

Ο ΞΕΝΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΣΤΗ ΦΥΣΗ

της comtesse de Noailles

Κανείς δεν θάχη σάν και με τόσο θερμά αγαπήσει το φώς, τη γη όπου η ζωή έχει πρωτοφανή, τὰ διάφανά σου τὰ νερά, τὰ πλάσματά σου, ὦ Φύση, βαθύκαρδη πού πάνω σου στέκουν οί Οὐρανοί. Ἀπ' τις ματιές τῶν ἀνθρώπων περισσότερο τὰ δάση κι' οί λίμνες μοῦ συγκίνησαν τὰ μάτια, τὴν καρδιά. Στηρίχτηκα στὴν ἑμορφιά τοῦ κόσμου κι' ἔχω πιάσει στὰ χέρια μου καθ' ἑποχὴς τὴν ξέχωρη εὐωδιά. Στεφάνι ἔχω τοὺς ἡλίους σου σὲ μέτωπο φορέσει τὸ ἀπλό μου κι' ὑπερήφανο μαζὶ στὶς ἀγκαλιές τῶν θερινῶν σου κλαίγοντας ἀπὸ ἔρωτα ἔχω πέσει και τὰ φθινόπωρα εἶν' γιὰ μέ ὅμοιες πιά οί δουλειές. Ἦρθα ἄφοβα κι' ἀσύνετα σὲ σὲ και σὺχῳ δώσει, γιὰ τὸ καλὸ και τὸ κακό, τὸ νοῦ μου, μοναχὴ ἔχοντας εὐχαρίστησι και ἀκριβὴ μου γνώση τὴ φλογερὴ σου στὶς ζωϊκὲς τὶς μαργιολιές ψυχή. Σάν τ' ἄνθος πού τὸ μέλι του στὶς μέλισσες ἀφίνει τραγοῦδια ἡ ζωὴ μου σκόρπισε κι' ἄρωμα περισσὸ και ἡ καρδιά μου ἡ νεανικὴ μοιάζει μ' ἕνα κοφινὶ πού σοῦ προσφέρει λυγερὰ κλαδάκια και κισσὸ. Σάν τὰ νερά πού μέσα τους τὰ δέντρα ἀντανაკλοῦνε γνώρισα τὶς ἐπιθυμιές πού κάνει τὶς βραδυές, πού τὴν ἀνυπομονησιὰ, τὴν θέληση γεννοῦνε στῶν ζῶων και στῶν ἀνθρώπων σὲ ὄλων τὶς καρδιές. Στὰ χέρια μου, ὀλοζώντανη, ὦ Φύση, σὲ κρατᾶω. Ἀχ! πρέπει νὰ γεμίσουν σκιές τὰ μάτια μου μουντές και πρέπει σ' ἄπρασινοστὰ τὰ τάρταρα νὰ πάω πού δὲν τὰ βλέπει ὁ ἥλιος κι' ὁ ἔρωτας ποτέ...

(Μετάφρασις Ἰω. Τ.)

Ἀγγλικὸ χιούμορ

Τὸ κουδοῦνι τοῦ τηλεφώνου ξύπνησε τὸν γιατρὸ ἀπὸ τὸν βαθὺ τὸν ὕπνο. Ὁ γιατρός πῆρε ἄκεφα τὸ ἀκουστικό ἀπὸ τὸ κομοδίνο ἀπάντησε νευρὶσασμένος στὴ κλήση.

Ἦταν ἡ φωνὴ κάποιου Λεβὴ Μπίσπεργκ, ὁ ὁποῖος ἰκέτευε τὸν γιατρὸ νὰ τρέξῃ παρευθὺς στὸ σπίτι του γιὰτι ἐπρόκειτο περὶ ζωῆς ἢ θανάτου: Ὁ ἰατρός Ἀαρὼν εἶχε καταπιῆ ἕνα γελῖνι και οί γονεῖς του εἶχαν τρομοκρατηθῆ.

Ὁ γιατρός ντύθηκε βιαστικὰ ὤρμησε μέσα στὸ αὐτοκίνητό του και ἄρχισε νὰ τρέξῃ με δαιμονισμένη ταχύτητα στυο Ἀαρὼν. Ἦταν ἕνας εὐσυνείδητος γιατρός. Παραδόξως ὅμως μόλις μπῆκε στὸ σαλόνι τοῦ πελάτου του εἶδε και τοὺς δυὸ γονεῖς νὰ τὸν ὑποδέχονται ἤρεμοι και γελαστοί.

— Δὲν ἦταν τίποτε σοβαρὸ, γιατρέ, τοῦ εἶπε ὁ πατέρας Ἀαρὼν. Ἐνα κουμπὶ εἶχε καταπιῆ ὁ μικρός. Τὸ σελῖνι τὸ βρήκαμε στὸ πάτωμα!...

Στὸ σαλάμι του ὁ πελάτης βρῖσκει ἕνα κομμάτι ἀπὸ λάστιχο αὐτοκινήτου. Φωνάζει τὸ γκαρσόνι και τοῦ ζητεῖ ἐξηγήσεις.

Και τὸ γκαρσόνι μελαγχολικά: — Τὶ τὰ θέλετε, κύριε τὸ αὐτοκίνητο ἔφαγε και ἐδῶ τὸ ἄλογο!...

— Κυρίες και κύριοι, φώναξε ὁ ὑπαίθριος πωλητής. Ἐχω μιά τσατσούρα εὐλύγιστη πού ἀντέχει σὲ κάθε εἶδους χρῆσι: Μπορεῖτε νὰ τὴν λυγίσετε και νὰ τὴν κάνετε διπλῆ, μπορεῖτε νὰ τὴν χτυπήσετε μ' ἕνα σφυρὶ μπορεῖτε νὰ τὴν ρίψετε, μπορεῖτε...

Και ἕνας ἀκροατής: — Μποροῦμε νὰ χτενίσουμε και τὰ μαλλιά μας;

Ὁ δάσκαλος ἐξηγοῦσε στοὺς μαθητὰς τὸν νόμο τῆς βαρύτητος, πού ἐμποδίζει τοὺς ἀνθρώπους νὰ πέσουν στὴ γῆ.

Και ὁ μικρὸς Τόμυ:

— Και πὼς κρατῶνταν οί ἀνθρώποι στὴ γῆ κ. καθηγητὰ πρὶν ἀνομοίωσασθῆ ὁ νόμος τῆς βαρύτητος;

— Μπορεῖς νὰ μοῦ δείξῃς ἕνα μέρος στὴ θάλασσα νὰ κολυμπήσω χωρὶς τὸν φόβο τῶν κροκοδείλων; ρώτησε ὁ περιηγητής ἕναν μαῦρο.

— Σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος δὲν ὑπάρχουν κροκοδείλιοι, ἀπάντησε ὁ ἰθαγενής.

— Και γιὰτι δὲν ὑπάρχουν κροκοδείλιοι;

— Φοβοῦνται τοὺς καρχαρίες!

Ἡ Κυρία.— Ὁ εὐνοοῦμενος φίλος τῆς Μάμπλε— ὁ νεαρὸς νοικιάης μας— φαίνεται ὅτι ἔχει προσβληθῆ ἀπὸ κανέναν μας. Μήπως τοῦ εἶπες ἐσὺ τίποτε;

Ὁ Κύριος.— Οὔτε μιὰ λέξη. Ἐχω νὰ τὸν ἰδῶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού τοῦ δῶσα τὸν λογαριασμὸ τοῦ ηλεκτρικοῦ.

— Γρήγορα Τζῶν. φέρε τὴν μπουκάλια μετὸ μπράντυ. Ἡ κυρία σου ἐλίποθῆμσε.

— Πολὺ καλὰ κύριε. Και τῆς κυρίας τί νὰ τῆς φέρω;

Τὸ ξύπνημα τῆς ἀγάπης

Ἐνα αἰσθηματικὸ διήγημα τῆς ΜΑΡΙ ΖΕΒΕΡ

Ἡ Ζάν, σάν μεγαλύτερη πού ἦταν ὠδηγοῦσε τὴν παρέα μας ὅπου ἦθελε αὐτὴ. Ἐγὼ τὴν ἐθαύμαζα γιὰ τὴν ἀποφασιστικότητά της και γιὰ τὰ δεκαοχτῶ της χρόνια. Δὲν τῆς ἀντιλέγουμε ποτέ. Ὑστερ' ἀπ' αὐτὴν ἐρχόντουσαν, κατὰ σειράν ἡλικίας ὁ Λουκιανός, ὁ ἀδερφός μου πού ἦταν τρεῖς μῆνες μικρότερός της, ὁ Φίλιππος, ἕνας ξάδερφος τῆς Ζάν, μερικοὶ ἄλλοι τῆς παρέας, και τέλος ἐγὼ, ἡ μικρότερη, πού δὲν ἦμουν παρὰ δεκατσεσάρων χρόνων.

Ἐπακοῦσαμε ὅλοι, λοιπόν, στὴν Ζάν. Αὐτὸς ὅμως πού ἐσυμβόλιζε γιὰ μᾶς τὶς διακοπές, τὴ χαρὰ, τὰ παιχνίδια, ἦταν ὁ Φίλιππος. Ἦταν μικροκαμωμένος, λεπτός, μετὰ τὰ πόδια πού θαρροῦσε πὼς πετοῦσαν στίβες. Μαζὶ του ξαναγινώκατε παιδιὰ: ἡ μάλλον ὄχι: δὲν μᾶς ξαναγινώκατε στὰ παιδιὰτικὰ μας χρόνια... Μαζὶ του, τὰ παιχνίδια μας παίρναν μιὰ νέα σημασία.

Κάθε ἀπόγευμα τραβοῦσαμε, ὅλοι μαζὶ πότε στὴ λίμνη, πότε στὸ δάσος. Τὶ τρέλλες ἐκάνουμε, Θεέ μου... Ὁ Φίλιππος ἔπαιρνε μαζὶ του τὴν κιθάρα του, και αὐτοσχεδιάζαμε τραγοῦδια ἐπάνω στὰ παιχνίδια μας. Ἀπὸ τὶς «ἐκδρομὲς» μας αὐτὲς κουβαλοῦσα σπῆτι διάφορα «σουβενίρ»— ἕνα χάρτινο καρδάκι πού εἶχαμε ρίξει στὴ λίμνη, πετραδάκια...

Τὸ βράδυ, σάν ἔμενα μόνη στὴν καμαροῦλα μου, ἀνοίγα τὸ συρτάρι και τὰ σουβενίρ, και τὰ κύτταξα ὥρα πολλή...

Ὅταν ἔγινε δεκαεννέα χρόνων, ἡ Ζάν παντρεύτηκε. Δὲν φαινόταν και πολὺ σύτρυξιμένη στὸ γάμο της.

— Ἀγαπητὴ μου, μὴ παντρευθῆς ποτέ μου εἶπε μιὰ μέρα. Ὁ ἀνδρὸς πού εἶναι πολὺ καλός, δὲ λέω, ἀλλὰ πάει... ἔχασε γιὰ πάντα τὴν ἐλευθερία μου. Ἡ ζωὴ μου εἶναι ρυθμισμένη σάν ρολόι. Ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὶς ὥρες τοῦ γραφείου του. Ἄ! Εἶναι φοβερὴ αὐτὴ ἡ μονοτονία. Μὴν παντρευθῆς ποτέ σου: Πάρε καλλίτερα τὸ δίπλωμά σου, ὥστε οί ἄλλοι νὰ φροντίζουν γιὰ σένα...

Ἡ Ζάν, ἔτσι, ἔφυγε ἀπ' τὴν παρέα μας. Ἐμεῖς ὅμως ἐξακολουθοῦσαμε τὶς ἐκδρομὲς μας και τὰ παιχνίδια μας.

Μιὰ μέρα, ὁ Φίλιππος ἔφερε ἕνα παλῆ μεταξωτὸ καπέλλο τοῦ πατέρα του. Τὸ «αμάτωσε» μ' ἕνα χάρτινο ἀπαννί, και τὸ ρίξαμε στὴ λίμνη. Ἐλέγαμε νὰ δοῦμε πού θὰ τὸ παρέσυρε τὸ ρεύμα. Ἐμεῖς ἔχαμε μαζευθῆ ὀλόγυρα ξεφωνίζοντας και χοροπηδώντας κάθε φορὰ πού τὸ καπέλλο κινδύνευε νὰ βουλιάξῃ.

Ἐκεῖνο τ' ἀπόγευμα γεννήθηκε και ἕνα καινούργιο τραγοῦδάκι. Τὸ αὐτοσχεδίασε ὁ Φίλιππος και τὸ τραγοῦδήσαμε ὅλοι μαζὶ. Αὐτὸ δὲν τὸ ἔξασα ὅπως τὰ ἄλλα. Ἐπαρῶ πὼς ἀκούω ἀκόμα τὶς παιδιὰτικὲς φωνές μας:

«Στὴ θάλασσα, πὼς θέλω νὰ πλέω σ' ἕνα καπέλλο ἀνάλαφρα σὰ νάμουν σπουρητάκι...»

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τὸ καπέλλο ἐναυάγησε και ὁ πεπὲς του ξεκόλλησε. Τὸν πῆρα και τὸν ἔκρυφα μαζὶ μετὰ ἄλλα μου σουβενίρ.

Ὅταν ἔγινε δεκαοχτῶ χρόνων, γράφτηκα στὸ Πανεπιστήμιο— σύμφωνα μετὰ τὴ συμβουλή τῆς Ζάν. Ἦταν καλοκαίρι ὅμως ἀκόμα, κι' ἐξακολουθοῦσαμε τὶς παρῆες μας.

Μιὰ μέρα ὁ Φίλιππος μᾶς ἀνήγγειλε ὅτι θὰ πήγαινε στὴν Ἀγγλία, γιὰ νὰ τελειοποιήσῃ τὶς σπουδές του. Ὁ Λουκιανός ἐπρότεινε, πρὸς τιμὴν του, νὰ κάνουμε μιὰ τελευταία ἐκδρομὴ.

Ἐσκησάμε... Πρὸς τὸ μεσημέρι, βρισκόμαστε στὴν ἐξοχὴ.

Ἐλέγη νὰ τραγοῦδήσω τὸ τραγοῦδάκι τοῦ καπέλλου. Ὁ Φίλιππος ὅμως μὲ διέκοψε:

— Ὅχι, Μαργαρίτα: Αὐτὸ εἶναι παιδιὰτικὸ τραγοῦδι. Σήμερα, θὰ πούμε κάτι ἄλλο...

— Μαργαρίτα... Πές μου... Ὅταν γυρίσω δὲν θάσαι ἀρραδωνισμένη;

— Ἀρραδωνισμένη; Τρελλάθηκα; Δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεση νὰ παντρευθῶ.

— Ὅτε με μὲνα, Μαργαρίτα; Ἀχ, γιὰτι ἡ Ζάν νὰ μοῦ ἔχη πιπιλίσει τὸ μυαλό μου μετὰ τὰ παράπανα τῆς ἐναντίου τοῦ γάμου...

— Οὔτε με σένα, Φίλιππε... ἀπήνητσα με πείσμα. Τὰ εἶπα αὐτὰ τὰ λόγια... Ναι, τὰ εἶπα... Ἡ Ζάν ὅμως ἔφαται. — Φίλιππε! Φίλιππε! Αὐτὸς εἶχε φύγει. Προχωροῦσε μπροστὰ μαζὶ μετὰ τὸν Λουκιανό. Εἶχε φύγει ἀπὸ κοντὰ μου, γιὰ πάντα... γιὰ πάντα... «Δὲν θὰ θελήσῃ νὰ με ξαναἰδῆ ποτένι! ἔλεγα κάθε βράδυ. Ἄνοιξα τὸ συρτάρι: μετὰ τὰ σουβενίρ μου κι' ἔκλαιγα. Οὔτε μιὰ κάρτ-ποστὰλ δὲν μούστειλε ἀπὸ τὴν Ἀγγλία... Ἦρθε ὁ χειμῶνας. Ἡ μικρὴ μας παρῆα, κάθε Κυριακὴ τραβοῦσε γιὰ τὸ σινεμά. Μιὰ Κυριακὴ, κατὰ τὸ μεσημέρι, ἄρχισε νὰ χιονίξῃ. Οἱ ἄλλοι φύγαν γιὰ τὸ σινεμά. Ἐγὼ δὲν θέλησα με κανένα τρόπο νὰ πάω μαζὶ τους. Ἄ! Μιὰ τέτοια μέρα ὁ Φίλιππος δὲν θάθελε νὰ πάῃ νὰ κλειστῆ στὸν κινηματογράφο... Ἐπήρα ἕνα βιβλίο κι' ἄρχισα νὰ διαβάζω. Μόλις ἄρχισε νὰ σουρουπῶνῃ, σηκώθηκα. — Μαμά... Πηγαίνω στὸν κῆπο... Πηγαίνω νὰ παίξω μετὰ τὸ χιόνι... Ἡθελοῦς ἐκλείνει τὴν πόρτα πίσω μου, ἀκούσα τὴ μητέρα μου νὰ ψιθυρίζῃ: — Τὶ παιδί... Κι' ὅμως, ἐκείνη ἀκριβῶς ἐτὴ στιγμὴ ἔπαυα νὰ εἶμαι παιδί. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ξυπνοῦσε μέσα μου ἡ γυναῖκα... Μετὰ τὸ χιόνι ἄρχισα νὰ κατασκευάζω ἕναν ἀνθρωπάκο. Ἐσφηνά, βλέπω τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ. Ἦσαν ὁ Φίλιππος!... Κρατᾶει τὴν κιθάρα του και γαμογελάει... Με πλησιάζει: — Εἶσαι ὀλομόναχη, Μαργαρίτα; Τέτοια μέρα; Κυριακὴ!... Και παίζεις μετὰ τὸ χιόνι; Στάσου νὰ σε βοηθήσω κι' ἐγὼ. — Φίλιππε... ὦ, Φίλιππε... — Τὶ ὠραῖος χιονένιος ἀνθρωπάκος! Ὅθὰ κάνῃς κι' ἄλλον; — Ναι... Μιὰ χιονένια γυναῖκα... Ἦταν τόσο λυπημένος πού ἦταν ὀλομόναχος... Γιὰ σένα, Φίλιππε, γιὰ σένα ἔπαιζα μετὰ τὸ χιόνι... — Γιὰ μένα; — Ναι... Σ' ἄρῆσει τόσο τὸ χιόνι... Ἐτσι, ἔλεγα... Κι' οἱ ἄλλοι ἔχουν πάει στὸν κινηματογράφο... Ἐπαίξα σὰ νάσουν πλάι μου, σὰ νάνοιθα τὴν ἀνάσα σου κοντὰ μου... — Ὅσα... ὥστε θὰ θελήσουν τώρα τὴ «μονότονη» ζωὴ πού ἔχω νὰ σοῦ προσφέρω;... Δὲν ἀπήνητσα. Ὁ Φίλιππος ἔπρεξε νὰ με πιάσῃ Ἐκείνη νὰ φύγῃ. Πλάστησα ὅμως στὸ χιόνι, κι' ἔπρεξε στὴν ἀγκαλιὰ του... ΜΑΡΙ ΖΕΒΕΡ

— Φίλιππε... Ὅταν ἔγινε δεκαοχτῶ χρόνων, γράφτηκα στὸ Πανεπιστήμιο— σύμφωνα μετὰ τὴ συμβουλή τῆς Ζάν. Ἦταν καλοκαίρι ὅμως ἀκόμα, κι' ἐξακολουθοῦσαμε τὶς παρῆες μας.

Μιὰ μέρα ὁ Φίλιππος μᾶς ἀνήγγειλε ὅτι θὰ πήγαινε στὴν Ἀγγλία, γιὰ νὰ τελειοποιήσῃ τὶς σπουδές του. Ὁ Λουκιανός ἐπρότεινε, πρὸς τιμὴν του, νὰ κάνουμε μιὰ τελευταία ἐκδρομὴ.

Ἐσκησάμε... Πρὸς τὸ μεσημέρι, βρισκόμαστε στὴν ἐξοχὴ.

Ἐλέγη νὰ τραγοῦδήσω τὸ τραγοῦδάκι τοῦ καπέλλου. Ὁ Φίλιππος ὅμως μὲ διέκοψε:

— Ὅχι, Μαργαρίτα: Αὐτὸ εἶναι παιδιὰτικὸ τραγοῦδι. Σήμερα, θὰ πούμε κάτι ἄλλο...

— Μαργαρίτα... Πές μου... Ὅταν γυρίσω δὲν θάσαι ἀρραδωνισμένη;

— Ἀρραδωνισμένη; Τρελλάθηκα; Δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεση νὰ παντρευθῶ.

— Ὅτε με μὲνα, Μαργαρίτα; Ἀχ, γιὰτι ἡ Ζάν νὰ μοῦ ἔχη πιπιλίσει τὸ μυαλό μου μετὰ τὰ παράπανα τῆς ἐναντίου τοῦ γάμου...

— Οὔτε με σένα, Μαργαρίτα; Ἀχ, γιὰτι ἡ Ζάν νὰ μοῦ ἔχη πιπιλίσει τὸ μυαλό μου μετὰ τὰ παράπανα τῆς ἐναντίου τοῦ γάμου...

— Οὔτε με σένα, Μαργαρίτα; Ἀχ, γιὰτι ἡ Ζάν νὰ μοῦ ἔχη πιπιλίσει τὸ μυαλό μου μετὰ τὰ παράπανα τῆς ἐναντίου τοῦ γάμου...

— Οὔτε με σένα, Μαργαρίτα; Ἀχ, γιὰτι ἡ Ζάν νὰ μοῦ ἔχη πιπιλίσει τὸ μυαλό μου μετὰ τὰ παράπανα τῆς ἐναντίου τοῦ γάμου...

— Οὔτε με σένα, Μαργαρίτα; Ἀχ, γιὰτι ἡ Ζάν νὰ μοῦ ἔχη πιπιλίσει τὸ μυαλό μου μετὰ τὰ παράπανα τῆς ἐναντίου τοῦ γάμου...

— Οὔτε με σένα, Μαργαρίτα; Ἀχ, γιὰτι ἡ Ζάν νὰ μοῦ ἔχη πιπιλίσει τὸ μυαλό μου μετὰ τὰ παράπανα τῆς ἐναντίου τοῦ γάμου...

— Οὔτε με σένα, Μαργαρίτα; Ἀχ, γιὰτι ἡ Ζάν νὰ μοῦ ἔχη πιπιλίσει τὸ μυαλό μου μετὰ τὰ παράπανα τῆς ἐναντίου τοῦ γάμου...

— Οὔτε με σένα, Μαργαρίτα; Ἀχ, γιὰτι ἡ Ζάν νὰ μοῦ ἔχη πιπιλίσει τὸ μυαλό μου μετὰ τὰ παράπανα τῆς ἐναντίου τοῦ γάμου...

— Οὔτε με σένα, Μαργαρίτα; Ἀχ, γιὰτι ἡ Ζάν νὰ μοῦ ἔχη πιπιλίσει τὸ μυαλό μου μετὰ τὰ παράπανα τῆς ἐναντίου τοῦ γάμου...

— Οὔτε με σένα, Μαργαρίτα; Ἀχ, γιὰτι ἡ Ζάν νὰ μοῦ ἔχη πιπιλίσει τὸ μυαλό μου μετὰ τὰ παράπανα τῆς ἐναντίου τοῦ γάμου...

Ο ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΪΣ:

— ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ο ΠαρασκευαΪς αποφάσισε πια να τὸ ριξὲ λίγο ἔξω. Διάολε! Τόσο καιρὸ εἶχε παντρεμμένος κι' οὔτε μιὰ φορά δὲν ἐνεφανίσθη στὸν κόσμῳ ἐπισήμως μετὸ ἔτερόν του ἡμισυ.

Καὺμὸ τῶχε ἡ Εὐδοξία. Μέρα δὲν πέρναγε χωρὶς νὰ τοῦ ἐκφράσῃ τὰ φριχτὰ παράπονά της. Καὺμὸ τῶχε κι' ὁ πεθερὸς του, ὁ Καραμεζάρης, πού κάθε τόσο τοῦ ὑπεθυμίζε τὰ καθήκοντά του ἀπέναντι τῆς συζύγου του καὶ τῆς κοινωνίας.

— Βρὲ ἀδερφέ, τί σοί ἄνθρωπος εἶσαι σὺ!

— Γιατί τὸ λέτε αὐτὸ πατέρα;

— Μὰ, βρὲ παιδί μου, γιατί δὲν παίρνεις κι' ἐσὺ ἕνα βράδυ τῆς γυναίκα σου, ὅπως κάνει ὁλος ὁ κόσμος νὰ τὴν βγάλῃς λίγο ἔξω. Νὰ δῆ κι' αὐτὴ κόσμῳ...

Πὲς — πὲς ὁ Καραμεζάρης, πὲς — πὲς ἡ Εὐδοξία, πὲς — πὲς οἱ συγγενεῖς κι' οἱ φίλοι, ἐπέισθη ἐπὶ τέλους ὁ ΠαρασκευαΪς.

Τὸ πῆρε ἀπόφαση καὶ τὸ ἀνεκοίωσε ἐπισήμως στὴ γυναίκα του.

— Εὐδοξία, νὰ ἐτοιμαστῆς! Θὰ βγοῦμε τὸ βράδυ ἔξω.

Ἡ Εὐδοξία ἐπέταξε ἀπὸ τῆς χαρὰς της. Ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του καὶ κατσηπάσθη τὸ φοβερὰ ἀξέριστον πρόσωπό του.

— Καὶ ποῦ θὰ πᾶμε ΠαρασκευαΪ μου;

— Στὸ θέατρο!...

Νέοι ἐνθουσιασμοί, νέα φιλιὰ, καὶ νέες τρυφερότητες ἐπηκολούθησαν.

— Καὶ σὲ ποῖο θέατρο θὰ πᾶμε;

— Θὰ δοῦμε... Πρὸς τὸ παρὸν ἐτοιμάσου.

— Πρέπει, ὅμως, νὰ ἐτοιμαστῆς κι' ἐσὺ.

— Ἔνω; Τί νὰ ἐτοιμαστῶ; Ἐτοιμος εἶμαι.

— Δὲν φαντάζουμαι νὰ ἐμφανίσθῃς μ' αὐτὰ τὰ χάλια στὸ θέατρο.

Ἐτοιμαστῶ παραξενεύτηκε.

— Γιατί, βρὲ Εὐδοξία; Τί ἔχω; Μιὰ χαρὰ εἶμαι.

— Μιὰ δὲκὰ γένια ἔχεις κακομοιρῆ μου!...

Κι' ὕστερα αὐτὰ τὰ ρούχα πού φορᾶς ἔχουνε χάλια.

— Ἐ, καὶ τί θὲς νὰ κάνω;

— Πρῶτα—πρῶτα νὰ πᾶς νὰ ἐυριστῆς καὶ μετὰ νὰ πᾶς νὰ φρεσκάρῃς τὸ κοστούμι σου.

Ἐτοιμαστῶ συμβουλευθὲν τὸ ρολοῖ του.

— Ὅχτῶ ἡ ὥρα Εὐδοξία. Νὰ ἐυριστῶ προλαβαίνω ἀλλὰ τὰ ρούχα μου δὲν προλαβαίνω νὰ τὰ φρεσκάρω ὅπως λές. Στὶς δέκα καὶ μισὴ ἀρχίζει τὸ θέατρο.

— Ἐ, κι' ὕστερα; Ἐχεις καιρὸ, θὰ πᾶς σ' αὐτὸ πὸ κατάστημα τῆς ὁδοῦ Πατησίων, τὸ «Στιγμαῖον», θὰ δώσῃς τὰ ρούχα σου καὶ σ' ἕνα τέταρτο θὰ σοῦ τὰ ἔχουν κάνει σὰν καινούργια καὶ καλλίτερα.

— Καὶ θὰ προλάβουν σ' ἕνα τέταρτο νὰ μοῦ ἐτοιμάσουν ὁλόκληρο κοστούμι;

— Ἀμέ; Αὐτὴ εἶναι ἡ δουλειὰ τους. Ἐνα σωρὸ κόσμος πού ἔχει πάει ἐκεῖ ἔχει μείνει κατενθουσιασμένος.

— Ἀμ, ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, φεύγω γιὰ νὰ μὴ γάνουμε καιρὸ. Νὰ εἶσαι ἐτοιμη γιὰ νὰ γυρίσω νὰ σὲ πάρω. Ἀκούεις;

Κι' ὁ ΠαρασκευαΪς φόρεσε βιαστικὰ τὸ καπέλλο του καὶ σὲ μιὰ στιγμή, βρέθηκε στὸ δρόμο.

Τὸ κουρεῖο πού ἐυριζότανε δὲν ἤτανε μακριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι του. Σὲ δυὸ λεπτά εἶχε κι' ὄλας φτάσει. Πλησίασε βιαστικὸς τὸν κουρεῖα

Τοῦ γέμισε μετὰ σαπουνάδα τὸ πρόσωπο.

πὸν τὸν περιποιότανε.

— Ἀργεῖς κύρ—Κώστα;

— Μισὸ λεπτό, κύριε ΠαρασκευαΪ μου. Δυὸ ἐυρίσματα ἔχω νὰ κάνω κι' ὕστερα εἶναι ἡ σειρά σου.

— Ἐξέρεις εἶμαι πολὺ βιαστικὸς.

— Ἐννοια σου... Μισὸ λεπτό θὰ κάνω. Δὲ θὰ σ' ἀργήσω. Διάβασε λιγάκι ἐφημερίδα ἐν τῷ μεταξύ γιὰ νὰ σοῦ περάσῃ ἡ ὥρα.

Πῆρε πράγματι μιὰ ἐφημερίδα ὁ ΠαρασκευαΪς καὶ κάθησε περιμένοντας ὑπομονητικὰ τὴν σειρά του.

Τὸ κουρεῖο ἦταν γεμάτο κόσμῳ, Σαββατόβραδο βλέπεις.

Ἐνα σωρὸ ἀπίθανες φυσιογνωμίες ἀξέριστες καὶ μαυριδερές, περιμέναν πῶς καὶ πῶς ν' ἀδειάσῃ μιὰ θέση γιὰ νὰ ἐμπιστευθοῦν τὸ κεφάλι τους στὸν κουρεῖα, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴ βοήθεια τοῦ ψλλιδιοῦ, τοῦ ξυραφιοῦ καὶ τῆς τέγνης του, θὰ τὶς μετέβαλε σὲ «χάρμα ὀφθαλμῶν».

Ἐτοιμαστῶ διάβασε τὸ κύριον ἄρθρον μετὰ προσοχὴ, ὕστερα διάβασε τὸ νουναράκιμια καὶ διάβασε τὶς τελευ-

ταῖες εἰδήσεις γιὰ τὸν Σινοῖαπωνικόν, ἐπληροφορήθη τὴν στάση πού ἐπρόκειτο νὰ κρατήσῃ ἡ Ἄγγλια, ἔμαθε τὶς ἀπόψεις τοῦ Χίτλερ ἐπὶ τοῦ Τσεχοσλοβακικοῦ καί, τέλος, ἔχασε τὴν ὑπομονή του.

— Τί γίνεται Κώστα μου ἀργεῖς;

— Μισὸ λεπτό κύριε ΠαρασκευαΪ μου. Δυὸ ἐυρισματάκια ἔχω κι' ὕστερα εἶναι ἡ σειρά σου.

— Γιατί, ξέρεις, βιάζομαι...

— Ἐννοια σου δὲν θὰ θ' ἀργήσω.

Ἐτοιμαστῶ ξαναβυθίστηκε στὴν ἀνάγνωση.

Αὐτὴ τὴν φορά διάβασε ἕνα ἄρθρον ἐπιστημονικόν περὶ «ἀδένων ἔσω ἐκκρίσεως καὶ ἐπιδράσεως τοῦ θυροειδοῦς ἐπὶ τῆς ὄλης ἐξελίξεως τῆς πνευματικότητος τοῦ ἀτόμου».

Ἐννοεῖται δὲν ἐκατάλαβε τίποτε.

Ἐπειὴ διάβασε τὴν συνέχεια ἐνὸς μυθιστορημάτος, ἕνα ἄρθρον γιὰ τὴ γυναικεία μόδα καὶ ὄλα τὰ «Ἐνοικιάζεται» καὶ «Ζητεῖται». Μιὰ ὥρα σχεδόν, καὶ πάρα πάνω, εἶχε περάσει ἀπ' τὴ στιγμή πού ὁ φίλος μας μῆκε στ' ἐκουρεῖο.

Ἐτοιμαστῶ ἐμπαινε ἀξέριστος κι' ἔβγαλε ἐυρισμένους καὶ μόνον ὁ ΠαρασκευαΪς ἐμενε στὴ θέση του ἀκίνητος καὶ ὑπομονητικὸς.

Κάθε τόσο ρωτοῦσε τὸν κουρεῖα του, τὸν κύρ—Κώστα, ἐάν ἀργῇ, ἔπαιρνε ὄμως πάντα τὴν ἴδια ἀπάντηση:

— Σὲ μισὸ λεπτό τελειώνω. Δυὸ ἐυρισματάκια ἔχω μόνο κι' ὕστερα εἶμαι στὴ διάθεσή σου.

Ἐπὶ τέλους τῆς θέσης τοῦ κύρ—Κώστα ἀδειασε. Ἦταν ἡ σειρά τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Κάθησε στὴ θέση, τοῦ φόρεσαν τὴ πετσέτα γύρω—γύρω στὸ λαιμὸ καὶ σὲ λίγο ὄλη ἡ συμπαθεστάτη καὶ γλυκυτάτη φυσιογνωμία τοῦ ἥρωός μας εἶχε γεμίσει σαπουνάδες.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Δὲν πρόφτασε ὄμως ν' ἀρχίσῃ γιὰ τὸν φώναξε ἡ ταμίας τοῦ κουρεῖου.

— Κύρ—Κώστα,

— Τί εἶναι Κάιτη;

— Δὲν μοῦδωσες διπλότυπο γιὰ τὸ τελευταῖο ἐυρίσμα...

— Πῶς δὲν σοῦδωσα! Τὸ πεντακόσια εἶκοσι τρία...

— Δὲν τῶχω...

— Πῶς δὲν τῶχεις...

— Δὲν τῶχω σοῦ λένε...

— Μὰ τί λές ἀδερφέ; Δὲν μπορεῖ...

Κι' ὁ κουρεῖας παράτησε τὸν ΠαρασκευαΪ μετὰ τὶς σαπουνάδες, πού κατῶς σπάγαν οἱ φυσσαλίδες τους τὸν γαργαλοῦσαν ἐξαιρετικὰ κάτω ἀπὸ τὴ μύτη, καὶ πῆγε στὸ ταμειὸν γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴ τὴν τύχη τοῦ διπλοτύπου.

Περίμενε... Περίμενε ὁ ΠαρασκευαΪς.

Ἡ σαπουνάδα ἀρχισε σιγὰ — σιγὰ

Νέος μετὰ πολλὰ προοόντα

ΤΟΥ Κ. ΑΛΕΚΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

νὰ ξεραίνεται πάνω στὸ πρόσωπό του.

Ἐπὶ τέλους ὁ κουρεῖας ξαναγύρισε. Ἦταν, ὄμως, ἐξαλλος. Εἶχε κοκκίσει ἀπὸ τὸ θυμὸ καὶ κουνούσε τὸ ξυράφι του ἀπειλητικῶς.

φαίνεται πῶς δὲν εἶχε ἐξηγηθεῖ ἀκόμα ἐντελῶς μετὰ τὴν ταμία γιατί κάθε τόσο γύριζε πίσω γιὰ νὰ τῆς πῇ κάτι...

— Αὐτὸ πού σοῦ λέω ἐγώ... κι' ἄλλη φορά νὰ προσέχῃς πῶς μιλάς. Ἄκουός ἐκεῖ, φίλε μου... Σιγὰ—σιγὰ θὰ με βγάλετε καὶ λαποδύτη.

Κι' ὅπως ἦταν νευριασμένος τράβηξε μιὰ φοβερὴ ξυραφιά στὸ τριόβλο μὰγουλο τοῦ ΠαρασκευαΪ.

Χρρράτς...

Ἄπ' τὸ στήθος τοῦ φίλου μας βγήκε ἕνας βαθὺς ἀναστεναγμὸς

— Ὁχ...

— Μίλησε κύριε ΠαρασκευαΪ;

— Ὁχι...

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Δεῦτερη ξυραφιά ὄργωσε τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪ καὶ δεῦτερος ἀναστεναγμὸς ἀκούστηκε.

— Ὁχ...

— Μίλησε κύριε ΠαρασκευαΪ;

— Ὁχι...

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

τὰ τὸ καθάρισμα. Ἐν ὄλῳ ἑβδομῆντα δραχμῆς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

τάξει!

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

— Πανὶ μυρίζε.

θὰ δώσω εἴκοσι καὶ ἐπ' αὐτοῦ δὲν δέχομαι ἀντίρρηση.

— Σὺμφωνοί. Εἴκοσι γιὰ τὸ σιδέρωμα καὶ πενήντα γιὰ τὸ καθάρισμα. Τὸ ὄλον ἑβδομῆντα.

— Μάλιστα.

— Περᾶστε.

Καὶ ὁ ΠαρασκευαΪς προχώρησε πρὸς τὸ ἐσωτερικόν τοῦ καταστήματος βῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ πῇ, ὑπερφάνως στὸν ὑπάλληλο:

— Ἄμ' τί θαρροῦσες, πῶς θὰ μ' ἐπιανες κοροῖδο;

Καὶ ὁ ὑπάλληλος ἀρκέστηκε νὰ χαμογελάσῃ.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀφαιρέσῃ τὶς περιττὲς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ΠαρασκευαΪς.

Ἐτοιμαστῶ ἀκόνισε τὸ ξυράφι του, τὸ βούτηξε καὶ λιγάκι στὸ οἰνόπνευμα, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ ἀπολυμάνῃ, κι' ἐτοιμαζότανε ν' ἀ

Μιά έλληνίδα στο Παρίσι

Του κ. Παναγιώτη Κατηφόρη

Εκείνος ήταν ένας φραντζέζος από τους σπάνιους άντρες του καιρού μας που μελετάνε, βλέπουν και προ πάντος σκέφτονται. Τον έλεγαν Μωρίς κι' όπως έμαθα ήταν από τους δοκιμώτερους πρωτοποριακούς λογοτέχνες της κοσμοπόλης.

Μιά μέρα τον είδα ξαφνικά στην Αθήνα.

Γινότανε τότε μιά μεγάλη αναστάτωση στον τόπο μας και είχε έρθη για να σπουδάση το χαρακτήρα και τις συνήθειες του λαού μας για να γράψη αργότερα ένα «έξωτικό» ρομάντζο. "Ετσι του άρεσε.

"Α! όλα κι' όλα" μου λέγε άσεβέστατα. «Πάρ' το απόφαση; δεν ήρθα στην Ελλάδα σας για να με πιάση καμιά αρχαιολάτρησα έπιληψία μπροστά στα ιερά κατσαβραχα της Ακρόπολής σας!

Αυτή ήτανε μιά φορά και έναν καιρό θαύμα μοναχό, αλλά για την εποχή της. Τώρα ζούμε σ' άλλους αιώνες και έχουμε άλλες σκοτούρες. Μ' ενδιαφέρει πού πολύ ο σημερινός Έλληνας. Και θέλω να τον ξεγυμνώσω και να τον μελετήσω με την άδυσώπητη έπιμονή του ανατόμου!»

Λόγες βλέπετε είν' αυτές. "Εκείνη πάλι ήτανε μιά σφριγηλή Έφρασιώτισσα.

Η Νάντια — έτσι την εφανάζανε οι συμφοιτητές της — ήτανε γεμάτη από τον ήρωο εκείνο επαναστατισμό που χρειαζότανε νοομαντικές δυνάμεις για να τον μαντέψης. Έφερότανε όπως εκείνη νομίζε σωστό και δεν έλογοδοτούσε ποτέ και σε κανένανε, αλλά και δεν προκαλούσε με τα καμώματά της. Αυτοί τώρα οι δυο οι τόσο έτερόκλητοι άνθρωποι άποτελούνε τους δύο πόλους που στρέφεται ή μικρή μου ιστορία. Συναντηθήκανε τυχαία ανάμεσα σε πολύ κόση, μ' όλα αυτά ξεχωριστήκανε άμέσως κι' ύστερα από μισή ώρα κουβεντολόι γνωριζόντανε σαν καλογέροι του ίδιου μοναστηριού.

«Γνώρισα σήμερα μιά πολύ σπουδαία συμπατριώτισά σου!» μου λέγε την ίδια μέρα ο Μωρίς. «Η τετραγώνισμένη λογική της μου έκανε σπουδαία έντύπωση, οι ιδέες, ακόμα και οι πιο άπιθανες, μπαίνουνε άνετα μέσα στο μυαλούδάκι της, ραφινάρονται στη στιγμή και βγαίνουνε ύστερα με τη διαύγεια του κρύσταλλου. Μπράβο σας! Έχετε σπουδαίες γυναίκες!»

Ευχαρίστησα για το κοπιμένο.

Σάν έτελείωσε ή έρευνα, ο Μωρίς έφυγε για το Παρίσι, μιά όχι μοναχός. Έπηρε και τη Νάντια του μαζί και από τότε έχασα τα χνάρια τους. Τα ξανάβρα τελευταία, στην Πόλη που είχε κατεβή μοναχός του ο Μωρίς να κάνει μιά έρευνα για τη νέα Τουρκία. Χαιρετηθήκαμε με διάχυση σαν παλιόφιλοι αλλά και σαν... μιθασυγγενείς. Γαμπρός μας δεν ήτανε;

«Υστερα λοιπόν από τα πρώτα λό-

για τον έρωτά σου άτυπόμω πώς τα περνούσε με τη Νάντια.

— Είμαι ευτυχισμένος! Ήτανε ή άπάντησή του.

— Μά χρυσέ μου άνθρωπε χαίρομαι γι' αυτό άπειρα. Άλλά δεν μου λές κι' έμεινανε τις άρετες της γυναίκας σου που σε κάνανε προνομιούχο σύζυγο;

— Ναι! Άμέσως! Είναι τόσο μεγάλη ή χαρά μου σαν μιλάω για το έξαιρετικό αυτό πλάσμα.

«Λοιπόν μάθε πώς μόλις έφτάσαμε στο Παρίσι κι' έμπήκαμε στο σπιτικό μας παρακολούθησα κοσμογονικά συμβάντα. Δηλαδή όχι μονάχα δεν έδιωξε άμέσως τους δικούς μου αλλά αντίθετα βρήκε ανάμεσά τους λαμπρά την ίσοροπία της, περιβάλλοντάς τους με άπροσιμήτηρη στοργή μόνο και μόνο γιατί ήτανε «δικοί» μου. Αυτό μάτια μου όχι δεν το είχα φαντασθή, αλλά ούτε καν το είχα φαντασθή πώς ήταν δυνατό να γίνη. Ύστερα οι δουλες που ήτανε πριν άσίδωτες άποκτήσαν, ξαφνικά, μιά γενική καλή φίλη δίκαιη αλλά και άσύνηρη που σε μιά και μόνη βδομάδα μέσα ήτανε έννημερωμένη σε όλα και... ήποδ' να τη γελάση άνθρωπος...»

Στις γιορτές πάλι και τις δεξιώσεις που δίναμε παρουσιάζομαστε, χάρις σ' αυτή, περίφημη και με πολύ λίγα έξοδα. Άλλά αυτά είναι τιποτένια μπροστά στο καταπληκτικό γεγονός του να μην πιάση έραστή. Μικρή ύπάρχηση το θαρρείς αυτό;

Στις άρχές μάλιστα που δεν την καίλογνωρίζανε οι φίλοι μου τις έριχτήκανε όπως ταιριάζει σε ανθρώπους του κόσμου με... καλή άνατροφή!! Αυτήνης όμως δεν τις άρέσανε καθόλου αυτό το είδος οι περιποιήσεις και παρά πέντε μιά βραδυά να πετάξω έξω κλωτηθδόν από το σπίτι μου τόν καλύτερό μου φίλο, που τις είπα για να την επανέση βέβαια. «Πάρε σκορπά ή παρουσία της σ' όλο το σπλήνι έναν πραγματικό ανατολίτικο άφροδισιασμό!»

Έγώ που την ήξερα, σαν άκουσα την επικίνδυνη κουβέντα, φοβήθηκα καταπτοφή κι' άτραπαλιά βρέθηκα δίπλα της παρακαλώντας την να μην κάνει καμιά φασαρία, για το χατήρι μου τουλάχιστο. Αυτή όμως με την πηλυγνώριμή μου δυσκαμψία της που μισήναχά στους ζαπονέζους και στους συμπατριώτες της συναντάς, είχε άβλαβή από τη φύρα της όλα τα χρώματα του ουρανού δοξαρισμό, κι' ήθελε σώνει και καλά να χαστουκίση τόν άσθάδη. Έγώ την έκρατούσα με τρόπο από το χέρι και τις παράσταινες με τα άπεριγραπτα έλληνικά που μέγα μάθει στο μεταξύ, τό πόσο τετραπόδιο θα ήτανε αν έκανε ένα τέτοιο πράγμα. Το λιγώτερο να γινόμαστεν την άλλη μέρα κιάλας νοόμερο σ' όλες τις μπουάτ της Μονμάρτης.

Αυτήνης όμως δεν της έκαιγότανε καρφί. Και σε μιά στιγμή μου άπάντησε με κάποια τραχύτητα:

«Για άκουσέ με! Αυτή τη στιγμή δεν ύπερασπίζομαι την περίφημη τιμή μου, μιά και κοντά στα άλλα έξερεεις έξυ καλύτερα από κάθε άλλον πώς δεν την άντιλαμβάνομαι όπως την άντιλαμβάνονται στον τόπο μου, αλλά ύπερασπίζομαι τη γυναίκα και μοναχά τη γυναίκα.

Τίποτ' άλλο λοιπόν ο κύριος αυτός δεν εύρισκε να πη για μένα; Δεν τον συγκίνησε ποτέ ή επίδοσή μου στην έπιστήμη, ούτε ή μικρή μέσα σ' αυτή προσπάθειά μου για δημιουργικά έργα; Άς μου άναγνώριζε τουλάχιστον πρώτα αυτά και ύστερα άς έλεγε ό,τι ήθελε.»

Κοντολογής ιδρωκόπησα ως που να την καταφέρω να κάτση φρόνιμα.

Μιά άλλη μέρα ένας άλλος από τους φίλους μου θέλοντας από άνδρική κακεντρέχεια, να στραπατσάρη παγινιδίζοντας την έπιστημονική σοβαρότητα που στεγαζότανε μέσα σ' ένα τόσο χαριτωμένο σωματάκι, της είπε πώς έγω έκανα τάχατες βρωμοδουλειές. Το δυστύχημα όμως είναι πώς αυτός δεν την έγλύτωσε γιατί δεν ήμωνα εκεί να τη συγκρατήσω. «Όσο τώρα για μένα θεωρήσε πολύ περιττό να με κρατήση ένήμερο για ό,τι συνέβηκε.

Τάμαθα αργότερα και τυχαία από έμμεση πηγή, και φυσικά την έρώτησα αρκετά καθυστερημένα τό «γιατί» έγιναν αυτά τα δυσάρεστα, εκείνη όμως μου άπάντησε έτοιμότητα και πικροχαμογελώντας:

«Μά καλέ μου φίλε δεν νομίζεις πώς είναι τέλος πάντων δικαίωμά μου να ύπερασπίζω την ευτυχία μου έστω και αν την έσπήριξα πάνω σε μιά πλάνη; Άν ήτανε διαφορετικά και έλείπανε από τη ζωή κι' αυτές οι τρισευλογημένες ψευδαισθήσεις τί θα γίνοντουσαν οι φτωχοί άνθρωποι; Έγώ σε πιστεύω για άνωτερο άνθρωπο κι' αυτό μου φτάνει!... Τί του ήρθε τώρα αυτόνου να θελήση να με βγάλη από τό φανταστικό μου παράδεισο;»

Υστερα από τό άπροσδόκητο χαστούκι έθεώρησα φρόνιμο να παρατήσω κάθε σχετική κουβέντα και την άλλη μέρα ξεπόλυσα έγκύκλιο στους φίλους μου πώς στο μέλλον δεν θα μπερδεύομαι με κανένα τρόπο στα τσακώματά τους με τη γυναίκα μου, κι' άς τα βγάζανε πέρα μαζί της μοναχοί κι' όπως καταλαβαίνετε, έγω μιά φορά θα τηρούσα στην περίπτωση άώστηρη ούδετερότητα. Πάει, τελείωσε. Μήπως θέλεις να σου πώ κι' άλλα;

— Όχι καλέ μου φίλε Μωρίς. Περιττό... Τα όσα μοι έπεσ μπορεί να κάνουνε κατάπληξη σε σένα που είσαι ένας— με συγχωρείς —κουτόφραγκος», για μπε όμως, τα γνήσια παιδιά της Έλλάδούλας μας, είναι όλα αυτά κοινάτα χαρακτηριστικά των γυναικών μας, και τα βρίσκουμε τόσο φυσικά και συνηθισμένα που δεν μάς κάνουνε πιά καμιά, μιά καμιά άπόλύτως έντύπωση...

ΠΑΝ. ΚΑΤΗΦΟΡΗΣ

Οι γραμμές τής ευτυχίας σας

Η τύχη σας είναι γραμμένη στην παλαμη του χεριού σας

Θα σας έτυχε, θεβαια, σε κάποια συναναστροφή ή σε καμιά φιλική συγκέντρωση, να βρεθή κανείς ο οποίος να ξεέη να διαβάση την τύχη στις γραμμές των χεριών.

Θα παρατηρήσατε τί έπιτυχία είχε, πώς έσπευσαν όλοι και όλες— κυρίως όλες...— να του τείνουν τα χέρια τους περιμένοντας με περιέργεια ν' άκούσουν τα προγνωστικά του.

Ε, θέλετε, λοιπόν, και σεις, όταν βρεθήτε σ' έναν φιλικό σας κύκλο, να γνωρίσετε την ίδια έπιτυχία; Θέλετε να γίνετε χειρομάντιες... σε λίγα λεπτά τής ώρας μάλιστα;

Δεν έχετε παρά να διαβάσετε με προσοχή τις παρακάτω οδηγίες μας είνω! άπλουστατες, όπως θα ήτε. Κι' άφοδ' σας έντυπωθούν, καλά στο μυαλό σας αυτά που θα σας πούμε, θα μπορήτε, με μιά ματιά που θα ρίχνετε στα όμορφα χεράκια που θα σας τείνουν οι νωστές σας, να τους δίνετε μερικές ένδιαφερούσες πληροφορίες για τό μέλλον τους... και για τό παρόν τους!...

Πρωτίστως, πρέπει ναχετε ύπ' όφιν σας τό έξής: ή μοίρα, τό έλλον δηλαδή, φανερώνεται μόνον από τις γραμμές του άριστρεοϋ χεριού. Τό δεξιό χέρι φανερώνει τις σημερινές συνθήκες τής ζωής του κατόχου του όπως τις έχει διαμορφώσει ο ίδιος με την θέλησή του.

Και τώρα, προσοχή! Άρχίζουμε-

Οι κυριώτερες γραμμές του χεριού

Γραμμή τής ζωής.

Όταν είναι μακρά και βαθειά χαραγμένη, σημαίνει μακροζωία. Έάν διακόπτεται που και που από ελαφρές χαραγματιές, σημαίνει πράγμα που δεν πρέπει να προκαλή και μεγάλη άησυχία — ότι θα παρουσιασθούν μερικές άρρώστειες.

Γραμμή του πνεύματος.

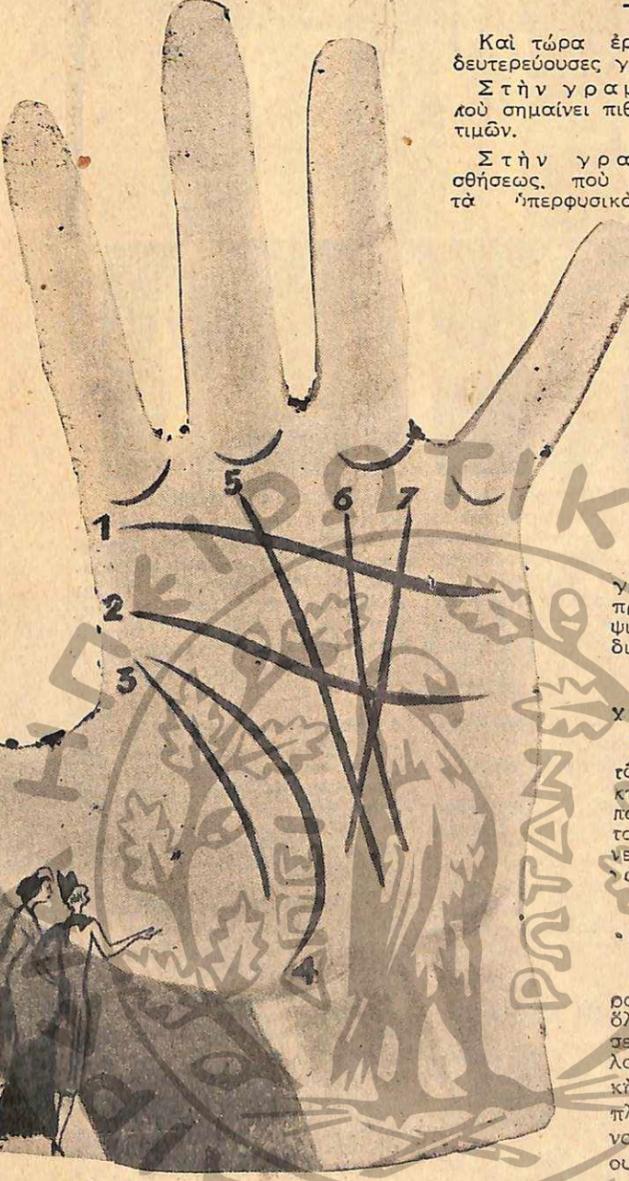
Όταν ανεβαίνει προς τα επάνω, σημαίνει τάση προς την σκληρότητα. Όσο πιο λεπτή είναι, τόσο περισσότερη έξυπνάδα φανερώνει. Όταν γυρίζει προς τα κάτω, δείχνει καλλιτεχνικά γούστα και ρωμαντικές διαθέσεις.

Γραμμή τής καρδιάς.

Φανερώνει τον βαθμόν τής ευαισθησίας μας. Όσο πιο βαθειά είναι, τόσο μεγαλύτερη ευαισθησία φανερώνει. Άν είναι καθαρή, σημαίνει έρωτα: έναν έρωτα μεγάλο, περήφανο, γεμάτο ευαισθησία αλλά και... ζήλεια!

Γραμμή τής τύχης.

Είναι ή γραμμή που εξηγείται δυσκολότερα άπ' όλες τις άλλες, γιατί ύφίσταται συχνά αλλοιώσεις. Όταν είναι χαραγμένη βαθειά — πράγμα που συμβαίνει σπανιότατα — σημαίνει πλήρη έπιτυχία. Έάν κόβεται στη μέση, συμβουλευσατε τον κάτοχο του χεριού στο όποιον την παρατηρήσατε, να φροντίση να δημιουργήση μόνος του την τύχη του...

1. Γραμμή τής καρδιάς. 2) Γραμμή του πνεύματος. 3. Άρειανή. 4. Γραμμή τής ζωής. 5. Γραμμή τής τύχης. 6. Γραμμή του ήλιου. 7. Γραμμή τής διαίσθησης.

Και τώρα έρχομαστε στις τρεις δευτερεύουσες γραμμές:

Στην γραμμή του Ηλίου, που σημαίνει πιθανότητα πλούτου και τιμών.

Στην γραμμή τής διαίσθησης, που σημαίνει τάση προς τα ύπερφυσικά φαινόμενα και προς τις μεταφυσικές έπιστήμες, και τέλος

Στην Άρειανή γραμμή που σημαίνει μαχητικότητα.

Οι διάφοροι τύποι των χεριών

Για να εύκολυθητε ά κόμη περισσότερο στο διάβασμα των γραμμών του χεριού, πρέπει να έχετε ύπ' όφιν σας ότι υπάρχουν διάφοροι τύποι χεριών.

1ον Τό κοινό χέρι.

Τό χέρι που συναντάτε στους χειρωνακτας και που όμως, παρά την χονδροειδή του διάπλαση, φανερώνει πολλές φορές μερικές ψυχικές άρετες.

2ον Τό δραστήριο χέρι.

Τό χέρι που θα παρατηρήσατε ότι έχουν όλοι οι άνθρωποι δράσεως και θελήσεως. Όλοι όσοι έχουν μαχητική ψυχή, όσοι είναι πλάσμενοι για να γίνουν Άρχηγοί ή Δημιουργοί. Έάν εν τούτοις τό κάτω μέρος τής παλάμης είναι μαλακό, όλη ή

δραστηριότης οδηγεί σε καταστροφές.

3ον Τό τετράγωνο χέρι.

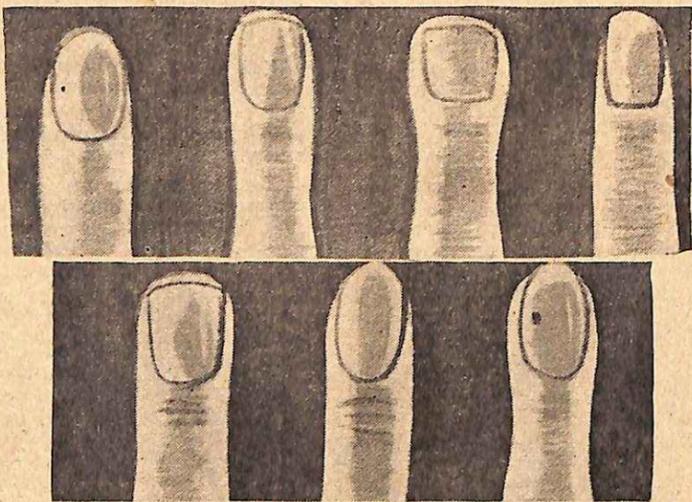
Είναι το χέρι του τιμίου ανθρώπου. Φαερώνει νοικοκυρωσύνη, τάξη, μεθοδικότητα, πλήρη πνευματική Ισορροπία. Όσο πιο κοντά είναι τα δάκτυλα τόσο περισσότερη προσήλωση προς τα υλικά αγαθά του κόσμου φαερώνουν. Το «τετράγωνο χέρι» είναι το χέρι του συντηρητικού ανθρώπου, που δέν του άρεσουν οι νεωτεριστικές Ιδέες, και ό μοντερνισμός.

4ον Τό αίσθητικό χέρι.

Έχει σχήμα κανικόν. Όταν είναι φαρδύ στη βάση, φαερώνει λεπτότητα αίσθημάτων. Ανήκει στους ανθρώπους που ένθουσιάζονται με τό ωραίων.

Τά άλλα είδη των χεριών δέν διαφέρουν παρά από τό σχήμα των δακτύλων. Σχετικόν πίνακα παραθέτομεν κατωτέρω.

ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΤΥΠΟΙ ΤΩΝ ΔΑΚΤΥΛΩΝ

(Έξ άριστερών προς τά δεξιά και έκ των άνω προς τά κάτω).— Τετράγωνα: φαερώνει άνθρωπο δεξύθυμο. Δάχτυλα που φαερώνουν έγωισμό, ψυχρότητα, ίσως και σκληρότητα. Δάχτυλο που, με τους κόμβους του, φαερώνει τάση προς την φιλοσοφία. Κοντά: άνήκουν σε φιλοπερίεργους. Μακρυνά και φαρδεια: φαερώνουν άνθρωπο διπρόσωπο, άνειλικρινή. Πλατυά στην άκρη: σημαίνουν δραστηριότητα. Κωνικά: φαερώνουν καλλιτεχνική ψυχή, μεγάλες άρετές.

Πρέπει, όμως, άκόμη να εξετάσετε και τό χρώμα των χεριών: Χέρια πολύ ώχρα, φαερώνουν άνθρωπο νευρικό. Πολύ κόκκινα, φαερώνουν άνθρωπο δεξύθυμο, που είναι έτοιμος για καυγά.

Έπιδερμεις σκληρή και ξηρά φαερώνει άνθρωπο σκληρό. Ψυχρό και μαλακό χέρι, τέλος, φαερώνει άνθρωπο άνειλικρινή και, πολλές φορές, όχι άπολύτως ύγιη.

ΤΑ «ΣΗΜΑΔΙΑ» ΤΩΝ ΧΕΡΙΩΝ

Για να εξηγήσουμε όλα τά «σημάδια» που άπαντώνται στα χέρια, θα έπρεπε να γράψουμε πολλές σελίδες.

Θά σας αναφέρουμε τά κυριώτερα, λοιπόν, μόνο.

Ένας σταυρός κάτω από τό δάκτυλο του Διός, σημαίνει εύτυχη γάμο. Έάν κάτω από τον σταυρό εύρίσκειται μία χαραγματία, σημαίνει κάποιο εμπόδιο.

Οι «τελείες» άν είναι λευκές, σημαίνουν άρρώστειες. Έάν είναι μαύρες κάποιον πόνο. Έάν είναι κόκκινες, τον φόβο κάποιου κινδύνου. Έάν είναι τοποθετημένες επάνω σε μία γραμμή, διαζύγιο.

Οι σταυροί, γενικώς, δέν είναι εύνοικά σημεία.

Τά «αστεράκια» άπεναντίας, σημαίνουν έπιτυχία.

ΤΑ ΟΡΗ

Άς έλθουμε, τώρα, στα διαφορα όρη του χεριού.

1ον Τό όρος της Άφροδίτης. (Κάτω άπ' τον άντίχειρα). Όταν είναι πολύ άνεπτυγμένο σημαίνει ζωή φυσιολογική και τάση προς τάς υλιστικές άπολαύσεις.

2ον Τό όρος του Διός (κάτω από τον δείκτη). Σημαίνει έγωισμό, ματαιοδοξία, τάση προς κυριαρχία.

3ον Τό όρος του Ποσειδώνος (κάτω από τό μεγάλο δάκτυλο).

Η διάσημη χορεύτρια και οι λησται

Έκείνο τό βράδυ της 4ης Άπριλίου 1769, ή διάσημη χορεύτρια Γκιμάρ ξεκίνησε για να μεταρή στον πύργο του Μονμορανσύ, προς συνάντησιν του έραστου της πρίγκηπος ντε Σουμπίζ.

Για να φθάσει στον πύργο του Μονμορανσύ, έπρεπε να διασχίση ένα μεγάλο δάσος, όπου κατέφευγαν όλοι οι κακοποιοί, έτοιμοι να ληστεύουν τους μεμονωμένους διαβάτες.

Μόλις τό άμάξι έφθασε εις άπόστασιν δύο χιλιομετρων από τον πύργο, σ' ένα μέρος του τό δάσος γινονταν άκόμη πιο πυκνό, παρουσιασθηκαν καμμία δεκαριά προσωπίδο όροι, όπλισμένοι σαν άστακοί. Οι δύο έξ αυτών έπιασαν τά άλογα, οι άλλοι τό άμάξι και ό τελευταίος, που φαινόταν άρηγός, πλησίασε στην πορτίτσα και διέταξε τις δύο έπιβατίδες να κατεβούν.

Πεθαμένες από τον τρόμο, ή Γκιμάρ και ή καμαριέρα της ύπήκουσαν. Μόλις, όμως, ειδη τη χορεύτρια, ό άγνωστος έβγαλε μία κραυγή έκπλήξεως και βγάχοντας τό καπέλλο του, ύπεκλίθη, λέγοντας:

—Εσείς έδώ, κυρία! Συγχωρήστε με που έπιβραδύνω τό ταξίδι σας. Δέν φανταζόμουν, όμως, ότι θα ειχα την εύτυχία να σας συναντήσω.

Κατόπιον παρεκάλεσε τις δύο γυναίκες να τον άκολουθήσουν, ενώ οι λοιποί άκόλουθοί του έμειναν κοντά στο άμάξι, έτοιμοι ν' άντιμετωπίσουν τον παραμικρό κίνδυνο.

Ο μυστηριώδης προσωπιδοφόρος με τις δύο γυναίκες έβάδισαν περιτά πεντακόσια μέτρα και τέλος έφθασαν μπροστά σε μία μεγάλη, καλαμπόκτη καλύβα. Τότε ό άρηγός έλεπε στην Γκιμάρ:

—Κυρία, κενένας δέν θαυμάζει περισσότερο από μένα τό ταλέντο σας και σάς έχω χειροκροτήσει πολλές φορές στο Παρίσι μαζί με τους άλλους θαυμαστάς σας. Θα ειγατε την καλωσύνη να χορεύσετε μία φορά για μένα μονάχα;

Και χωρίς να περιμένη την άπάντηση της χορεύτριας, ειπε κάτι κρυφά —τό σ' ή ενήρ' ολούθου του. Λίνα — ά της ώρας ά—... στής έστρωσε πάνω στη νλόη, μπροστά στην είσοδο της καλύβας, μία μεγάλη κουβέρτα.

Η Γκιμάρ κατάλαβε ότι έπρεπε να έκτελέση την έπιθυμία του προσωπιδοφόρου και άρχισε να χορεύη.

Όταν τελείωσε, οι λησται που την ειγαν παρακολουθήσει μ' ένθουσιασμό, την έχειροκρότησαν, ό δε άρηγός της ειπε:

—Έπιτρέψατέ μου να σας ευχαριστήσω, κυρία. Μου προσφέρατε την μεγαλύτερη ευχαρίστηση στη ζωή μου.

Υστερ' από λίγο, ή χορεύτρια έφθανε στον πύργο του Μονμορανσύ, με καθυστέρηση μιας ώρας. Ο πρίγκηψ ντε Σουμπίζ, μόλις άκουσε την περιπέτειά της, θέλησε να στείλη τους άνδρες του εις κατάδιωξιν των ληστών. Άλλ' ή Γκιμάρ τον εμπόδισε, λέγοντας:

—Ήσαν τόσο ευγενικοί μαζί μου οι καλοί αυτοί άνθρωποι!

Εκείνα που δέν βλέπομε στα φίλμ

Συνήθειες και «ιδιαιτερα» άστέρων

Οι πρώτοι μέσα στους πρώτους. Έτσι ό Άμερικανός κινηματογραφικός επιχειρηματίας Μπέν Μπερνί, χαρακτηρίζει, γενικώς, τους άστέρας του Χόλλυγουντ.

Έκτός όμως από τον γενικό αυτό τίτλον οι ήθοποιοί της περίφημης αυτής κινηματογραφουπόλεως έχουν και από ένα ξεχωριστό ό καθείς των χαρακτηριστικό: ή όμορφη π. χ. Τζιούν Τράβις έχει... τά πιο μακρυνά νύχια, ό Ρόμπερ Τέυλορ λαβαίνει τά πιο πολλά έρωτικά γράμματα, ή Μαίρη Πίκφορντ είναι ή πιο πλουσία πρωταγωνίστρια του κόσμου.

Άπ' όλες τις γωνίες της γης πηγαίνουν στο Χόλλυγουντ οι πρωταθλητά όλων σχεδόν των σπόρ: ή Σόνια Χέννε ή βασίλισσα του πατινάζ, ή Έλεανορ Πάουελ ή ταχύτερη χορεύτρια κλακέττας, ό Τζόννυ Βαίσμύλλερ πρωταθλητής του κόσμου στο κολύμπι.

Φέτος, μερικές πρωταγωνίστριες απέκτησαν μεγάλη φήμη χάρις στα πιο παράδοξα ρεκόρ που κέρδισαν.

Η Άννίτα Λουίτζ, επί παραδειγματι, παντρεύτηκε και μέσα σε δύο μέρες χάρισε. Ο Τζών Χώλ έγινε άμέσως διάσημος με τό ποτό του φίλμ: την «Καταιγίδα».

Ο Πώλ Μισορν έγνωρισε τους μεγαλύτερους καλλιτεχνικούς θριάμβους και ώνομάσθηκε βασιλεύς της όθόνης.

Φυσικά, οι περισσότεροι από τους τίτλους αυτούς είναι εφήμεροι, κι όμως οι κάτοχοί τους τους φέρουν με ύπερηφάνεια γιατί πολλές φορές τους βοηθούν ν' αναδειχθούν εύκολώτερα. Είναι, να ποΐμε, ένα διακριτικό σημείο που τους ξεχωρίζει από τους λοιπούς ήθοποιούς.

Ο μεγαλοπρεπής και θουρβώδης

τους έψήφισαν για τό «σεξ—άππλή» τους.

Η Τζόαν Κράουφορντ θεωρείται δτι έχει τό περισσότερο γούστο άπ' όλες τις γυναίκες του Χόλλυγουντ. Γι' αυτό «λανσάρει» διαρκώς και

τογος μίαν θαυμασίας βιβλιοθήκης. Μεγάλο θόρυβο έκανε τελευταίως ή αισθηματική περιπέτεια της Βαρβάρας Στάνγουϊκ και του Ρόμπερ Τέυλορ. Το κουτσομπολιό έδωσε και πήρε. Οι καλώς μάλιστα πληροφορη-

Η Άννίτα Λουίτζ θεωρείται στο Χόλλυγουντ ως ή πιο όμορφη γυναίκα του κόσμου, ενώ ό Κλάρκ Γκέϊμπλ θεωρείται ότι ειχε τό περισσότερο «αίξιάππλή». Ο Πώλ Μισορν έξ άλλου ώνομάζεται ό «βασιλεύς της όθόνης» και ή Καίη Φρανσις «ή γυναίκα που ξέρει να ντυθή».

καινούργιες μόδες. Σ' ένα χρόνο μέσα, έδημιούργησε τρεις χιλιάδες χτενισίες.

Άσφαλώς, δε θα ξέρατε, ότι οι τετράγωνοι ώμοι των γυναικών φορεμάτων είναι δική της ιδέα.

Οι άντρες, έξ άλλου, αντιγράφουν στο ντύσιμο τον Κλάρκ Γκέϊμπλ, που είναι ένας άπ' τους κομψότερους Άμερικανούς ήθοποιούς. Άπειροι δανειδες προσπαθούν να μιμηθούν τη χτενισιά του και τό λεπτό μουστάκι του.

Ο Άντολφ Μονζού παρ' όλους τους πενήτα πέντε Μάϊους του, εξακολουθει να είναι ένας άκατανίκητος γόης.

Η Κάθριν Χέμπουρν θεωρείται ως μία άπ' τις καλύτερες παίκτριες του γκόλφ. Τά βραβεία και τά κύπελλα που κέρδισε σε διεθνείς συναντήσεις άνέρχονται σε δύο δωδεκάδες.

Η Κλωντέ Κολλπερ είναι φημισμένη στους κινηματογραφικούς κύκλους για τη γνωστή χτενισιά της που δέν την έχει άλλος ποτέ στη ζωή της. Ένώ τά περισσότερα άστέρια του Χόλλυγουντ, παρουσιάζονται κάθε βδομάδα και με ένα καινούργιο χτενισμό. Έπίσης, στην ίδια ήθοποιό, έχει δοθει ό τίτλος: «γυναίκα της δουλειάς». Αυτό όφείλεται στη μεγάλη προσοχή που δίνει προτού όποια γράψη ένα συμβόλαιο.

Έξετάζει όλες τις λεπτομέρειες και συζητεί κάθε λέξη που της φαίνεται άμβίβολη ή διαφορούμενη. Η Μύρια Λόου είναι η κομψότερη άστέρια του Χόλλυγουντ. Έξετάζει όλες τις λεπτομέρειες και συζητεί κάθε λέξη που της φαίνεται άμβίβολη ή διαφορούμενη.

Η Κάθριν Χέμπουρν, θεωρείται ή πιο «κρω—ότυπη» γυναίκα του Χόλλυγουντ.

γάμος της Ζανέ Μακντόναλ με τον Ράυμον διευκόλυσε τό ζεύγος να ύπογράψη νέα συμβόλαια. Και ή Μύρια Λόου με τον Κλάρκ Γκέϊμπλ έγιναν διάσημοι μέσα σε μία μέρα, έπειδή οι άναγνώστα 55 έφημεριβων

διοκτήτριος μιας άπεραντης έκτάσεως φυτεμένης με λεμονιές. Η Γκραίς Μορ είναι ή γυναίκα με την πιο ζωηρή ιδιοσυγκρασία μέσ' στο Χόλλυγουντ. Ο Ρόμπερ Μοντκόμερυ είναι κά-

μένοι φιθυρίζουν ότι τό ρομάντζο αυτό τό σύγγραμμα θα καταλήξει σε γάμο.

Ο Έντν Κάντορ είναι ό ήθοποιός που έχει τά περισσότερα παιδιά: έχει άν αγαπάτε, πέντε κόρες.

Ο έπίσης συμπαθής κομικός Τζόε Μπράουν έρχεται δεύτερος με τέσσερα παιδιά: δύο άγόρια και δύο κορίτσια.

Η Καίη Φρανσις πλέκει ώραιότατες μεταξωτές και μάλλινες μπλούζες. Έβραβεύθηκε επανειλημμένως σε διαγωνισμούς πλεξίματος.

Ο Φερνάν Γκραβέ είναι κάτοχος της πιο πρωτότυπης συλλογής που μπορείτε να φαντασθήτε. Έχει δέκα χιλιάδες μολυβένια στρατιωτάκια.

Τέλος ή Σίρλεϋ Τέμπλ είναι ή ήθοποιός που έχει τά περισσότερα παράσημα.

Τώρα θα κάνουμε μία σύντομη περίληψη των όσων ειπαμε:

ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ: Έχει τους περισσότερους θαυμαστάς.

ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ: Έχει τον μεγαλύτερο μισθό.

ΝΤΟΡΟΘΥ ΛΑΜΟΥΡ: Έχει τά μακρότερα μαλλιά.

ΡΟΜΠΕΡ ΤΕΥΛΟΡ: Έχει τη μεγαλύτερη άλληλογραφία.

ΣΙΡΛΕΥ ΤΕΜΠΛ: Οι ταινίες της αφήνουν μεγάλα κέρδη.

ΚΛΑΡΚ ΓΚΕΪΜΠΛ: Έχει τό περισσότερο σεξ—άππλή.

ΑΝΤΟΛΦ ΜΑΝΖΟΥ: Ο κομψότερος ήθοποιός.

ΚΕΥ ΦΡΑΝΣΙΣ: Η γυναίκα που ξέρει να ντυθή.

ΑΝΝΙΤΑ ΛΟΥΙΖ: Η όμορφότερη ήθοποιός του κόσμου.

ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ: Τό ύψηλότερο άστέρι του Χόλλυγουντ.

ΜΑΙΡΥ ΠΙΚΦΟΡΝΤ: Η πλουσιώτερη γυναίκα του κόσμου.

ΣΑΡΛΩ: Ο πλουσιώτερος ήθοποιός της Άμερικής.

ΤΖΙΝΤΖΕΡ ΡΟΤΖΕΡΣ: Η γυναίκα με την καλύτερη καρδιά.

ΚΑΘΡΙΝ ΧΕΜΠΟΥΡΝ: Η πιο πρωτότυπη ήθοποιός.

ΧΑΡΟΛΑΝΤ ΛΟΥΥΝΤ: Ο μεγαλύτερος κηματίας του Χόλλυγουντ.

ΤΕΜΠΙ ΚΡΕΝ

Ο Συνταγματάρχης Μαλός καλεί στο γραφείο μου την ορντινάντσα του Πλέκ, έναν αγαθότατο χωρικό!

Ο Συνταγματάρχης. Άκουσε δώ, Πλέκ... Ξέρω ότι δεν είσαι καμιά εξαιρετική ευφυΐα. Δεν έφευρες, διάβολε, την πυρίτιδα...

Πλέκ. Όχι, συνταγματάρχα μου. Ο Συνταγματάρχης. Πώς άρχι συνταγματάρχα μου.

Πλέκ. Δεν βρήκα πουθενά πυρίτιδα...

Ο Συνταγματάρχης. Καλά, καλά... Ός πού να πάρης κάθο, έσώ... Άς είναι. Θα σου ζητήσω, λοιπόν, να κάνης κάτι, πού δεν είναι δά και τόσο σπουδαίο... Ο καθένας θά μπορούσε να τό κάνει. Άκουσε, λοιπόν, και προσπάθησε να καταλάβης. Ξέρεις ότι άπόψε τό βράδυ πρόκειται να συγκεντρωθούν εδώ μερικοί φίλοι. Θα παίξουμε λίγο πιάνο, θά τραγουδήσουμε...

Πλέκ (τρομαγμένος). Θα τραγουδήσω κι' εγώ; Πρέπει να σου πώ, κ. συνταγματάρχα...

Ο Συνταγματάρχης. Πάψε, ζών, κι' άρσησέ με να τελειώσω...

Πλέκ. Μά... δεν ξέρω να τραγουδήσω, κ. Συνταγματάρχα μου... Πώς να σάς τό πώ... Ξαφνίτικα είμαι γώ να τραγουδήσω στον ένοχο κόσμο...

Ο Συνταγματάρχης. Πάψε, σου είπα, ήλίθι!

Πλέκ. Ήβαια... Έσάς τί σάς νοιάζει... Μ' έμένα θά γελάνε όλοι...

Ο Συνταγματάρχης (πού άρχίζει να χάνη την ύπομονή του). Μά ποιός σου είπε, βλάκα, πώς θά τραγουδήσης...

Πλέκ. Έσείς, συνταγματάρχα μου! Δεν είπατε ότι θά τραγουδήσουμε;

Ο Συνταγματάρχης. Άνόητε! Είπα πώς θά τραγουδήσουμε, εγώ κι' ή παρέα μου. Αυτό μάς έλειπε να τραγουδήσης κι' έσύ!

Πλέκ. Έγώ, τότε, τί θά κάνω;

Ο Συνταγματάρχης. Άν έπαυες ν' άραδιάζης τις κουταμάρες σου, θά στώχα ήδη έξήγησαι. Νά, λοιπόν: Άφού έρθουμε στό κέφι, άπόψε, γιά να τούς δείξω ότι ένας στρατιωτικός άξίζει όσο κι' ένας πολίτης, θά κάνω κάτι πού θά μείνουν μ' άνοιχτό τό στόμα!

Πλέκ (μ' ένδιαφέρον). Θα τούς κεράσετε κανένα μελέ, κ. συνταγματάρχα;

Ο Συνταγματάρχης. Όχι, βλάκα! Θα τούς πώ ένα ποίημα «έξπρές»... Έτσι τά λένε: ένα ποίημα, δηλαδή, με δεδομένα όμοιοκαταληξίας! (Στριβί με ίκανοποίηση τό μουστάκι του).

Πλέκ. Έ; Πώς; Με τί; Ο Συνταγματάρχης. Άμ'

Η βεγγέρα

βέβαια... Ποδ να καταλάβης έσύ... Ένα τραγουδι με ρίμες έτοιμες! Κατάλαβες τώρα;

Πλέκ. Όχι. Ξέρω, ώστόσο, ένα σωρό τραγούδια. Έτσι όμως, με άπ' αυτά πού είπες, δεν έχω άκουστά ποτέ μου.

Ο Συνταγματάρχης. Ποίημα «έξπρές» είναι ένα ποίημα πού άυτοσχεδιάζουμε, άφού μάς δώσουν τό θέμα και τις όμοιοκαταληξίες.

Πλέκ (πού δεν κατάλαβε γρύ). Έτσι, έ;

Ο Συνταγματάρχης. Νά, λοιπόν, τί θέλω άπό σένα: Στην άποψινή βεγγέρα, έσύ θά σεβρίρης τά ποτά. Συνεπώς, θά βρίσκσαι διαρκώς παρών. Όταν με άκούσης, λοιπόν, να λέω ότι θ' άυτοσχεδιάσω ένα τραγουδάκι — έξπρές, δεν θά τό κουνήσης άπό τό σαλόνι. Θα ζητήσω πρώτα ένα θέμα.

Πλέκ. Ένα θέμα;

Ο Συνταγματάρχης. Νά, ένα θέμα, ένα τίτλο ποιήματος. Κι' άμέσως θά προσθέσω: «Κυρίες και κύριοι, προτείνω ν' άφήσουμε την ορντινάντσα μου να διαλέξη τό θέμα». Έσύ, λοιπόν, θά διαλέξης!

Πλέκ. Τι πρόγραμμα;

Ο Συνταγματάρχης. Δέν σου είπα; Τό θέμα. Τόν τίτλο. Πλέκ. Ά, έτσι; Θα διαλέξω τότε...

Ο Συνταγματάρχης. Δέν θά διαλέξης τίποτα! Μωρέ, τί κοιμισμένος πού είσαι! Όταν σου πούν να διαλέξης ένα θέμα, θά κάνης ήδη πώς ψάχνεις στό μυαλό σου, και ξαφνικά θά πής: «Μουσική δωματίου!» Θα τή θυμηθής άυτή τή φράση;

Πλέκ. Θα τή γράψω σ' ένα χαρτάκι.

Ο Συνταγματάρχης. Δέν θά τή γράψης πουθενά! Άκούς εκεί! Αυτό μάς έλειπε, να βγάξης χαρτιά άπό την τσέπη σου! Πρέπει να τήν μάθης άπ' έξω.

Πλέκ. Κι' άν τήν ξεχάσω;

Ο Συνταγματάρχης. Μά τί διάβολο! Ούτε δεν λέςεις δεν μπορείς να κρατήσης μέσα στό μυαλό σου;

Πλέκ. Νά... βέβαια... Δυό λέξεις... Μόνο πού είναι δύσκολες αυτές οι δυό λέξεις...

Ο Συνταγματάρχης. Δύσκολες; Δύσκολο είναι τό «μουσική». Και τό «δωματίου»; Έ; Σου φαίνονται δύσκολες;

Πλέκ. Ένα ένα όχι... και τά δυό μαζί όμως, δεν είναι τό ίδιο, συνταγματάρχα μου!

Ο συνταγματάρχης. Έλα, επανέλαβε μαζί μου: «Μουσική».

Πλέκ. Μουσική.

Ο Συνταγματάρχης. Δωματίου.

Πλέκ. Δωματίου.

Ο Συνταγματάρχης. Μουσική δωματίου.

Πλέκ. Μουσική δωματίου.

Ο Συνταγματάρχης. Έ, νά, αυτό ήταν!

Πλέκ. Έννοια σας, θά προσπαθήσω να τό θυμηθώ.

Ο Συνταγματάρχης. Όχι, εθά προσπαθήσης». Πρέπει να τό θυμηθής, τελείως. Κατάλαβες;

Πλέκ (άναστενάζοντας). Νά, κ. συνταγματάρχα.

Ο Συνταγματάρχης. Κύτταζε καλά, γιατί αλλοιώτικα ξέρε το: Θα φάς καμιά καμπάνα!

Πλέκ (μισοχαίροντας). Άμ' τώξερρα εγώ πώς εκεί θά καταλήξη άυτή ή ιστορία...

Ο Συνταγματάρχης. Άν καταλήξη εκεί, θά φταίς έσύ. Και τώρα πρόσεξε, γιατί δεν τελειώσαμε.

Πλέκ. Έ, καλά, δεν τελείωσε τό τραγουδι;

Ο Συνταγματάρχης. Άκόμα δεν άρχισε! Όταν, λοιπόν, διαλέξης τό θέμα...

Πλέκ. Ά! Όταν θά τό διαλέξω;

Ο Συνταγματάρχης. Ά Θεέ μου, τί ζών πού είσαι τέλος πάντων! Δεν είπαμε πώς θά διαλέξης τό «Μουσική δωματίου»;

Πλέκ. Όχι.

Ο Συνταγματάρχης (έμψρόντητος). Όχι;

Πλέκ. Δέν θά τό διαλέξω εγώ. Έσείς δεν τό διαλέξατε;

Ο Συνταγματάρχης (προσπαθώντας να συγκρατηθής). Έστο. Έγώ τό διάλεξα. Έσύ όμως δεν θά τό πής;

Πλέκ. Άφού με διατάξατε!

Ο Συνταγματάρχης. Μπράβο! Πάλι καλά! Όταν, λοιπόν, βρούμε τό θέμα, θά ζητήσω να μου δώσουν τις όμοιοκαταληξίες... Ξέρεις τί θά πή «όμοιοκαταληξίες», φαντάζομαι.

Πλέκ. Όμοιο... Πώς τώπατε;

Ο Συνταγματάρχης. Όμοιοκαταληξίες. Ρίμες, πού να πάρ' ή όργή! Λέςεις πού έχουν τήν ίδια κατάληξη... όπως, π. χ., τσιγάρο και φουγάρο, άφράτο και κάτω, Ναπολέοντας και πάει λέοντας, νέφος και βρέφος... Κατάλαβες;

Πλέκ. Και πρέπει να τά θυμηθώ όλα αυτά, τσιγάρο και φουγάρο, Ναπολέοντας και...

Ο Συνταγματάρχης. Όχι, ζών! Δεν ύπάρχει λόγος να θυμηθής τίποτα... Θα σου ζητήσω μόνο να μου πής δυό όμοιοκαταληξίες... Πού θά τις ξέρω, εγώ, φυσικά, άπό πριν και θάχω έτοιμάσει ήδη δυό στίχους γιά εύκολία μου. Κατάλαβες τώρα;

Πλέκ (με τό θάρρος τής άπελπισίας). Όχι.

Ο Συνταγματάρχης. Όχι; Δεν κατάλαβες;... Άς είναι, αυτό έχει δευτερεύουσα σημασία. Προσπάθησε μονάχα να θυμηθής τά έξής: Όταν ζητήσω δυό όμοιοκαταληξίες προπαροξύτονους, θ' άπευθυνθώ σε σένα και θά σου πώ: «Έλα, Πλέκ, παιδί μου... πές μου δυό ρίμες προπαροξύτονες». Έσύ τότε θά κάνης πώς σκέπτεσαι λίγο και θ' άπαντήσεις: «Κορόμηλα και γεώμηλα!» Θυμήσου καλά αυτές τις δυό λέξεις!

Πλέκ. Και θαρρείς, κ. συνταγματάρχα, ότι οι καλεσμένοι θά διασκεδάσ ν μ' αυτά;

του κ. Συνταγματάρχη

Ο Συνταγματάρχης. Αυτό δεν σ' ένδιαφέρει. Είναι δική μου δουλειά. Άνακεφαλιώνω, λοιπόν: Όταν σου ζητήσω ένα θέμα, θ' άπαντήσεις: «Μουσική δωματίου». Όταν σου ζητήσω δυό προπαροξύτονες όμοιοκαταληξίες, θά φωνάξεις: «Κορόμηλα και γεώμηλα». Γιά τό είδος του ποιήματος — άν θνάει τετράστιχο, δηλαδή, ή όκτάστιχο — έχω ήδη συννονηθής με τή γυναίκα μου. Η κόρη μου θά μου ξεφουρνίση, στην κατάλληλη στιγμή, τις δυό άλλες ρίμες. Τό ποίημα, έτσι, θά άφοιμασθής άπό πίνι, και οι βλάκες οι καλεσμένοι μου δεν θά καταλάβουν τίποτα. Έσύ, μόνον ξεχνάς αυτά πού σου είπα. Κύτταζε να επαναλαμβάνης διαρκώς ως τό βράδυ: «Μουσική δωματίου», ακορόμηλα» και «γεώμηλα!» Και τώρα, μεταβολή! Πήγαινε να πλύνης τά πιάτα!

Ο Συνταγματάρχης. Άν καταλήξη εκεί, θά φταίς έσύ. Και τώρα πρόσεξε, γιατί δεν τελειώσαμε.

Πλέκ. Έ, καλά, δεν τελείωσε τό τραγουδι;

Ο Συνταγματάρχης. Άκόμα δεν άρχισε! Όταν, λοιπόν, διαλέξης τό θέμα...

Πλέκ. Ά! Όταν θά τό διαλέξω;

Ο Συνταγματάρχης. Ά Θεέ μου, τί ζών πού είσαι τέλος πάντων! Δεν είπαμε πώς θά διαλέξης τό «Μουσική δωματίου»;

Πλέκ. Όχι.

Ο Συνταγματάρχης (έμψρόντητος). Όχι;

Πλέκ. Δέν θά τό διαλέξω εγώ. Έσείς δεν τό διαλέξατε;

Ο Συνταγματάρχης (προσπαθώντας να συγκρατηθής). Έστο. Έγώ τό διάλεξα. Έσύ όμως δεν θά τό πής;

Πλέκ. Άφού με διατάξατε!

Ο Συνταγματάρχης. Μπράβο! Πάλι καλά! Όταν, λοιπόν, βρούμε τό θέμα, θά ζητήσω να μου δώσουν τις όμοιοκαταληξίες... Ξέρεις τί θά πή «όμοιοκαταληξίες», φαντάζομαι.

Πλέκ. Όμοιο... Πώς τώπατε;

Ο Συνταγματάρχης. Όμοιοκαταληξίες. Ρίμες, πού να πάρ' ή όργή! Λέςεις πού έχουν τήν ίδια κατάληξη... όπως, π. χ., τσιγάρο και φουγάρο, άφράτο και κάτω, Ναπολέοντας και πάει λέοντας, νέφος και βρέφος... Κατάλαβες;

Πλέκ. Και πρέπει να τά θυμηθώ όλα αυτά, τσιγάρο και φουγάρο, Ναπολέοντας και...

Ο Συνταγματάρχης. Όχι, ζών! Δεν ύπάρχει λόγος να θυμηθής τίποτα... Θα σου ζητήσω μόνο να μου πής δυό όμοιοκαταληξίες... Πού θά τις ξέρω, εγώ, φυσικά, άπό πριν και θάχω έτοιμάσει ήδη δυό στίχους γιά εύκολία μου. Κατάλαβες τώρα;

Πλέκ (με τό θάρρος τής άπελπισίας). Όχι.

Ο Συνταγματάρχης. Όχι; Δεν κατάλαβες;... Άς είναι, αυτό έχει δευτερεύουσα σημασία. Προσπάθησε μονάχα να θυμηθής τά έξής: Όταν ζητήσω δυό όμοιοκαταληξίες προπαροξύτονους, θ' άπευθυνθώ σε σένα και θά σου πώ: «Έλα, Πλέκ, παιδί μου... πές μου δυό ρίμες προπαροξύτονες». Έσύ τότε θά κάνης πώς σκέπτεσαι λίγο και θ' άπαντήσεις: «Κορόμηλα και γεώμηλα!» Θυμήσου καλά αυτές τις δυό λέξεις!

Πλέκ. Και θαρρείς, κ. συνταγματάρχα, ότι οι καλεσμένοι θά διασκεδάσ ν μ' αυτά;

Ο Συνταγματάρχης. Αυτό δεν σ' ένδιαφέρει. Είναι δική μου δουλειά. Άνακεφαλιώνω, λοιπόν: Όταν σου ζητήσω ένα θέμα, θ' άπαντήσεις: «Μουσική δωματίου». Όταν σου ζητήσω δυό προπαροξύτονες όμοιοκαταληξίες, θά φωνάξεις: «Κορόμηλα και γεώμηλα». Γιά τό είδος του ποιήματος — άν θνάει τετράστιχο, δηλαδή, ή όκτάστιχο — έχω ήδη συννονηθής με τή γυναίκα μου. Η κόρη μου θά μου ξεφουρνίση, στην κατάλληλη στιγμή, τις δυό άλλες ρίμες. Τό ποίημα, έτσι, θά άφοιμασθής άπό πίνι, και οι βλάκες οι καλεσμένοι μου δεν θά καταλάβουν τίποτα. Έσύ, μόνον ξεχνάς αυτά πού σου είπα. Κύτταζε να επαναλαμβάνης διαρκώς ως τό βράδυ: «Μουσική δωματίου», ακορόμηλα» και «γεώμηλα!» Και τώρα, μεταβολή! Πήγαινε να πλύνης τά πιάτα!

Ο Συνταγματάρχης. Άν καταλήξη εκεί, θά φταίς έσύ. Και τώρα πρόσεξε, γιατί δεν τελειώσαμε.

Πλέκ. Έ, καλά, δεν τελείωσε τό τραγουδι;

Ο Συνταγματάρχης. Άκόμα δεν άρχισε! Όταν, λοιπόν, διαλέξης τό θέμα...

Πλέκ. Ά! Όταν θά τό διαλέξω;

Ο Συνταγματάρχης. Ά Θεέ μου, τί ζών πού είσαι τέλος πάντων! Δεν είπαμε πώς θά διαλέξης τό «Μουσική δωματίου»;

Πλέκ. Όχι.

Ο Συνταγματάρχης (έμψρόντητος). Όχι;

Πλέκ. Δέν θά τό διαλέξω εγώ. Έσείς δεν τό διαλέξατε;

Ο Συνταγματάρχης (προσπαθώντας να συγκρατηθής). Έστο. Έγώ τό διάλεξα. Έσύ όμως δεν θά τό πής;

Πλέκ. Άφού με διατάξατε!

Ο Συνταγματάρχης. Μπράβο! Πάλι καλά! Όταν, λοιπόν, βρούμε τό θέμα, θά ζητήσω να μου δώσουν τις όμοιοκαταληξίες... Ξέρεις τί θά πή «όμοιοκαταληξίες», φαντάζομαι.

Πλέκ. Όμοιο... Πώς τώπατε;

Ο Συνταγματάρχης. Όμοιοκαταληξίες. Ρίμες, πού να πάρ' ή όργή! Λέςεις πού έχουν τήν ίδια κατάληξη... όπως, π. χ., τσιγάρο και φουγάρο, άφράτο και κάτω, Ναπολέοντας και πάει λέοντας, νέφος και βρέφος... Κατάλαβες;

Πλέκ. Και πρέπει να τά θυμηθώ όλα αυτά, τσιγάρο και φουγάρο, Ναπολέοντας και...

Ο Συνταγματάρχης. Όχι, ζών! Δεν ύπάρχει λόγος να θυμηθής τίποτα... Θα σου ζητήσω μόνο να μου πής δυό όμοιοκαταληξίες... Πού θά τις ξέρω, εγώ, φυσικά, άπό πριν και θάχω έτοιμάσει ήδη δυό στίχους γιά εύκολία μου. Κατάλαβες τώρα;

Πλέκ (με τό θάρρος τής άπελπισίας). Όχι.

Ένας εύθυμος διάλογος του ΒΙΡΖΙΑ

τώρα, φίλοι μου, τί θά λέγατε άν τό γυρίζατε λίγο στό καμπαρέ;...

Όλοι. Στο καμπαρέ;

Ο Συνταγματάρχης. Μά ναί... Έάν κάναμε ό,τι γίνεται στις αμπουάτς του Ηαρισιού... Θέλετε να δοκιμάσουμε; Ο' άυτοσχεδιάσω εγώ ένα ποιηματάκι επάνω σε ένα θέμα και σε όμοιοκαταληξίες πού θά μου δώσετε σεις!

Μία κυρία. Έσείς, συνταγματάρχα; Δέν ήξευρα ότι έχετε και ταλέντο ποιητού.

Η κυρία συνταγματάρχα. Μά θά τά καταφέρω, Άδελφε;

Ο Συνταγματάρχης. Θα ήθελε άν θά τά καταφέρω! Ένωθώ όμως και τό θέμα πού θά μου δώσετε και οι όμοιοκαταληξίες να είναι πολύ δύσκολες!

(Παίρνει ένα μπλόκ με χαρτί και ένα μολύβι πού κατά τύχην ήδην βρισκονται πάνω στο πιάνο). Τί θέλετε να είναι, λοιπόν, τό ποίημα; Δίστιχο; Τετράστιχο;

Η κυρία συνταγματάρχα. Τετράστιχο! Έτσι, γιά να βασιανστής!

Ο Συνταγματάρχης. Θαυμάσια! Τό θέμα, τώρα... Άς ρωτήσουμε... Βρήκα ποιόν να ρωτήσουμε! Τήν ορντινάντσα μου! Να δούμε τί θά μάς πή!

Πλέκ!...

Πλέκ (πού τρέμει). Διατάξτε, κ. Συνταγματάρχα!

Ο Συνταγματάρχης. Άκουσε δώ, παλληκάρη μου... Γιά πές μας κανένα θέμα γιά τό ποίημα.

Πλέκ. Μάλιστα, κ. Συνταγματάρχα... Χμ... «Τό δωμάτιο τής μουσικής»!

Ο Συνταγματάρχης. Πώς; «Κερυνοβολεί με τό βλέμμα τόν Πλέκ».

Πλέκ. Χμ... Δηλαδή... τό... τό αυτό...

Ο Συνταγματάρχης. Θα θέλης να πής, βέβαια, «Μουσική δωματίου»...

Πλέκ (χαμογελώντας ήλίθια). Μάλιστα, κ. Συνταγματάρχα. Τό ίδιο είναι... Τώχα πη ανάποδα...

Ο Συνταγματάρχης (σημειώνοντας στό μπλόκ). Έστο. «Μουσική δωματίου» λοιπόν. Χμ... Δύσκολο θέμα. Ποιός θά μου δώση τώρα δυό ρίμες προπαροξύτονες;

Πλέκ. Έγώ, κ. Συνταγματάρχα!

Ο Συνταγματάρχης. Έσύ; (Άπό μέσα πού): Δεν κατάλαβες, τό κτήνος! (Δυνατά): Όχι, παλληκάρη μου, δεν θ' άπαντήσεις έλο έσύ. Έμπρός, λοιπόν... Περιμένω! Δυό ρίμες προπαροξύτονες...

Η κόρη τού συνταγματάρχα. Κολοκθι και παραμύθι!

Ο Συνταγματάρχης. Θαυμάσια! Δυό ρίμες προπαροξύτονες τώρα; Κανείς δεν άπαντά;... Έ, τί λές έσύ Πλέκ;

Πλέκ (τρέμοντας). Μάλιστα, κ.

Πλέκ (τρέμοντας): Μάλιστα, κ.

συνταγματάρχα!

Ο Συνταγματάρχης. Λέγε, λοιπόν. Περιμένω.

Πλέκ. Χμ... Κο... Κορομη... Κορομηλιά... Δηλαδή...

Ο Συνταγματάρχης. Τί λές, παιδί μου... Κορομηλιά;...

Πλέκ. Νά... Δεν ξέρω... Δηλαδή τά φρούτα...

Ο Συνταγματάρχης. Ά, κατάλαβα τί θέλεις να πής. Τά κορόμηλα, βέβαια...

Πλέκ. Μάλιστα, κ. Συνταγματάρχα.

Ο Συνταγματάρχης. Κορόμηλα, λοιπόν. Όραία. Και ή όμοιοκαταληξία τής;

Πλέκ. Ά, αυτό τό θυμάμαι: Πατάτες!

Ο Συνταγματάρχης (κατακόκκινος άπ' τό κακό του): Πατάτες; Μά «πατάτες» δεν όμοιοκαταληκτεί με «κορόμηλα», παιδί μου!

Πλέκ (ζεσπώντας): Και τί φταίω εγώ; Μ' έμένα πάλι θά τά βάλης, κ. Συνταγματάρχα; Θυμάμαι καλά: Πατάτες ήταν ή άπλή, λέξη πού μουπες. Άν δεν όμοιοκαταληκτεί, έσύ θά κάνης λάθος! Τί σου φταίω εγώ;...

Πλέκ (ζεσπώντας): Και τί φταίω εγώ; Μ' έμένα πάλι θά τά βάλης, κ. Συνταγματάρχα; Θυμάμαι καλά: Πατάτες ήταν ή άπλή, λέξη πού μουπες. Άν δεν όμοιοκαταληκτεί, έσύ θά κάνης λάθος! Τί σου φταίω εγώ;...

Πλέκ (ζεσπώντας): Και τί φταίω εγώ; Μ' έμένα πάλι θά τά βάλης, κ. Συνταγματάρχα; Θυμάμαι καλά: Πατάτες ήταν ή άπλή, λέξη πού μουπες. Άν δεν όμοιοκαταληκτεί, έσύ θά κάνης λάθος! Τί σου φταίω εγώ;...

Πλέκ (ζεσπώντας): Και τί φταίω εγώ; Μ' έμένα πάλι θά τά βάλης, κ. Συνταγματάρχα; Θυμάμαι καλά: Πατάτες ήταν ή άπλή, λέξη πού μουπες. Άν δεν όμοιοκαταληκτεί, έσύ θά κάνης λάθος! Τί σου φταίω εγώ;...

Πλέκ (ζεσπώντας): Και τί φταίω εγώ; Μ' έμένα πάλι θά τά βάλης, κ. Συνταγματάρχα; Θυμάμαι καλά: Πατάτες ήταν ή άπλή, λέξη πού μουπες. Άν δεν όμοιοκαταληκτεί, έσύ θά κάνης λάθος! Τί σου φταίω εγώ;...

Πλέκ (ζεσπώντας): Και τί φταίω εγώ; Μ' έμένα πάλι θά τά βάλης, κ. Συνταγματάρχα; Θυμάμαι καλά: Πατάτες ήταν ή άπλή, λέξη πού μουπες. Άν δεν όμοιοκαταληκτεί, έσύ θά κάνης λάθος! Τί σου φταίω εγώ;...

Πλέκ (ζεσπώντας): Και τί φταίω εγώ; Μ' έμένα πάλι θά τά βάλης, κ. Συνταγματάρχα; Θυμάμαι καλά: Πατάτες ήταν ή άπλή, λέξη πού μουπες. Άν δεν όμοιοκαταληκτεί, έσύ θά κάνης λάθος! Τί σου φταίω εγώ;...

Πλέκ (ζεσπώντας): Και τί φταίω εγώ; Μ' έμένα πάλι θά τά βάλης, κ. Συνταγματάρχα; Θυμάμαι καλά: Πατάτες ήταν ή άπλή, λέξη πού μουπες. Άν δεν όμοιοκαταληκτεί, έσύ θά κάνης λάθος! Τί σου φταίω εγώ;...

Πλέκ (ζεσπώντας): Και τί φταίω εγώ; Μ' έμένα πάλι θά τά βάλης, κ. Συνταγματάρχα; Θυμάμαι καλά: Πατάτες ήταν ή άπλή, λέξη πού μουπες. Άν δεν όμοιοκαταληκτεί, έσύ θά κάνης λάθος! Τί σου φταίω εγώ;...

Πλέκ (ζεσπώντας): Και τί φταίω εγώ; Μ' έμένα πάλι θά τά βάλης, κ. Συνταγματάρχα; Θυμάμαι καλά: Πατάτες ήταν ή άπλή, λέξη πού μουπες. Άν δεν όμοιοκαταληκτεί, έσύ θά κάνης λάθος! Τί σου φταίω εγώ;...

Πλέκ (ζεσπώντας): Και τί φταίω εγώ; Μ' έμένα πάλι θά τά βάλης, κ. Συνταγματάρχα; Θυμάμαι καλά: Πατάτες ήταν ή άπλή, λέξη πού μουπες. Άν δεν όμοιοκαταληκτεί, έσύ θά κάνης λάθος! Τί σου φταίω εγώ;...

Μιά καινούργια ζωή

Διήγημα του Κ. Μποζόνι

Σήμερα είναι η τρίτη επέτειος των γάμων της. Ο Τζός δεν θα γυρίσει παρά αργά — έχει ακόμα να προνοήσει πολλά ξύλα — και η Κίττυ μπορεί να σταματήσει μια στιγμή την δουλειά της για να θυμηθεί τα περασμένα.

Στα χέρια της κρατεί μια φωτογραφία, λίγο ξεθωριασμένη. Είναι ένας αστυνομικός με αγαθή όψη. Η Κίττυ την κυττάζει με λίγη μελαγχολία και σκέπτεται την εποχή εκείνη...

—□□—

Ήταν μια εποχή, που ο Τζός δεν ήταν ακόμη εργάτης σ' ένα εργοστάσιο ξυλείας, κι' η Κίττυ έπλενε τα πιάτα σ' ένα μικρό εστιατόριο της 7ης οδού στο Σικάγο.

Η Κίττυ είχε παιδικό πρόσωπο, ήταν ευγενική μ' όλους και πίστευε πως στον κόσμο δεν υπήρχε καλλίτερο επάγγελμα από το να πλένει κανείς πιάτα για πέντε δολάρια την εβδομάδα.

Στην 7η οδό καθόντανε πολλά κακοποιά στοιχεία, η Κίττυ δεν τα φοβότανε πιά από τότε που είχε γνωρίσει τον Πέρσο, τον αστυνομικό της περιφέρειας, που κάποτε την βοήθησε και την έσωσε από τα χέρια κάποιου. Από τότε άρχισε η μεγάλη φιλία τους και κάθε φορά που ήταν ελεύθερη πήγαινε μαζί της. Ήταν ένα καλό παλληκάρι και η Κίττυ τον συμπαθούσε πολύ, όσο μικρή όμως κι' ανήλικη κι' αν ήταν κατάλαβε πως η συμπάθεια αυτή δεν ήταν έρωτας. Ο έρωτας ήταν κάτι άλλο. Και ήρθε να την βρή ανάπαυτα.

Μια μέρα καθώς έφευγε από την κουζίνα στην αίθουσα του φαγητού μερικά πιάτα γλύστρησε κι' έπεσε. Δεκαοχτώ πιάτα έσπασαν. Ο ξενοδόχος άρχισε να φωνάζει και να την απειλεί. Την στιγμή εκείνη πετάχτηκε από ένα τραπέζι ένας άνθρωπος, είπε στον προϊστάμενό της κάτι στ' αυτό, του πέταξε ένα νόμισμα κι' έφυγε. Ο καταστηματάρχης έπαψε να φωνάζει κι' είπε στην Κίττυ:

— Πήγαινε να πάρεις τη σκούπα. Ο κύριος πλήρωσε τα πιάτα.

Την άλλη μέρα, κυττάζοντας από την κουζίνα η Κίττυ είδε τον άνθρωπο αυτό. Και την ώρα, που αυτός βγήκε να σύγει τον ακολούθησε στο δρόμο. Τον τραβήξε από το μανίκι και του είπε:

— Ευχαριστώ για το χθεσινό.

Όταν τον άγγιξε, εκείνος την έσπρωξε. Γύρισε όμως, την είδε και χαμογέλασε.

— Ευχαριστώ — ξαναείπε — για τα πιάτα.

— Α, ναι, ξέρω — είπεν εκείνος — για τα πιάτα.

Δεν τον ξαναείδε για πολλές εβδομάδες. Μια μέρα όμως γύρισε. Έτσι γνωρίσθηκαν καλλίτερα και τώρα η Κίττυ όταν ήταν ελεύθερη δεν πήγαινε πιά με τον Πέρσο, τον αστυνομικό, αλλά με τον άγνωστο.

Αυτός δεν μιλούσε ποτέ για τον εαυτό

του. Το μόνο που της είχε πη ήταν πως τον έλεγαν Τζός.

— Μά δεν έχεις άλλο όνομα, τον ρώτησε.

— Είναι τόσο δύσκολο να το θυμάται κανείς!

Αυτό όμως δεν είχε μεγάλη σημασία για την Κίττυ. Αυτή ένοιωσε τότε να πλημμυρίζει ένα παράξενο αίσθημα στην ψυχή της και το αίσθημα αυτό ήταν ο πιο δυνατός έρωας.

Μια μέρα, την ώρα που την κρατούσε

— Θα τον περιμένω είτε ο αστυνομικός και θα τον συλλάβω.

στην αγκαλιά του, της είπε τρεις λέξεις στο αυτί:

— Είμαι ο Τζός Μπίγκ!

Ο Τζός Μπίγκ ήταν ο άνθρωπος, που τον ζητούσε η αστυνομία εδώ και δυο χρόνια. Ήταν ένας γκάγκστερ από τους πιο επικινδύνους.

Η Κίττυ έμεινε εκείνη την ημέρα πολύ συλλογισμένη, μά όταν την άλλη μέρα ξανασυναντήθηκαν του είπε:

— Τζός, πάρε με μαζί σου.

Ο Τζός την κυττάζε καλά και της απήντησε:

— Ξέρεις καλά, τι σημαίνει αυτό;

— Ξέρω και θέλω να με πάρεις.

— Καλά, απήντησε ξηρά εκείνος. Θα ρθώ να σε πάρω.

Και την πήρε.

—□□—

Το καταφύγιο του Τζός βρισκόταν σ' ένα υπόγειο της 72ας οδού, ακριβώς κάτω από τα καταστήματα της 'Εταιρίας Κάρτερς. Εκεί πήγε και την Κίττυ. Ο Παράδεισός της ήταν χωρίς ήλιο και χωρίς κήπο. Μά ο Τζός κι' η Κίττυ ήταν ευτυχισμένοι. Η ευτυχία τους ήταν κλει-

σμένη ανάμεσα σε τέσσερις υπόγειους τοίχους. Την νύχτα ήταν θεοσκότεινα κι' έκανε τρομερό κρύο. Σφιγγότανε ο ένας πιο κοντά στον άλλο κι' έλεγαν λόγια γλυκά, που τους εξέσταιναν.

Τρεις μήνες βαστούσε αυτό το περιεργό ειδύλλιο. Έπειτα ήρθε η νύχτα του Πέρσου. Ο Τζός Μπίγκ είχε βγή για να εξασκήσει το επάγγελμά του. Ο Πέρσο έκανε το γύρο του. Ποιος ξέρει τι τον έκανε να σταματήσει μπρος στο κατάστημα της 'Εταιρίας Κάρτερς. Πλησίασε κι' είδε ύποπτα πατήματα στο υπόγειο. Κατέβηκε και με το αστυνομικό του φανάρι είδε ένα περίεργο κρεβάτι και επάνω ξαπλωμένη μια γυναίκα. Η λάμπα φώτισε το πρόσωπό της, και φώναξε:

— Κίττυ.

Η νέα που μισοκοιμότανε πετάχτηκε πάνω και φώναξε:

— Τόν πιάσατε;

— Ποιον;

Κατάλαβε πως ο Τζός δεν είχε πάθει τίποτα και άλλαξε κουβέντα.

Ο αστυνομικός κύτταζε τριγύρω και ξερανώτησε:

— Ποιος σ' έφευγε εδώ;

— Κανείς, 'Ηρθα μόνη μου.

Τότε όμως το μάτι του Πέρσου έπεσε κάτω σ' ένα κιβώτιο, που έφερε την επιγραφή «Σαιν Γκίμαν — Σικάγο», το κατάστημα που είχε κλέψει ο Μπίγκ.

— Ο Τζός Μπίγκ λοιπόν σ' έχει; ρώτησε.

Η Κίττυ κατέβασε το κεφάλι της.

— Θα τον περιμένω, είπεν ο αστυνομικός και θα τον συλλάβω. Τόσα χρόνια περιμένα αυτή την στιγμή. 5 χιλ. δολάρια!

Η Κίττυ κατάχλωμη τον κύτταζε στα μάτια.

— Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω, μικρή μου Κίττυ. Τόν αγαπάς, αλλά δεν μπορείς να γίνης άλλοιώς.. Θα τον συλλάβω!

Η Κίττυ εξακολουθεί να τον κυττάζει με τα μεγάλα φοβισμένα μάτια της, που κλαίνε χωρίς να βγάζουν δάκρυα. Την ώρα εκείνη ακούονται βήματα. Είναι ο Τζός.

— Τζός Μπίγκ, φωνάζει ο Πέρσο, προτρίνοντας το πιστόλι. Έπάνω τα χέρια! Άκουσε, σ' αφήνω να φύγεις, υπό τον όρο να δραπετεύσεις στον Καναδά. Πήγαινε να βρεις μια δουλειά, να ζήσης σαν τίμιος άνθρωπος κι' όταν τα καταφέρεις θα φθῆ να σε βρῆ κι' η Κίττυ.

— Καλά, Πέρσο. Είμαι σύμφωνος και σ' ευχαριστώ.

Έτσι έφυγε κι' έτσι άρχισε μια καινούργια ζωή γι' αυτόν. Έδώ και τρία χρόνια ακριβώς, που βρίσκεται μαζί με την γυναίκα του την Κίττυ στον Καναδά.

—□□—

Η σειράνα του εργοστασίου ξυπνά την Κίττυ από την συλλογή της και τρέχει να τελειώσει την τούρτα που τόσο άρεσει στον Τζός και που την έκανε για να εορτάσουν την επέτειο των γάμων των.

K. ΜΠΟΖΟΝΙ

Ο άνθρωπος τό μεγαλύτερο μυστήριο της δημιουργίας

Καταπληκτικές περιπτώσεις αψύσικης ζωής

Ο κόσμος έμεινε κατάπληκτος όταν άκουσε ότι ο άνθρωπος με τον «Σιδερένιο Πνεύμονα» έδωσε μια δεξίωση σε 500 πρόσωπα στην έφορο του έπαυλι της Φλωρίδας. Σύμφωνα με όλους τους νόμους της λογικής και της ιατρικής επιστήμης ο Φρέντερικ Ενάιτ—26ετής υιός ενός Αμερικανού έκατομυριούχου—έπρεπε να είχε πεθάνει από πολύν καιρό. Πριν δυο χρόνια είχε προσβληθεί από την παιδική παράλυση και όμως από τότε διατηρείται στη ζωή με τον θαυματουργό «σιδερένιο πνεύμονα» που είναι ένας κύλινδρος, μήκους δυο μέτρων. Με τον κύλινδρο αυτόν εισάγει άτμοσφαιρικών αέρα στους πνεύμονές του. Χωρίς αυτό το καταπληκτικό μηχανήμα—αυτή την τρομπά—δεν θα μπορούσε να ζήσει ούτε πέντε λεπτά.

Η Φύσις κάνει στην Ζωή τα περιεργότερα παιχνίδια. Υπάρχει ένας άνθρωπος που θεωρεί την πιο ευτυχισμένη του στιγμή που δοκίμασε τον δυνατότερο νόμο! Ο άνθρωπος αυτός ονομάζεται Χόρσευ κι' εργάζεται σ' ένα Λονδρέζικο ραφτάδικο. Επί δέκα χρόνια έβλεπε μόνον με το ένα μάτι. Όταν μια μέρα πάνω στη διασύνη του να περιποιηθή έναν πελάτη έπεσε επάνω σε μια μορμαρινή κολώνα του μαγαζιού και χτύπησε γερά το κούτελό του. Έξ ενστίκτου, με την επαφή αυτή έκλεισε τα μάτια, και όταν τα ξανάνοιξε, με μεγάλη του κατάπληξη διαπίστωσε ότι έβλεπε και από τα δυο μάτια! Ο τρομερός πόνος πούνωθε στο κρανίο του δεν τον ενδιέφερε τώρα.

«Και να το ήξερα ακόμα ότι ένα τέτοιο χτύπημα θα μου επανέφερε την όραση στο τυφλό μάτι, έλεγε αργότερα, ποτέ μου δεν θα είχα το κουράγιο να χτυπήσω θεληματικά το κεφάλι μου πάνω στη κολώνα».

Ζη χωρίς να κτυπά ή καρδιά του

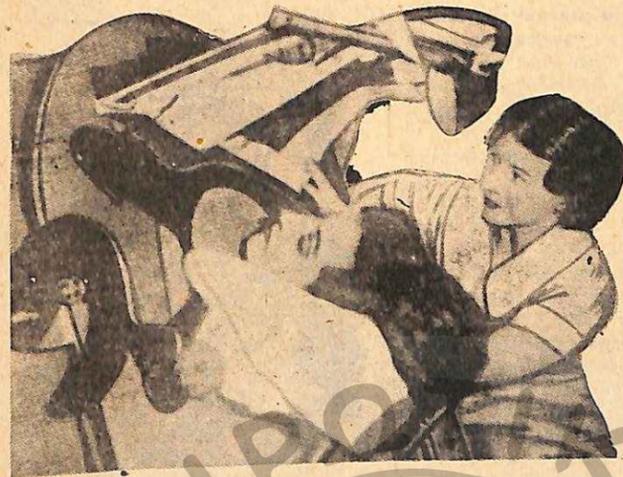
Το σώμα του ανθρώπου, όπως βλέπεται, είναι μια πολύπλοκη μηχανή. Είναι ένας άπειρος αριθμός μηχανημάτων που συνεργάζονται άναμεταξύ τους ιδιότροπα και μυστηριωδώς. Το παραμικρό έμπεδο μπορεί να προκαλέση τους μεγαλύτερους κινδύνους στη ζωή, ενώ αντίθετως σε άλλες περιπτώσεις το ίδιο αυτό το σώμα μπορεί ν' αντιστή και να επιζήση στις μεγαλύτερες δοκιμασίες.

Ποιος π.χ. θα πιστέψει ότι ένας άνθρωπος μπορεί να ζήσει τη στιγμή που η καρδιά του έχει πάψει να χτυπά; Κι' όμως στην Άγγλία υπάρχει κάποιος του οποίου η καρδιά έχει να χτυπήσει εδώ και δέκα χρόνια! Κατέχει μάλιστα μια δικαιοκτητική θέση σε μια ασφαλιστική εταιρία και εργάζεται έντετακτα.

Όταν η καρδιά «χτυπά» σημαίνει ότι οι θαλβίδες της ανοιγοκλείνουν για να διοχετεύσουν αίμα στην καρδιά. Ο παλμός αυτός είναι η συνεχής ώθησις χάρις στην οποία το αίμα διατηρεί την κυκλοφορία του και άποιαδήποτε άλλη επέμβασις σ' αυτή την αδιάκοπη λειτουργία εκθέτει σε κίνδυνο τη ζωή. Στη περίπτωση όμως του παραπάνω φαινομένου, οι θαλβίδες της καρδιάς έχουν τόσο πολύ εδωνθή ώστε δεν κλύονται:

δεν άντλούν αίμα καθόλου, αλλά το αίμα χύνεται στη καρδιά κατά βούλησι. Σε κάθε άλλη παρόμοια περίπτωση ο άρρωστος θα πέθαινε. Ο άνθρωπος όμως αυτός ζῆ.

Εξακολουθεί η παράξενη περιπτώσις του μικρού Φράνκ Βάλεκ που φοιτά σ' ένα σχολείο του Φούλντον, στο Σικάγο. Το παιδάκι αυτό δεν παρουσιάζει, εκτός από μια, καμιά άλλη ανωμαλία στο σώμα και στο πνεύμα. Φαίνεται ότι κάποιος κόμπος στον εγκέφαλό του το κάνει να σκέπτεται... ανάποδα. Γράφει όχι από το 'αριστερά προς τα δεξιά αλλά από τα δεξιά προς το 'αριστερά' όχι από επάνω προς τα κάτω αλλά από τα κάτω προς τα επάνω επί πλέον όλα τα γράμματα τα γράφει ανάποδα σαν... ανάπο-

Όταν ξύπνησε, στο νοσοκομείο, ήταν σαν ένα παιδί.

δογηρισμένες καρέκλες! Οι δάσκαλοι μεταχειρίστηκαν κάθε δυνατό τρόπο για να τον γυρίσουν από την αναποδιά. 'Απέτυχαν και τούτο γιατί είναι δύσκολο σ' αυτό το παιδάκι να γράψη κανονικά, όπως θα ήταν σε μας δύσκολο να γράψουμε ανάποδα. Το περιεργότερο είναι ότι διαβάσει κανονικά.

Κεφάλι ήχητικό γλώσσα αεικίνητη

Οι άνθρωποι που καθόνται πλάι στον Έντουαρντ Φράνκλιν, έναν μηχανικό των αυτοκινήτων ηλικίας 19 χρονών, άπορούν γιατί να έχει ένα ρολόι στη τσέπη του τόσο θορυβώδες, ώστε το τίκ-τάκ του ν' ακούγεται διακριτικά από μιαν απόστασι δυο μέτρων.

Μολαταύτα η κατάπληξις τους θα πολυπλασιαζόταν αν ήξεραν ότι ο Φράνκ κινδύνει να έχει κανένα ρολόι στη τσέπη του και ότι το τίκ-τάκ αυτό παράγεται και' εθθείαν από το κεφάλι του!

Οι γιατροί που εξέτασαν αυτό το κεφάλι-ρολόι έμειναν με το στόμα ανοικτό. Το περίεργο ακόμα είναι ότι το τίκ-τάκ του κεφαλιού του Έντουαρντ Φράν-

κλιν σταματά όταν μιλά. Η Έμμα Ουίλσον, ένα κοριτσάκι τεσσάρων χρονών από την Μέμφιδα των Ηνωμένων Πολιτειών μιλά συνεχώς και αδιακόπως χωρίς να μπορεί να την σταματήσει κανείς. Η ακατάσχετη φλυαρία της ήταν αποτέλεσμα μιας άρρωστειας που της συνέβη όταν ήταν τριών χρονών. Μόνον τα ισχυρά αναισθητικά μπορούν να σταματήσουν τη γλώσσα της.

Μία από τις παραδοξότερες περιπτώσεις στην Ιατρική Ιστορία είναι τώρα η περίπτωση της μίς Πατρικίας Μαγκουίρ, της «Κοιμώμενης Καλλονής του Σικάγου». Η Μαγκουίρ εισήχθη στο νοσοκομείο για να υποστη μιαν έγχυσις η οποία όμως ανεβλήθη για το λόγο ότι την πήρε ο ύπνος κι' έμεινε κοιμισμένη επί πέντε χρόνια, ώσπου πέθανε τον περασμένο χρόνο.

Μια άλλη γυναίκα, η Άννα Στανμποέλ, κοιμήθηκε ακόμα περισσότερο καιρό—31 χρόνια!—μέσα στο σπίτι της στην πόλη Λίτσεμπουργκ, της Νοτίου Αφρικής. Όταν έπεσε να κοιμηθή ήταν ένα κοριτσάκι 17 χρονών και αντί να μεγαλώση καθ' όλη τη διάρκεια του μακροχρονίου ύπνου της, αντίθετως έγινε νεώτερος! Όταν ξύπνησε στί νοσοκομείο είχε τις πνευματικές δυνάμεις ενός κοριτσιού πέντε χρονών, και ήθελε να παίξη με κοινά και άλλα παιχνίδια.

Η μίς Καρολίνα Κάρσον από την πόλη Μόστερας της Σουηδίας είχε πάει να πετινάσει. Έκει παραπάτησε έπεσε ανάσκελα, χτύπησε και αναισθητή την μετέφεραν σπίτι της χωρίς από τότε να ξυπνήση. Το γεγονός αυτό συνέβη το 1876. Οι γονείς της παραστέκονταν στο προσκέφαλό της κάθε μέρα ώσπου πέθαναν ενώ η κόρη τους εξακολουθούσε να κοιμάται.

Έπειτα από 32 χρόνια η κοιμισμένη άνοιξε τα μάτια της και η πρώτη φράσις που είπε ήταν: «Πού είναι η μητέρα μου».

Χωρίς να σάς φανῆ παράξενο, όταν τελευταίως έδωσε μια δεξίωση για να γιορτάση την 75η επέτειο των γενεθλίων της, το κέϊ της γιορτής το στόλιζαν μόνον 43 κεριά και τούτο γιατί τα υπόλοιπα 32 χρόνια δεν τα είχε ζήσει. Κοιμόταν. Όταν την πήρε ο πρωτοφανής αυτός ύπνος ήταν μια κοπέλλα και όταν ξύπνησε ήταν μια ηλικιωμένη γυναίκα.

ΒΑΡΑΕΝΣ

γνωρίζομαστε και πολύ.
Κατόπιν, ο άδειουχος μάς ευχαρίστησε για τη μπύρα, μάς καληνύχτισε κι' έφυγε...

Ένα βράδυ, φεύγοντας για τὸ μέτωπο

Σηκωθήκαμε κι' έμεις να βγούμε λίγο έξω, ν' αναπνεύσουμε. "Α! Είχε χαθή τώρα τὸ κέφι μας..."
"Ο Πετράκης, ὁ πὸ νέος ἀπ' ὄλους μας, ξέσπασε πρώτος.

Θάχαμε προχωρήσει καμμιὰ πενηνταριά μέτρα, ὅταν ξαφνικά σταμάτησε. Μάς ἐκύτταξε μὲ βλέμμα τρελλό, ἐνῶ τὰ μάτια του ἦταν γεμάτα δάκρυα.

— "Ε, λοιπόν, ὄχι! Δὲν μπορῶ πιά! Βαρέθηκα! Τ' ἀκοῦτε; Βαρέθηκα! Θάχαστε τρελλοὶ νὰ ξαναέβουμ κειπάνω γιὰ νὰ σκοτωθῶμε στὰ σίγουρα. Οὔτε ἕνας μας δὲν θὰ ἀπομείνει! Οὔτε ἕνας!

Δὲν φώναζε, εὐτυχῶς. Μιλοῦσε νευρικά, ὑπόκωφα, μὲ τὰ δόντια σφιγμένα, τονίζοντας κάθε λέξη, κάθε φράση.

Τὸν τριγύρισαμε, τὸν πήραμε σὲ μιά ἔρημη γωνιά καὶ προσπαθήσαμε νὰ τὸν κάνουμε νὰ συνέλθῃ, νὰ λογικευθῆ...

Δὲν τοῦ εἶπαμε τὰ συνηθισμένα μεγάλα λόγια: «Ἦ τιμὴ! Τὸ καθήκον... Ἡ Πατρίς...» Ὁχι. Τοῦ εἶπαμε μόνο:

— Τους συντρόφους μας, Πετράκη, τοὺς ξεχνᾶς;... Τους συντρόφους μας πὸν βρίσκονται κειπάνω... καὶ πὸν μάς περιμένουν;... Γιὰ σκέψου λίγο, ἔσταν ὡστὸ νὰ τοὺς παρατήσουμε μονάχους;...

Καὶ τότε, ξαφνικά, ὁ Πετράκης ἀκούμπησε στὸν τοῖχο, ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του μὲς στὶς παλάμες του, καὶ ξέσπασε σὲ κλάμματα...

Τὸ ἄμορφο πλήκτρο του μὲ τὸ χρυσὸ σειρήτι εἶχε κυλιστεῖ χάμω. Ὁ Λεφεριμὲ τὸ ἐσήκωσε καὶ τὸ ξεσκόνισε. Ὁ Μπρουζὺ τὸν χτυποῦσε στοργικὰ στὴν πλάτη.

Πόσο καλὰ νοιώθαμε τὴν ψυχικὴ κατάσταση τοῦ Πετράκη... Πὸς θὰ θέλαμε νὰ μπορούσαμε νὰ τὸν παρηγορήσουμε, νὰ τοῦ ξεαναδώσουμε τὴν παιδιάστικη ξεγνοιασιά του...

Ὁ Πετράκης ἀπότομα σήκωσε τὸ κεφάλι του, σκούπισε τὰ μάτια του.
— Τελείωσε... εἶπε. Μὲ συγχωρεῖτε, παιδιά, εἶμαι ἕνας βλάκας!

— "Ἐτσι μπράβο! τοῦ εἶπαμε ἔμεις. Θαρρεῖς πὸς δὲν σὲ καταλαβαίνουμε; Θαρρεῖς πὸς κι' ἔμεις...
— Ναὶ ἐτελείωσε, μάς διέκοψε ὁ Πετράκης. Δὲν θέλω νὰ φύγω, ὅμως, ἀπὸ δὴ χωρὶς νὰ γνωρίσω τὴν ἀγάπη μιάς γυναίκας.

— Τρελλάθηκες; εἶπε ὁ Μπρουζὺ. Τὸ τραῖνο φεύγει σὲ μιά ὥρα!
— Δὲν μ' ἐνδιαφέρει! εἶπε ὁ Πετράκης. Δὲν θέλω νὰ σκοτωθῶ πρὶν γνωρίσω, γιὰ τελευταία φορά, τὴν ἀγάπη μιάς γυναίκας... τ' ἀκοῦτε; μιάς ὁποιασδήποτε γυναίκας!

Ἐσήκωσε τὸ βλέμμα καὶ, πρὶν προβῆσσουμε νὰ τὸν ἐμποδίσουμε, ἀρπάξε ἀπὸ τὸ μπράτσο μιά νέα πὸν περνοῦσε.
— "Ελα ἐδῶ ἐσὺ! τῆς εἶπε βραχνά.

Στὴν ἀρχή, τὰ χάσαμε. Μόλις σηκώσαμε ἀπὸ τὴν ἐκπληξή μας, καὶ κυρίως μὸλις παρετήρησαμε τὴν νέα στὴν ὁποῖαν εἶχε ἀπευθυνθῆ ὁ φίλος μας, σπεύσαμε νὰ τῆς ζητήσουμε συγγνώμη καὶ νὰ τραβήξουμε τὸν Πετράκη ἀπὸ κοντὰ τῆς.

Ποικιλίες

Υπογραφή μιά φορά!

Ὁ τελευταῖος ἀπόγονος τοῦ Χριστόφορου Κολόμβου—Χριστόφορος Κολόμβος κι' αὐτὸς ὀνομαζόμενος—ἦταν ὁ Ἴσπανὸς δούξ τῆς Βεργόνας. Δηγοῦνται λοιπὸν γι' αὐτὸν τὸ ἔπος χαριτωμένο ἀνεῖδοτο:

— "Ὅταν ἔμενε στὸ Λονδίνο, πῆγε μιά μέρα στὸ τηλεγραφεῖο γιὰ νὰ στείλῃ κάπου ἕνα τηλεγράφημα δέ:α λέξεων.

— Οἱ δέκα λέξεις κοστίζουν δεκαπέντε σελίνια, τοῦ εἶπε ὁ ὑπάλληλος.

— Ἀλλὰ εἶναι καὶ ἡ ὑπογραφή, παρετήρησε ὁ ἀπόγονος τοῦ μεγάλου ἐξερευνητοῦ.

— Ἡ ὑπογραφή δὲν λογαριάζεται.

— Ἀκόμα κι' ὅταν περιέχῃ περισσότερες ἀπὸ μιά λέξεις;

— Ἄς ἔχει ὅσες θέλει, ἀπάντησε ἐκνευρισμένος ὁ ὑπάλληλος.

Ὁ δούξ τῆς Βεργόνας ἔγραψε τότε κάτω ἀπ' τὰ λόγια τοῦ τηλεγραφήματος τὴν ἐξῆς ὑπογραφή:

«Χριστόφορος Κολόμβος τοῦ Τολέδου, ἀξιωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ τῆς Φουερὰς Ραμῆς, ταγματάρχης τῶν Ἰνδιῶν, μαρκήσιος τῆς Ἰσπανίας, δούξ τῆς Βεργόνας, μεγιστάν τῆς Ἰσπανίας, γερουσιαστὴς τοῦ βασιλείου, ἱπότης τοῦ τάγματος τοῦ Χρυσοῦ Ἑλράτου καὶ τοῦ Μεγαλοσταύρου τῆς Σιλλήφως, ἐγγενὴς τῆς αὐτῆς τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας. Φαντασθῆτε τώρα τὴν ἐκπληξὴ τοῦ ὑπαλλήλου ὅταν διάβασε ὄλους αὐτοὺς τοὺς τίτλους.

— "Ὁ! αὐτὰ εἶναι ἀπαραίτητα, ἐξοχότατε; τὸ μῆσε νὸ ρωτήση.

— Ναί, εἶναι ἡ ὑπογραφή μου, ἀπάντησε ἀλλὰ ὁ ἀπόγονος τοῦ Κολόμβου.

Ἐξυπνα 50 ο/ο

— Πᾶμε νὰ στρίψουμε ἀπ' ἐδῶ, ἀγαπῆτέ μου καὶ δὲν θέλω νὰ συναντηθῶ μ' αὐτὸν ἐκεῖ τὸν κύριο.

— Γιατί; Τοῦ χρωστάς;

— Ὁχι, ἀλλὰ εἶναι ὁ γιαντρός μου, κι' ὅπως ἔχω καιρὸ ν' ἀρρωστήσω, τὸν ντρέπομαι τὸν ἄνθρωπο...

— Κατηγορεῖσαι; ἔτι ἔχλεψες ἕνα μαῦρο παντελόνι, ἕνα μαῦρο σακκάκι, ἕνα μαῦρο λαϊμοδέτη καὶ ἕνα ζευγὸς μαῦρα γάντια... Τί τὰ ἤθελες ὅλα αὐτὰ τὰ μαῦρα ρούχα;

— Εἶχε πεθάνει ἡ πεθερά μου, κ. Πρόεδρε, καὶ θὰ πήγαινα στὴν κηδεία τῆς!...

— Ἀγαπῆτέ μου, πὸς μπόρεσε νὰ κακολογήσῃ τόσο τὴν καυμένη τὴν Κική;

— Μὰ δὲν μοῦ τὴν εἶπες ἐσὺ τὴν ἰστορία;

— Ναί, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν τὴν πίστεψα!...

— Τὴν ἔκουσε καθόλου; Τραγουδεῖ ἂν σειρήνα!...

— Ναί, βαποριῶδ...
— Κἀποτε, ὅμως, ὁ Μάριος ἀρρωστᾶ καὶ πηγαίνει σὰν γιαντρός. Μετὰ τὴν ἐξέτασι αὐτοῦ τοῦ λέγει:

— Κύριε Μάριε, πάστες ἀπὸ ὑδροπικία.

— Ἀδύνατον, γιαντρός μου!

— Πὸς τὸ λέτε αὐτό;

— Ἀφοῦ εἶναι ἕξι μῆνες τώρα πὸν δὲν πίνω παρὰ μόνο κρασί!...

ANTRE ZEPBAI

πως; "Ἐχεις τὴ διεύθυνσή της;

— Ὁχι.
— Χι... Παράξενο πράγμα. Δὲν εἶσαι περιέργος; Τί διάβολο! Δὲν τὴν ρώτησες;

— Δὲν θέλησε νὰ μοῦ πῆ τίποτα... Καὶ πὸν σιγὰ ἐπρόσθεσε:

— Δὲν μ' ἀφήνετε λέω ἐγὼ ἤσυχο;...

Ὁ Λεφεριμὲ, ὁ Πετράκης, κι' ἐγὼ σταθήκαμε τυχεροί. Μάς ἀπέσπασαν στὸ ἴδιο τάγμα. Τὸν Πετράκη στὸν 5ο λόχο, ἔμένα στὸν 6ο, τὸν Λεφεριμὲ στὸν 7ο.

Τὸν Μπρουζὺ τὸν ἔβαλαν στὸν 3ο λόχο. "Ἐστερ" ἀπὸ δυὸ μέρες, ὅμως, μιά ὀβίδα τὸν ἔστειλε στὸν ἄλλο κόσμο...

Ἐπὶ ἕνα ὀλόκληρο μῆνα ζούσαμε στὴν «γλοιοδὴ φρίκη» — ἔτσι μόνο μπορεῖ νὰ περιγράψῃ κανεὶς τὴν κατάσταση μας — τῶν χαρακωμάτων. Ὁ ἀδειουχὸς δὲν μάς εἶχε πῆ ὑπερβολές. Ἡ Σὸμ ἦταν χειρότερη ἀπ' τὸ Βερντέν.

Κάθε τόσο ἔπαιρνα κανένα γράμμα τῆς φιλεναδοῦλας μου τίς στιγμὲς πὸν εἶχα γνωρίσει λίγο πρὶν φύγει τὸ τραῖνο, τῆς Μαριάν. Πόσο ἀνούσια ἦταν. Θέε μου, πόσο «κατὰ συνήθη» γραμμένα τὰ γράμματά της...

Ὁ 5ος λόχος ἦταν στρατωνισμένος στὸ δάσος Τριαγκιλάρ, ὁ 6ος πρὸς τὰ δεξιὰ, στὸ Σάλω. Ὁ 7ος ἔμενε πίσω, ὡς ἐφεδρία. Ἡ διμοιρία τοῦ Πετράκη καὶ ἡ δική μου συνώρευαν σκεδὸν.

Ἐνα βράδυ ἐπῆρα τὴν караβάνα μου καὶ ἐπροχώρησα ὡς τὸ αἰπὸν τοῦ φίλου μου.

— Ἦρθα νὰ μοῦ κάνῃς τὸ τραπέζι τοῦ εἶπα γελώντας.

— Πρώτης τάξεως ἰδέα! μοῦ ἀπήντησε αὐτὸς ἐνθουσιασμένος.

Ἀπὸ τὸ μεσηβρινὸ συσσίτιο εἶχε φυλάξει λίγη φασουλάδα. Τὴ μοιράσαμε κι' ἀρχίσαμε νὰ τρώμε.

— Φθάνει νὰ περάσουμε ἡσυχά νύχτα! εἶπα ἀναστενάζοντας.

Ὁ Πετράκης δὲν ἀπήντησε. Χαμογέλασε ἀφηρημένα.

— "Ε, τί τὰ θέλετε... Τὸ χαμόγελό του αὐτὸ μὲ φούρκιζε.

— Δὲν βαρέθηκες νὰ μάς παριστάνῃς τὸν «ἀνώτερο ἄνθρωπο»; τοῦ φώναξα.

Μὲ κῦτταξε μὲ κάποια ἐκπληξή.

— Ἀπὸ τότε πὸν φύγαμε ἀπὸ τὸ Παρίσι δὲν εἶσαι πιά ὁ ἴδιος! ἐξακολούθησα ἐγὼ. Δὲν μιλάς, φαίνεσαι ὡς ὄνειροπαρμένος, ἀδιαφορεῖς γιὰ ὅλα καὶ μάς κυττᾶς «ἀπ' ὑψηλοῦ» ὡς ἂν νᾶσουν κανένα ὑπέρτερο ὄν! Κι' ὄν αὐτὰ ἐπειδὴ, λίγο πρὶν φύγουμε γιὰ τὸ μέτωπο, σοῦ ἔτυχε νὰ...

— Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ ἐξακολουθήσῃς! μὲ διέκοψε αὐτὸς ἔντονα.

— Ἀνοησίες! Ἀφοῦ δὲν θέλεις νὰ μοῦ ἀνοίξῃς τὴν καρδιά σου, δὲν ἔχω κανένα λόγο νὰ μὲνω περισσότερο ἐδῶ...

Σηκώθηκα γιὰ νὰ φύγω. Αὐτὸς, ὅμως, μὲ σταμάτησε.

— Μείνε Ἀνδρέα, μοῦ εἶπε μὲ γλυκύτητα. Δὲν θὰ τσακωθῶμε, βέβαια, μὰ τέτοια στιγμή... Ἐανακάθισα. Νηρεπόμουν τώρα γιὰ τὰ λόγια πὸν εἶχαν ξεφύγει.

— Νόμιζα πὸς θὰ εἶχατε καταλάβει, ὁ Λεφεριμὲ κι' ἐσὺ... Κι' ἔπειτα δὲν ἤθελα νὰ σᾶς μιλήσω γι' αὐτὴ τὴν ἱστορία... Εἶναι τόσο διαφορετικὴ ἀπὸ τίς συνηθισμένες μας περιπέτειες... Τώρα, ὅμως, θὰ σοῦ μιλήσω... Θὰ στὰ πῶ ὅλα...
«Ναί, αὐτὴ μὲ παρέσυρε ἐκεῖ... Ὁ-

μοῦσε ποτὲ νὰ τὴν πάρῃ ἄθελα μαζί του... Τὸ ξέσπασμα τῆς παροδικῆς του τρέλλας εἶχε περάσει πρὶν καλά καλά ἐπεμβῶμε ἔμεις, καὶ εἶχ' ἀρχίσει, ἀσφαλῶς, νὰ ντρεπεται κι' ὁ ἴδιος γιὰ τὸ φερόμὸ του...

Μὰ τότε;... Ἰατὶ αὐτὴ φέρθηκε ἔτσι;... Ἀπὸ συμφέρον; "Α, ὄχι, ὄχι ἀδύνατον... Νάταν ἄραγε καμμιὰ γυναίκα ἐκκεντρικὴ, διψασμένη γιὰ παράξενες περιπέτειες; Νάταν καμμιὰ ὑστερική; Οὔτε αὐτό... Κάτι ἄλλο συνέβαινε... Κάτι πὸν δὲν μπορούσα νὰ τὸ ἐξηγήσω καὶ πὸν ὅμως τὸ διαισθανόμουν...

Ἀμίλητοι, ἐκάναμε βόλτες πάνω — κάτω στὴν πλατφόρμη, πλάι στὸ τραῖνο πὸν θὰ μάς ἔπαιρνε μακριὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι, περιμένοντας τὸν φίλο μας.

Δὲν ἔμεναν, ὅμως, ὡς τὴν ὥρα πὸν θάφευγε τὸ τραῖνο παρὰ εἴκοσι λεπτά τῆς ὥρας μόνο, καὶ ὁ Πετράκης δὲν εἶχε φανῆ ἄκόμα.

Ἄξαφνα, εἶδαμε τρεῖς κοπέλλες νὰ προχωροῦν πρὸς τὸ μέρος μας. Ἦσαν μικρούλες κι' οἱ τρεῖς χαριτωμένες, γεμάτες νεῖατα καὶ δροσιά. Κρατιόντουσαν σφικτὰ ἀπὸ τὰ χέρια καὶ ἡ μεσιανὴ εἶχε στὸ στόμα τῆς ἕνα λουλοῦδι.

Πιαστήκαμε κι' ἔμεις ἀπὸ τὰ χέρια. "Α, τὰ νεῖατά!... Τίς πειράξαμε, αὐτὲς μάς ἀπήντησαν χαχανίζοντας, τοὺς εἶπαμε πὸς σὲ λίγο θὰ φεύγαμε γιὰ τὸ μέτωπο, αὐτὲς συγκινηθήκαν...

Τὸ τραῖνο σφύριξε... Ὁρμήσαμε στὸ βαγόνι μας, σκύψαμε ἀπὸ τ' ἀνοίχτα παράθυρα... Δώσαμε τὰ χέρια, νοιώσαμε δροσερὰ χεῖλη νὰ πλησιάζουν στὰ δικά μας...

— Κι' ὁ Πετράκης; ρώτησε ξαφνικά ὁ «Καρδιοκλέφτης».

— Ἐδῶ εἶμαι! ἀκούστηκε μιά φωνὴ πίσω μας.

Στεκόταν ὄρθιος, μὲ βλέμμα παγερό, μ' ἕνα σαρκαστικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη.

Εἶχε ἕνα ὕφος ὡς νὰ μάς λυπόταν γιὰ τίς εὐκόλες κατακτήσεις μας. Πάντως, φαίνονταν πολὺ ἥρεμος.

Ὁ Πετράκης! εἶπαμε στίς μικρές.

Τοῦ χαμογέλασαν. Αὐτὸς τίς χαϊρέτησε μὲ μιά κίνηση τοῦ κεφαλοῦ, ἀδιάφορα.

Ἀκούστηκε ἕνα νέο σφύριγμα... Τρία δακρυσιμένα χαμόγελα... ἕνα τράνταγμα...

Τὸ τραῖνο ξεκίνησε...
—

Πέσαμε, χαρούμενοι, στὸ κάθισμα τοῦ βαγονιοῦ.

— Τὴν λένε Κολέτ, εἶπε ὁ Μπρουζὺ.
— Τὴν δική μου Μαριάν. εἶπα ἐγὼ.

— Ζερμαίν, ἔτσι λένε τὴν δική μου! ἔσπευσε νὰ πῆ ὁ Λεφεριμὲ. Εἶναι πωλήτρια στὶς «Γκαλερί».

— Ἡ Μαριάννα εἶναι ὑπάλληλος στοῦ Κοτῶ. Μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ μάς στείλῃ «ὀριγκάν» στὸ μέτωπο!

— Μοῦδωσε τὸ μαντηλάκι τῆς.

— Ἐμένα, τὸ μολῶβι τῆς.

— Ἐγὼ, κράτησα τὸ λουλοῦδι τῆς.

Ὁ Πετράκης, ὅμως, χωμένος σπῆ γωνιά του, δὲν ἔβγαζε μιλιὰ.

— Κι' ἐσένα, εὐτυχισμένε θνητέ, πὸς λένε τὴ δική σου; Λέγε γρήγορα...

— Δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτα...
— Καλά, τῆνομά της;
— Δὲν τὸ ξέρω.
— Ποιὰ ἦταν τέλος πάντων; Ἐργάζεται πούθενά; Εἶναι καμμιὰ ἀριστοκράτισσα; Καμμιὰ μισότρελλη μή-

σας καθησυχάση... αν, όπως είναι πολύ πιθανόν, δεν έχετε ήσυχη τη συνείδησή σας!

Ο Μαρρινιάν δεν θέλησε να δώσει την παραμικρή απάντηση.

Στόν Γκωτιέ απέφυγε να πη τά της επισκέψεως του στο κατάστημα του Γκωνίς. Τό πρωί της επάυριον, σηκώθηκε πριν από τον γυιό του και βγήκε για τις καθημερινές του ιατρικές επισκέψεις.

Μετά τό πρόγευμα, την ώρα που ό Γκωτιέ έτοιμαζόταν να βγη έξω για περίπατο, ώρμησε μέσα στο γραφείο του ένας ξεαλλος άνθρωπος.

Ήταν ό Γκωνίς.

Ο Γκωτιέ τόν άνεγνώρισε άμέσως. —Κύριε! είπε ό κλειδαράς, κύριε!

Q! Τι συμφορά!

—Τι τρέχει;

—Είναι δώ ό πατέρας σας;

—Όχι.

—"Αλλ' είσθε κι' έσεις γιατρός;

—Ναί. Μήπως έχετε ανάγκη τών ύπηρεσιών μου;

—"Όχι έγώ, άλλ' ή γυναίκα μου... 'Η ταλαίπωρη!... Πολύ τό φοβόμουν... Τό έλεγα χθές στόν κ. Μαρρινιάν... 'Όταν θέλησε να μ' άναγκάση να φύγω από δώ... 'Η συγκίνησης ήταν πολύ σφοδρή για τήν κακόμοιρη τή γυναίκα μου... 'Όπως έξέρετε, είναι εις ένδιαφέρουσαν κατάσταση. Τής ήλθαν οι πόνοι... 'Ένα μήνα πριν... Βρίσκειται σε κακά χάλια... Πεθαίνει... Τό λάθος είναι στόν πατέρα σας... Αύτός τή σκότωσε, ναί, αυτός!

Ο Γκωνίς δέν έκλαιγε πιά, άλλ' έσφιγγε τις γροθιές του με λύσσα.

Ο Γκωτιέ δέν μπορούσε να καταλάβη καλά... Τά λόγια που είχε άκούσει τόν είχαν φέρεi σε τρουερή ένιασάτωση. 'Εξ άλλου, δέν θέλησε να καταλάβη. 'Εκείνο που προείγε αυτή τή στιγμή, ήταν ή σωτηρία της άσθενοϋς. 'Αργότερα, όταν ό Γκωτιέ θά έξεπλήρωνε τό ιατρικό του καθήκον, θά είχε τόν καιρό να μάθη τί είδους άνάμιξη είχε ό πατέρας του σ' όλη αυτή τήν ιστορία και πώς έγινε αίτιος τού δυστυχήματος.

—'Ελάτε, είπε στόν Γκωνίς. Πάμε στό σπίτι σας.

Καί, ταχύνοντας τό βήμα, τόν άκολούθησε.

Στό σπιτάκι του Γκωνίς θρήκαν τήν γυναίκα του σ' έλεεινή κατάσταση: άφοϋ επί ώρες είχαν ύποφέρει από φοβερούς πόνους, ήδη είχε πέσει άναίσθητη, σε κομματώδη κατάσταση.

Ο Γκωνίς, πελιδνός, ρωτούσε κάθε τόσο τόν νεαρό γιατρό:

—Λοιπόν, γιατρέ μου;... Λοιπόν;...

Ο Γκωτιέ δέν τού έδωσε καμμιά απάντηση.

—'Επέρασαν, έτσι, αρκετές ώρες. 'Ηρθε ή νύχτα.

Ο νεαρός γιατρός έφρόντιζε για όλα. Κι' όταν γεννήθηκε τό παιδί, τό παρουσίασε ζωντανό στόν πατέρα του.

—Είναι άγόρι, καλέ μου άνθρωπε... τού είπε. Θά έπρεπε να γεννηθί ύστερ' από ένα μήνα, αλλά δέν πειράζει. 'Η σωματική του διάπλασις, εύτυχώς, είναι καλή, και θά ζήση!

—Καί... ή μητέρα; έρώτησε με άγωγία ό Γκωνίς.

Ο Γκωτιέ δέν τολμούσε να δώση καμμιά καθησυχαστική απάντηση.

Δέν τού έμεναν πολλές έλπίδες για τή διάσωσι της δυστυχημένης γυναίκος.

—Δέν μπορώ να σας πώ τίποτα... έμψόρισε.

—Γιά τόν Θεό... Σας ίκετεύω, γιατρέ μου, πείτε μου όλη τήν αλήθεια!... έπέμεινε με δάκρυα στά μάτια ό Γκωνίς. Είναι σοβαρή ή κατάστασις της, δέν είν' έτσι;

—Πολύ σοβαρή.

—Διατρέχει μεγάλο κίνδυνο;

—Πολύ μεγάλο.

—Μήπως... Θεέ μου... Μήπως έχασατε κάθε έλπίδα για τή ζωή της;...

Ο Γκωτιέ τόν λυπήθηκε. Θέλησε να τόν καθησυχάση.

—Όχι, είπε.

—'Ελεγε ψέμματα όμως. Δέν ήλιπιζε να μπορέση να τήν σώση.

—'Εμεινε μαζί της ένα μέρος της νυκτός. 'Όταν έφευγε, ό Γκωνίς τόν συνώδευσε ως τήν έξορτη.

—Θά ξανάρθετε αύριο τό πρωί; δέν είναι έτσι, γιατρέ μου;...

—Βεβαίωτατα... 'Εάν όμως της συμβή τίποτα κατά τήν διάρκειά της νυκτός;

—Θά έλθω να σας ξυπνήσω άμέσως... Θά ήθελα, ως τόσο, να σας ρωτώσα κάτι ακόμα... Τήν θεραπεία της γυναίκος μου θά τήν συνεχίσετε έσεις;

—Φυσικά.

—Μου τό όρκίσεσθε αυτό;

—Μά ναί... σας τό όρκίζομαι... 'Εκτός, βέβαια, εάν έσεις θέλετε να άποτανηθίτε σε κανέναν άλλον γιατρό...

—Καί... εάν ήθελε να συνεχίση τήν θεραπεία ό πατέρας σας;

—Ο πατέρας μου δέν έχει κανένα λόγο να προβάλλη τέτοια άξίωσις... δέν θά επέμβη παρά μόνον εάν τόν καλέσω έγώ σε ιατρικό συμβούλιο, πράγμα που δέν σας κρύβω ότι είναι πιθανόν να συμβή.

—Γιατί όμως φοβάσθε τόσο πολύ τόν πατέρα μου;

—Γιατί αυτός είναι ό αίτιος τού κινδύνου που διατρέχει ή γυναίκα μου!

—'Ηταν άργά ή ώρα. Ο Γκωτιέ δέν έπέζητησε και πάλιν να έξηγηθί μαζί του. 'Επεφυλάχθη να τόν ρωτήση σχετικώς τήν έπομένη.

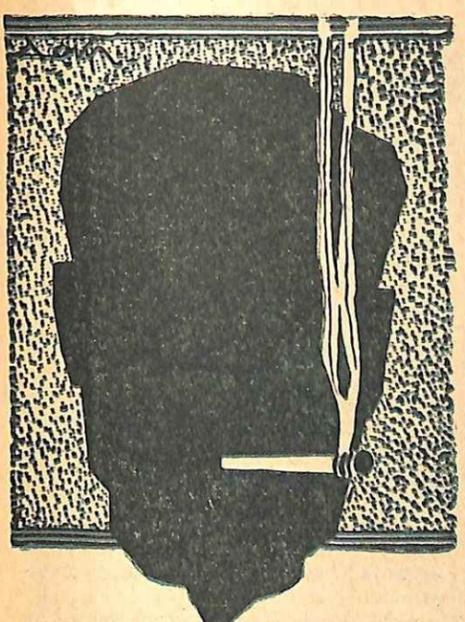
ΚΑΗΚΕ...

Στό έμπορικό: —Θέλω μια δωδεκάδα μαντηλάκια με άρχικα σαν αυτά, έδώ...

Τά κατορδύματα του «Λωποδύτη-Φάντασμα» Η ΚΛΟΠΗ ΜΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Του Χέρμαν Λάντον

ΣΟΥΜΕΡ— ΟΜΙΚΛΗ— ΟΡΕΞΙΣ

Ο άριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ άνοιξε τή μάτια του, πεντώθηκε λιγιστόν κρεβάτι του και έσήμανε τού πιστού του Μπίλιγκ, ό όποιος άνοιξε άμέσως τήν πόρτα της κρεβατοκάμαρας και έμφανίσθηκε με τόν δίσκο στα χέρια, λές και περίμενε έξω από αυτήν τό ζύπνημα τού κυρίου του.

—Καλημέρα σας σέρ.

—Δέν είναι ακόμη σέρ, Μπίλιγκ και έλπίζω να μή γίνω. 'Ετοιμο τό πρόγευμά μου;

—'Όπως βλέπετε...

—Είσαι άνεκτίμητος φίλος. Τι καιρό ζουμεις;

—'Ομίγλη, σέρ.

—Πάλι σέρ;

—Στ'ήν βεράντα μου, περιμένοντας να ξεμεράση για να δω αν θα πέση ή ομίγλη. Είχα μια τέτοια άνησυχία μήπως και δέν πέση ομίγλη!

—'Εμένα μου λές!

—Ποιό χρηματοκιβώτιο διέσρηξε χθές βράδυ ό «Λωποδύτης-Φάντασμα»;

—Τό χρηματοκιβώτιο τού χρυσού Πέτερ Βερνόν. 'Ένα κολλίε, διάφορα άλλα κοσμήματα και μια διαθήκη. Και δέν ξέρεis τό πιο νόστιμο! Με τήν κάρτα του τόν ειδοποίησε ότι θα τού τά έπιστρέψη ήλα τά κλοπιμαία, άφοϋ καταθέση τό δέκατο της αξίας των στ'ήν «'Εταιρία προς προστασίαν τών ζώων», αλλά θα τού τά έπιστρέψη εκτός της διαθήκης!

—Καί έγώ τό ίδιο παθαίνω! άκούσθηκε μια φωνή από τό χώλλ.

—'Ο Σούμερ!

—'Όλος κι' όλος και έτοιμοθάνατος από τήν πείνα! έκαμεν ό διάσημος άστυνομικός έπιθεωρητής έμφανιζόμενος γλαστός. 'Η ομίγλη βλέπετε... Μπίλιγκ! Φίλε μου! Τσακίσου γρήγορα ν' άδειάσης τό ντουλάπι της κουζίνας σου αν θέλης να μου άποδείξης πως μ' αγαπάς. Πάρε κι' αυτό τό δίσκο από δώ να μή μου κόψη τήν όρεξη με τήν πενήχρότητά του. Θά σεβόριε στην τραπεζαρία.

Σέ λίγο, οι δύο φίλοι σεβριζόνταν στην τραπεζαρία και ό κοιλιόδουλος άστυνομικός άρχισε να κατεβάξη όλόκληρες γατοκεφαλές.

—Βλέπω με μεγάλη εύχαρίστηση, πατήρησε ό άριστοκράτης, ότι από άπόψε-

ως όρεξως είσαι έν τάξει.

—Αυτό συμβαίνει κάθε φορά που πέφτει ομίγλη και κάθε φορά που ξαγρυπνώ, κυνηγώντας τόν «Λωποδύτη-Φάντασμα».

—Δηλαδή, κάθε μέρα.

—Περίπου. Σήμερα ώστόσο ή όρεξη μου θέρειψε, γιατί έτυχε να γίνω και τά δυό. 'Εξηγούμαι: Χθές βράδυ τήν ξανάπαθα με τόν «Λωποδύτη-Φάντασμα», και σήμερα ζόπνησα με ομίγλη.

—Τί σου ακάρωσε πάλι αυτός ό σατανάς;

—'Εμένα; Συνηθισμένα πράγματα. Σκάρωσε πάλι τό κολπάκι του και δέν κατόρθωσα να τόν γραπούσω. Κάποιο κολλίε... μερικά δαχτυλίδια... ένας φακίλλος με μια διαθήκη... τό έπισκεπτήριό του με τούς συνηθισμένους του θρούς... Τά αυτά τούς άποτύχησε μονότονο και γι' αυτό, για κάμποσο καιρό, ό φίλος σου ινσπέκτωρ Σούμερ θα πάψη να τόν καταδιώκη.

—Πώς! Παραιτήθηκες από τήν καταδίωξη τού εφιάλτου σου;

—'Όχι, όλοτετα. Για κάμποσο καιρό θα ξαναδοκιμάση ό ινσπέκτωρ Μπέδ τήν τύχη του.

—'Α! Ό ινσπέκτωρ Μπέδ; Πάλι;

—Σήμερα, πρωί-πρωί, έδώ και δυό ώρες δηλαδή, ό διοικητής άνέθεσε και πάλιν σ' αυτόν τήν καταδίωξη τού σατανά.

Πολύ άργά ξύπνησες ώστόσο σήμερα. 'Η ώρα θα ήταν δέκα όταν ήρθα και σε βοήθησα στο κρεβάτι σου. Που πέρασες τήν χθεσινή σου νύχτα;

—Στ'ήν βεράντα μου, περιμένοντας να ξεμεράση για να δω αν θα πέση ή ομίγλη. Είχα μια τέτοια άνησυχία μήπως και δέν πέση ομίγλη!

—'Εμένα μου λές!

—Ποιό χρηματοκιβώτιο διέσρηξε χθές βράδυ ό «Λωποδύτης-Φάντασμα»;

—Τό χρηματοκιβώτιο τού χρυσού Πέτερ Βερνόν. 'Ένα κολλίε, διάφορα άλλα κοσμήματα και μια διαθήκη. Και δέν ξέρεis τό πιο νόστιμο! Με τήν κάρτα του τόν ειδοποίησε ότι θα τού τά έπιστρέψη ήλα τά κλοπιμαία, άφοϋ καταθέση τό δέκατο της αξίας των στ'ήν «'Εταιρία προς προστασίαν τών ζώων», αλλά θα τού τά έπιστρέψη εκτός της διαθήκης!

—Καί έγώ τό ίδιο παθαίνω! άκούσθηκε μια φωνή από τό χώλλ.

—'Ο Σούμερ!

—'Όλος κι' όλος και έτοιμοθάνατος από τήν πείνα! έκαμεν ό διάσημος άστυνομικός έπιθεωρητής έμφανιζόμενος γλαστός. 'Η ομίγλη βλέπετε... Μπίλιγκ! Φίλε μου! Τσακίσου γρήγορα ν' άδειάσης τό ντουλάπι της κουζίνας σου αν θέλης να μου άποδείξης πως μ' αγαπάς. Πάρε κι' αυτό τό δίσκο από δώ να μή μου κόψη τήν όρεξη με τήν πενήχρότητά του. Θά σεβόριε στην τραπεζαρία.

Σέ λίγο, οι δύο φίλοι σεβριζόνταν στην τραπεζαρία και ό κοιλιόδουλος άστυνομικός άρχισε να κατεβάξη όλόκληρες γατοκεφαλές.

—Βλέπω με μεγάλη εύχαρίστηση, πατήρησε ό άριστοκράτης, ότι από άπόψε-

στραφή ή διαθήκη και έπρόσθεσε ότι καταλαβαίνει ποιός έθαλε τόν «Λωποδύτη-Φάντασμα» να κινή τήν διάρρηξη και θα λάβη τά κατάλληλα μέτρα για να ύπερασπισή τά συμφερόντά του. 'Όπωςδήποτε, έπέστειλα κατάλογο τών κλοπιμαίων στα ένεχυροδανειστήρια και παντού όπου θα μπορούσε να τά ένεχυρίση ή να τά πουλήση ό «Λωποδύτης-Φάντασμα», μια και τό θύμα της διαρρήξεως άνοείται να ύποκύψη στόν έχθισμό. 'Αλλά τί μας ένδιαφέρει αυτή ή ύπόθεση; 'Ας κινή σαλά ό Μπέδ. Θαυμάσιο αυτό τό χοιρομέρι. Τό άγοράζειis χονδρικός;

Ο «ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ—ΦΑΝΤΑΣΜΑ»...

ΑΠΕΡΙΣΚΕΠΤΟΣ

Οπως γνωρίζει και ό τελευταίος άναγνώστης της σειράς τών κατορθωμάτων τού θρυλικού λωποδύτη, ό ινσπέκτωρ Μπέδ ήταν αντίζηλος τού Σούμερ και πολλές φορές τόν ειχε είνωνευθή, γιατί δέν κατόρθωνε ύστερα από τόσο καιρό, να σωλάβη τόν «Λωποδύτη-Φάντασμα».

Η αλήθεια είναι ότι και αυτός ό ίδιος είχε γελοιοποιηθί δυό ή τρεις φορές από τόν θρυλικό λωποδύτη, αλλά δικαιολογούσε όπωσδήποτε τις άποτυχίες του. 'Ο Σούμερ ώστόσο ήταν άδικαιολόγητος κατά τήν γνώμη τού Μπέδ. 'Επρεπε, ύστερα από τόσο καιρό να άνακαλύψη τούλάχιστον τήν πραγματική ταυτότητά του άφοϋ ή σύλληψη του παρουσίαζε τόσες και τόσες δυσκολίες.

Όστόσο, οι δύο συνάδελφοι δέν έξεδήλωναν τά αισθήματα που ό ένας έπρεπε για τόν άλλον και, πιστοί στο καθήκον και οι δύο, συνεργάζονταν όταν ή περίσταση τό άπατούσε.

Εκείνο τό πρωί, κατά τις δέκα, ό ινσπέκτωρ Μπέδ συνεργαζόταν με τόν Σούμερ στο ιδιαίτερο γραφείο τού τελευταίου στ'ήν έδρα της «Σκότλαντ - Γουάρντ», όταν ξαφνικά άνοιξε ή πόρτα και φάνηκε ένας από τούς πέντε διοικητάς.

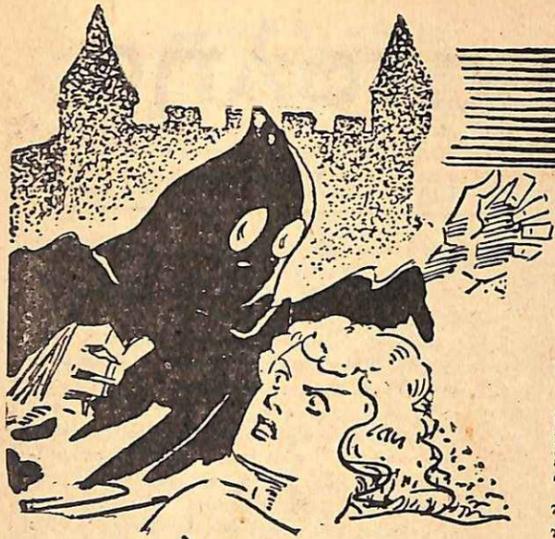
—Σηκωθίτε! έκαμε μπαίνοντας συγκινημένος. Αύτην τήν φορά νομίζω πως κρατάμε τόν «Λωποδύτη-Φάντασμα»!

Ο ινσπέκτωρ Μπέδ τινάχθηκε μονομιθς όρθός. 'Ο Σούμερ, άρκέσθηκε να κυττάξη τόν διοικητή του με δυσπιστία στα μάτια.

—Αύτη τήν στιγμή, έξηκολούθησεν ό διοικητής, μου τηλεφωνούν από τό ένεχυροδανειστήριο της Μπίουμινγκαμ. 'Αδειναι, ότι παρουσιάσθηκε κάποιος με βαρύτιμα κοσμήματα για να τά ένεχυρίση και πως τούς φάνηκε ύποπτος. Τού είπαν να ξαναπάη σε μια ώρα, γιατί ό εκτιμητής ήταν δθθεν άπησυχολημένος. Τά κοσμήματα που παρουσίασε μοιάζουν με τά κοσμήματα τού Πέτερ Βερνόν και τά χαρακτηριστικά τού άγνώστου συμφωνούν με τά χαρακτηριστικά τού «Λωποδύτη-Φάντασμα». Για πεταχίτε και οι δύο σας ως τό ένεχυρο-

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΤΕΙΑ
ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ
ΤΟΥ
MARTEN - NTAL

290N

Η Νύφη

ΜΕΓΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΚΙΝΗ-

«κνητος, και ανίσχυρος, εφ' οσον οι δυνάμεις του τον εγκατέλειπαν σιγά-σιγά.

Ήταν, όμως, αποφασισμένος, να πουλήσει όσο μπορούσε ακριβώτερα την ζωή του, αν τύχαινε και παρουσιαζότανε ξαφνικά κανείς αντίκρου του. Έπάνω του είχε πάντοτε ένα κοφτερό καταλωνικό μαχαίρι. Τό έδραλε και σφίγγοντάς το 'σο πίο γερά μπορούσε στο χέρι του, περιμένε, θηρίο αληθινό από τον πόνο και την λύσσα.

Έν τω μεταξύ, ο Χάρβεϋ και η Νόρα, κατέβηκαν κάτω για να ιδούν τί έγινε στην βάση του αγάλματος του Ένωχ Γουώλτον.

—Νόρα! Αϊματά!... φώναξε ξαφνικά ο Χάρβεϋ.

Πραγματικά, μεγάλες σταγόνες αίματος υπήρχαν στο έδαφος, οι σταγόνες δε αυτές σχημάτιζαν μια γραμμική, ή όμοια διευθυνόνταν προς τους αγρούς.

—Νόρα, φώναξε πάλι ο Χάρβεϋ, τον κρατούμε! Έλα μαζί μου!

Όρμησαν και οι δύο, ακολουθώντας τα αιμάτινα ίχνη.

—Υστερ' από λίγο έφθασαν στο μέρος σ' ένα μικρό λιβάδι, όπου κατέκειτο, αγωνιώντας, ο κακούργος.

—Νά τον! φώναξε η Νόρα.

—Αλλά και εκείνος τούς είχε διακρίνει επίσης.

Ένας υπόκωφος βρυχηθμός του ξέφυγε. Τά μάτια του έλαμψαν απότομα από το μίσος και καταβάλλοντα μια υπεράνθρωπη προσπάθεια, σηκώθηκε όρθιος. Στο χέρι του κρατούσε πάντα το φοβερό μαχαίρι.

—Δέν θά με πιάσετε ζωντανό! μούγκρισε, και έκαμε να όρμησει.

—Ο Γκράχαμ όμως τον πρόλαβε. Σήκωσε το περιστροφό του και το άδειασε όλο επάνω του.

Οι σφαίρες βρήκαν τον κακούργο κατάσπυθα. Σήκωσε ψηλά τα χέρια του, στον ουρανό, αφήνοντας να πέσει το μαχαίρι που κρατούσε, και αυτός στριφογυρίζοντας γύρω στον εαυτό του, έπεσε κάτω, όγκος βαρύν και άψυχος.

Ήταν νεκρός!

Οι σφαίρες του Χάρβεϋ τον είχαν κεραινοβολήσει!

Ο νέος έτρεξε κοντά του και με μια νευρική κίνηση του απέσπασε την κουκούλα.

Και τότε, για πρώτη φορά οι δύο νέοι αντίκρουσαν τα πραγματικά χαρακτηριστικά του φοβερού κακούργου. Δέν χωρούσε καμιά άμφιβολία. Ο Χάινες δέν είχε πη ψέμματα. Ο Ράντολφ ήταν πραγματικά αδελφός το Ουίντοφ Γουώλτον και του Έρζα. Τους έμοιαζε και τους δύο πολύ.

—Άς τον αφήσουμε εδώ, είπε ο Χάρβεϋ, παρασρόντας την Νόρα μακριά από το φοικτό εκείνο θέαμα. Η αστυνομία έχει πιά τον λόγο. Έμεις απαλλάξαμε την ανθρωπότητα από ένα τέρας. Στο

έζης θά είμαστε πιά ήσυχoi.

—Ναι, αλλά οι συνένοχοί του; ρώτησε η Νόρα.

—Αυτοί χωρίς τον αρχηγό τους δέν ύπολογίζονται. Άλλωστε, αυτοί, προσωπικά, δέν έχουν κανένα λόγο να τ' έχουν μαζί μας και επί πλέον μόλις μάθουν τον θάνατο του αρχηγού των θά τρομοκρατηθούν και δέν θά τολμήσουν να ξεμυτίσουν... Άπομακρυνόνταν ήδη, όταν η Νόρα σταμάτησε ξαφνικά και επιστρέφοντας πίσω στον νεκρό, εγονάτισε και τούκλεισε τά μάτια.

—Όπωςδήποτε, είπε, ένας Γουώλτον ήταν κι' αυτός...

—Όταν έφθασαν στην εξωτερική σκάλα του Πύργου, ο Χάρβεϋ της είπε μυστηριωδώς:

—Θά επιστρέψης μόνη, αγαπητή μου, εγώ έχω να κάμω μια επείγουσα επίσκεψη στην Νέα Υόρκη... Ήσυχασε, πρόκειται για κάποια έκπληξη, θά ιδής!...

Χωρίστηκαν, ενώ η Νόρα σκεπτόταν:

—Πού να πρόκειται άρα γε να πάγη; Και όμως το πράγμα ήταν απλούστατο: Ο Γκράχαμ ήγαινε να επισκεφθί το μεγαλύτερο κοσμηματοπωλείο του Μάρκετ Στρήτ, και να διαλέξη τά δαχτυλίδια του άρραβώνος...

B'.

Χαρά, ευτυχία, μέδη

Εκείνο το πρωί, την επομένη ακριβώς των δραματικών γεγονότων που άφηγηθήκαμε, η Νόρα είχε ζυπνήσει άνακουφισμένη βέβαια πιά, και με το συναίσθημα της ασφαλίας μέσα της, αλλά και με κάποια μικρή άνησυχία, άπηχηση μάλλον των τελευταίων επεισοδίων που με κινηματογραφική ταχύτητα είχαν διαδραματισθί το ένα πίσω από το άλλο. Τί είχε γίνει ο Χάρβεϋ; Πού πήγε, όταν την άφησε χθές, χωρίς από τότε να δώση σημαία ζωής; Βέβαια, ο άνθρωπος με την κουκούλα δέν υπήρχε πιά για να την τρομάζη, αλλά όσο πίο άσφαλεις ένοιωθε και τους δύο των τώρα, τόσο πίο πολύ άνησυχούσε, όχι για τον εαυτό της, αλλά μόνον για Έκ εϊ ν ο ν. Έλευθερη πιά ή σκέψη της από κάθε άλλη άπασχόληση, άφιερώθηκε τώρα στον αγαπημένο της.

Ήταν έτοιμη να πάρη στο τηλέφωνο το σπίτι του Χάρβεϋ, όταν, ξαφνικά, άκούσθηκαν δυό έλαφρά κτυπήματα στην πόρτα.

Η Νόρα έγνώρισε τά διακριτικά αυτά κτυπήματα και ένοιωσε μια μεγάλη χαρά να γεμίζει την ψυχή της.

—Εμπρός! φώναξε άμέσως.

Πραγματικά, ήταν ο Χάρβεϋ Μπήκε μέσα γελαστός.

—Χάρβεϋ! έκανε η Νόρα, έσπευσε να τον χαιρετήσει.

—Χάρβεϋ! έκανε η Νόρα, έσπευσε να τον χαιρετήσει.

—Όταν γνώρισα ένα ξανθό και γαλανό κορίτσι. Άπό τότε άλλαξα σχέδια και γούστα. Έμεινα...

Κύτταξε μια στιγμή την Νόρα με άπειρη στοργή και συνέχισε:

—Έμεινα και προσπάθησα να κάμω το ξανθό κορίτσι να με προσέξη. Δέν το έκανα κόρτε, δέν το έδωκα ούτε για μια στιγμή να καταλάβη ότι το αγαπούσα,

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

ΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΞΟΥ ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΩΛΕΥ

ρώτησε ο νέος με το ίδιο γοητευτικό του χαμόγελο.

—Νά, γιατί μ' άφησες τόσο άπότομα, χωρίς να μου κάμης από τότε ούτε ένα τηλεφώνημα!...

—Και γιατί δέν μου έκανες εσύ;

—Ήμουν θυμωμένη!...

—Παιδί!...

Και ο Χάρβεϋ άγκάλιασε την Νόρα και κυττάζοντάς την μέσα στα μάτια:

—Τόσο, λοιπόν, πολύ άνησυχούσες, Νόρα;

—Μαρά πολύ!...

—Μ' αγαπάς, λοιπόν, πολύ, Νόρα;

—Παρά πολύ, Χάρβεϋ.

Ο Χάρβεϋ έσφιξε ακόμη περισσότερο την Νόρα στο στήθος του και τά χείλη του ζήτησαν τά δικά της.

Εκείνη άφέθηκε στον αγαπημένο της, μισοκλείνοντας τά μάτια!...

—Αγάπη μου... της ψιθύρισε.

Και βάζοντας το χέρι του στην τσέπη, έδραλε ένα μικρό κουτάκι.

—Έέρεις τί σου έχω εδώ;

—Τί; έκανε η Νόρα.

—Τό δαχτυλίδι του άρραβώνος μας!...

Με μια πίεση του μικρού δακτύλου, το κουτάκι άνοιξε και ένα περιόφημο μπριγιάν, δαμένο άριστοτεχνικώτατα σε πλατινα και σε χρυσό, γέμισε θαρρείς με την λάμψη του όλο το δωμάτιο.

Ο Γκράχαμ πήρε το δαχτυλίδι και το πέρασε στο δάκτυλο της Νόρας.

—Χάρβεϋ; Έυχαριστώ! έκανε αυτή. Ήναι υπέροχο!...

Ο Χάρβεϋ της φίλησε με τρυφερότητα το χέρι.

Ήσαν και οι δύο πολύ συγκινημένοι. Τιά λίγη ώρα έμειναν σιωπηλοί.

Κατόπιν η Νόρα είπε με παράπονο:

—Αλήθεια, Χάρβεϋ. Κοντεύουμε να παντρευτούμε και ακόμη δέν μου άπεκάλυψες το μυστικό της ζωής σου. Και έν τούτοις, θάπρεπε να είμαι η πρώτη που να τό ξέρω!...

—Τό μυστικό μου!... Μά δέν υπάρχει κανένα μυστικό, Νόρα. Υπάρχουν κάτι μικρές λεπτομέρειες της ζωής μου, που για λόγους πολιτικής σκοπιμότητας, δέν ανέφερα σε κανένα. Τώρα όμως μπορείς να τις μάθεις και αυτές. Λοιπόν, ο πατέρας μου ήταν έμπορος εισαγωγής στην Νέα Υόρκη. Πεθαίνοντας μ' άφησε μ' ένα δίπλωμα γημικού και με μια πολύ καλή περιουσία, που θά μου επέτρεπε να ζήσω όπως ήθελα. Άγαπούσα την εποχή εκείνη τα ταξίδια και είχα αποφασίσει να ταξιδέψω, όταν...

—Όταν; έκανε η Νόρα.

—Όταν γνώρισα ένα ξανθό και γαλανό κορίτσι. Άπό τότε άλλαξα σχέδια και γούστα. Έμεινα...

Κύτταξε μια στιγμή την Νόρα με άπειρη στοργή και συνέχισε:

—Έμεινα και προσπάθησα να κάμω το ξανθό κορίτσι να με προσέξη. Δέν το έκανα κόρτε, δέν το έδωκα ούτε για μια στιγμή να καταλάβη ότι το αγαπούσα,

άλλά μόνον του άφασιώθηκα και προσπάθησα να του καταστώ άπαραίτητος, χωρίς να του άποκαλύψω ούτε τά αισθήματά μου, ούτε την περιουσιακή μου κατάσταση!...

—Και τό κατώρθωσες; ρώτησε η Νόρα.

—Αυτό τό ξέρει ή ίδια!...

Η Νόρα του πήρε τό χέρι και τό έσφιξε με συγκίνηση.

—Εκτός, όμως, από τους προσωπικούς λόγους που είχα να κρύβω μερικές λεπτομέρειες της καταστάσεώς μου και της ζωής μου, υπήρχαν και άλλοι, γενικώτεροι. Ο πατέρας σου, ήταν ένας μεγάλος Γάλλος, όπως άλλωστε και σύ, λοιπόν, συνεργάζετο στενάτατα με την γαλλική πρεσβεία με σύνδεσμο έμένα. Έέρεις την εμπιστοσύνη που μου είχες... Ο ρόλος μας έπεριοριζότανε μόνον στην έξυπνη ρέτιση των Γάλλων μέσα στον κύκλο της δράσεώς μας, αλλά και στην εξουδετέρωση έν τψ μέτρψ του δυνατού της γερμανικής κατασκοπείας της προπαγάνδας στην χώρα μας. Τώρα, θά εξηγήης πολλά πράγματα, που θά σου φαινότουσαν σκοτεινά και μυστηριώδη!...

—Αλήθεια, έκανε η Νόρα. Άλλ' άς δια αφήσουμε τώρα αυτά. Άνήκουν πιά τό παρελθόν και έμάς μās ενδιαφέρει τώρα μόνονά τό μέλλον!...

—Πάντως, ρώτησε με έτι θέλεις και είμαι έτοιμος να σου άπαντήσω με την ίδια ειλικρίνεια με την όποια σου έχω συμπεριφερθί ως σήμερα!...

—Όχι, Χάρβεϋ, δέν έχω να σου κάμω έγω καταλάθει ως τώρα, μόνη μου, είναι αρκετά. Κι' εγώ σε έχω συμπληρώσει από την πρώτη στιγμή, αλλά τά άλληλάλληλα θλίβερά περιστάσιθά δέν μās άφησαν καιρό να εκδηλωθώ!...

—Και τώρα που έχομε πιά εξηγηθί σε όλα, άς δούμε να το τελευταίο σημείο που μās μένει να κανονίσωμε και που θά είναι ή άρχή της μεγάλης μας ευτυχίας.

—Θέλεις να της τούς γάμους μας;... έκανε κοκκινίζοντας η Νόρα.

—Δέν νομίζεις, Νόρα, ψιθύρισε, ότι περιμέναμε αρκετά την μεγάλη αυτή ημέρα;

—Ναι, Χάρβεϋ.

—Λοιπόν;

—Όποτε θέλεις!...

—Άδριο τότε!...

—Άδριο; έκανε με κάποια άπορία η Νόρα.

—Ναι. Υπάρχει κι' ένας άλλος λόγος που μās επιβάλλει να βιαστούμε. Η Άμερικανική εκήρυξη χθές την νύχτα τον πόλεμο εναντίον της Γερμανίας και είμαι άπο τους πρώτους έσόδρους άξιωματικούς που έχομε προσκληθί!...

—Ω! έκαμε η Νόρα, μου προσφέρεις τό μεγάλο κορίτσι να με προσέξη. Δέν το έκανα κόρτε, δέν το έδωκα ούτε για μια στιγμή να καταλάβη ότι το αγαπούσα,

—Εγώ όχι, αγαπημένη μου, αλλά οι περιστάσεις. Ήσυχασε, όμως, και δέν θά διαρκέση πολύ ή ιστορία αυτή. Και σ' αυτό τό ακριβώς, αποδίδει και ή έπέμβασις της χώρας μας. Θά επιστρέψω γρήγορα πίσω και τότε, ελεύθεροι και άπερίεπαστοι, θά άφιερωθώμε όλόκληροι ο ένας στον άλλον!...

—Χάρβεϋ, κι' όμως δέν θάθελα να μου φύγης τώρα που γίνεσαι πιά δικός μου!...

—Αγαπημένη μου, πρέπει!...

—Χάρβεϋ, φοδούμαι!...

—Όλοι έσοι πάνε στον πόλεμο δέν σκοτώνονται, Νόρα. Κι' έπειτα εγώ, θάχω φυλαχτό άτίμητο την αγάπη σου!...

—Πολυαγαπημένη μου!... ψιθύρισε η Νόρα και άγκάλιαζοντας σφιχτά τον Χάρβεϋ κόλλησε τά χείλη της στα δικά του.

Όταν χωρίστηκαν ήταν και οι δύο κατακόκκινοι. Η συγκίνησης τούς έπνιγε. Θάθελαν και οι δύο να πέσουν στην άγκαλιά ο ένας του άλλου και να κλάψουν σά δυό μικρά παιδιά!... Ένωτούσι συνεκρατήθησαν. Η ζωή τούς είχε χαλυδώσει και ή συναίσθησις των εθυνών τους τούς έδιδε δλη την αυτοκυριαρχία που επέβάλλετο να δείξουν.

—Νόρα είπες, πρώτος ο Χάρβεϋ, τώρα πρέπει να φύγω για να προετοιμάσω τά του γάμους μας. Άδριο πρέπει όπωσδήποτε να είμαστε παντρεμένοι γιατί μεθούριο επιδιβάλλομαι για την Γαλλία.

Έτσι και έγινε.

Την επομένη σε στενώτατο κύκλο ο Χάρβεϋ και η Νόρα πραγματοποιούσαν τό κρυφό τους όνειρο, και την άλλη μέρα, ο Γκράχαμ έφυγε για τό δυτικό μέτωπο.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ο χωρισμός δέν κράτησε πολύ. Ο Χάρβεϋ, ριψοκίνδυνος όπως ήταν ζήτησε να τον στείλουν στην πρώτη γραμμή του πυρός. Μια γερμανική σφαίρα τον έσεισε ύστερ' από λίγους μήνες από το στήθος. Το τραύμα ήταν σοβαρό, αλλά και ο οργανισμός του Χάρβεϋ ισχυρότατος. Ένίκησε στο τέλος και έτσι ο χημικός, αφού έμεινε λίγους καιρό στο νοσοκομείο, έστάλλετο στην Άμερικη με άναρωτική άδεια.

Δέν πρόφτασε να την έξανηγήση όταν γινότανε ή άνακομή. Τώρα ο Χάρβεϋ και η Νόρα ζούν ευτυχισμένοι στον περίφημο Κόκκινο Πύργο τους, που άπό σπίτι μυστηρίου και τρόμου, έγινε φυλή άρωτος και εύδαιμονίας.

Τό έργοστάσιο που τό διευθύνει πιά ο Γκράχαμ, άφικε τον φοικτό προσορισμό του και καταγίνεται τώρα με έργα ειρήνης: κατασκευάζει γεωργικά μηχανήματα και ηλεκτρικές συσκευές.

— Πρέπει, είπε ο Γκράχαμ, όταν πήρε την άπόφαση της άλλαγής, να συντελέσωμε και έμεις στην επανόρθωση των καταστρωφών, στις όποιες θάθελα μας και μοιραίως είχαμε πάρει έως τώρα.

ΤΕΛΟΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Η χαρά της μητρότητας

Σ ένα συγκινητικό γράμμα, μιὰ μητέρα αναγνώστριά μου πού πρόκειται νὰ παντρευτῆ σὲ λίγες μέρες, μοῦ ὑποβάλλει μιὰ πολὺ σοβαρὴ ἐρώτηση: Βρίσκεται στὸ κατώφλι τῆς εὐτυχίας, πρόκειται νὰ πάρῃ ἕναν ἄνδρα πού ἀγάπησε μὲ ὅλη τὴν ψυχὴ καὶ ὁ ὁποῖος τῆς ἀνταποδίδει τὴν ἀγάπη τῆς μὲ τὴν ἴδια θέρη. Καὶ ὅμως διερωτάται μὲ κάποια ἀντιστοιχία, μὲ κάποια ἀγωνία ἂν πρέπει ν' ἀποκτήσῃ ἕνα παιδί ὅπως τὴν συμβούλευσαν ἄνθρωποι μὲ περισσότερὴ πείρα ἀπ' αὐτὴν ἢ ὄχι.

Ἡ νεαρὴ μου φίλη, μὲ τὴν ἀγνοία καὶ τὸν ἐνθουσιασμό τῶν 18 τῆς χρόνων, θέλει τὴν ἀγάπη τοῦ συζύγου τῆς ἀποκλειστικὰ δική της καὶ ὄχι μοιρασμένη μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ παιδιοῦ. Ἐπειτα βρίσκει ὅτι οἱ φροντίδες καὶ οἱ εὐθύνες πού φέρνει ἡ γέννησις ἑνὸς παιδιοῦ εἶναι πολὺ μεγάλες. Καὶ τέλος ὅτι ἡ εὐτυχία ἑνὸς παιδιοῦ...

Τὸ ζήτημα, μικρὴ μου ἀγνωστὴ φίλη, δὲν εἶναι τόσο ἀπλό οὔτε λύεται εὐκολὰ μὲ μιὰ ἀπάντησι δέκα γραμμῶν. Ἴσως σὲ μερικὲς περιπτώσεις—ἐλάχιστες ὅμως—ἡ γέννησις ἑνὸς παιδιοῦ δὲν ἔχει μεγάλη ἐπίδραση στὸν συγγενικὸ δεσμό. Ἴσως οἱ εὐθύνες καὶ οἱ φροντίδες ἑνὸς παιδιοῦ εἶναι πράγματι πολὺ μεγάλες γιὰ μιὰ κοπέλλα 18 χρόνων. Οἱ παρατηρήσεις αὐτὲς μπορεῖ νὰ ἔχουν κάποια σημασία. Μ' αὐτὰ ὅμως δὲν παύει νὰ εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ τραυματικὸς προορισμὸς μιᾶς παντρεμένης γυναίκας εἶναι ἡ μητρότης. Καὶ ὄχι μόνο ὁ προορισμὸς ἀλλὰ καὶ ἡ μεγαλύτερη χαρὰ καὶ περηφάνεια.

Φοβάσθε μήπως ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ παιδί ἐλαττώσῃ τὸν ἔρωτα τοῦ συζύγου σας σὲ σᾶς. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ τὸ σκεφθῆ μόνον ἕνα κορίτσι. Μιὰ μητέρα δὲν ζήλεψε ποτὲ τὸ παιδί της, καὶ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι πολὺ εὐτυχὴς πού καὶ ὁ ἄνδρας τῆς συμμερίζεται τὴ λατρεία της στὸ σπλάγχνο τους.

Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ μεγαλύτερη εὐτυχία γιὰ μιὰ γυναίκα ἀπὸ τὴν χαρὰ πού νοιώθει θηλάζοντας τὸ παιδί της, ἀπὸ τὴν χαρὰ πού νοιώθει ὅταν δύο ῥόδινα παχουλά μπρατσάκια ἀγκαλιάζουν τὸ λαιμὸ της, ὅταν δύο ἐκστατικὰ παιδικὰ ματάκια τὴν κυττάζουν μὲ τόση λατρεία καὶ δύο ἀδέξια κοράλλινα χεῖλα ψιθυρίζουν τὴν γλυκύτερη λέξη πού ὑπόγειε στὸν κόσμο: «Μαμά!».

Ὅλες οἱ ἀγάπες σ' αὐτὸν τὸν κόσμον ἔχουν ἕνα τέλος, καὶ οἱ πιδ φλογερές, καὶ οἱ πιδ ἀπέραντες, καὶ οἱ πιδ δυνατές. Καταλήγουν μιὰ μέρα στὴν μετρημένη στοργή, στὴν ἀμοιβαία τρυφερὴ φιλία πού εἶναι ἐξίσου πολύτιμη μὲ τὴν ἀγάπη. Ὅμως ἐπάνω ἀπ' ὅλες, ἀναλλοίωτη στὸ πέρασμα τῶν χρόνων, ἀνυπερβλήτη, ἀνιδιοτελὴς καὶ ὑπέροχη μὲνει πάντα ἡ ἀγάπη τῆς Μητέρας.

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

Διάφορες φανταζι

Τὴν εὐνοιά μας ἐφέτος διαμοιράζονται τὰ μονόχρωμα ὑφάσματα καθὼς καὶ τὰ ὑφάσματα φανταζι. Τὰ σκωτσέζικα, οἱ βουλίτσες, οἱ ρίγες θὰ θριαμβεύσουν ὅλο τὸ καλοκαίρι. Τὶς περισσότερες ὁμως φορὲς ἀνακατώνονται, μὲ λαϊνὰς μο-

ΠΟΚΑΡΝΕ

νόχρωμο καὶ ἀποτελοῦν ἕνα ἐντελὸς νέο εἶδος ἀνοσμίλ καὶ «ντέ-πιές».

Κάποτε βλέπομε μιὰ θέστα σκωτσέζικη νὰ συμπληρώνῃ μιὰ φοῦστα ἴσια καὶ μονόχρωμη. Ἄλλοτε πάλι μιὰ φουστα σκωτσέζικη πλισσὲ ἑναρμονίζεται μ' ἕνα μπολερὸ ἢ μιὰ πολὺ κοντὴ θέστα μονόχρωμη. Συμβαίνει ἐπίσης νὰ εἶναι μόνο ἡ ζακέτα σκωτσέζικη καὶ τὰ ἄλλα κομμάτια τοῦ κοστούμιου νὰ συγκεντρώνουν τὰ χρώματα τοῦ σκωτσέζικου. Ἄ. γ. μιὰ θέστα ἀπὸ λαϊνὰς κεντριγὲς μπλέ καὶ ῥόζ, συνοδεύει μιὰ φοῦστα ἀπὸ λαϊνὰς μπλέ μονόχρωμο καὶ μιὰ

γιὲ ἑναρμονιζόμενον μὲ τὴν φανταζι τῶν κοστούμιων.

Οἱ βουλίτσες ὅλων τῶν μεγεθῶν καὶ ὅλων τῶν χρωμάτων δίνουν στὰ ἐλαφρὰ φορεματάκια μιὰ πολὺ εὐαρκη ἐμφάνισιν. Γαρνίρονται τὰ φορέματα αὐτὰ μὲ ὑφασμα μονόχρωμο, μὲ γαλόνια χρωματιστὰ καὶ συνοδεύονται μ' ἕνα μπολερὸ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑφασμα.

Τὰ τελευταῖα ὑφάσματα γιὰ ἐμπριμὲ μὲ βουλίτσες εἶναι τὸ «τουίλλ» καὶ τὸ «συρά».

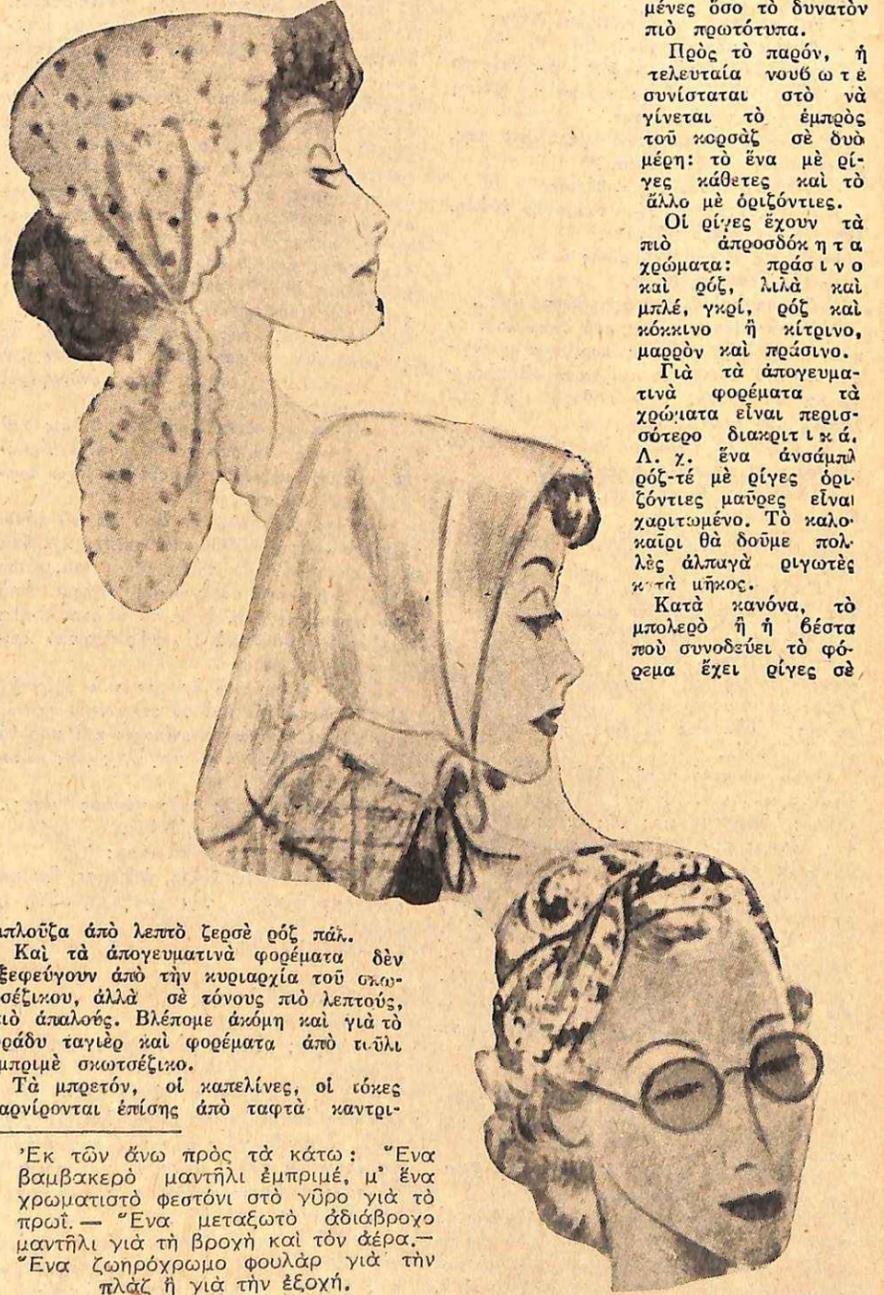
Μιὰ ἀπὸ τὶς εὐνοοῦμενες ἰδιοτροπίες τῆς μόδας εἶναι καὶ οἱ ρίγες, διευθετημένες ὅσο τὸ δυνατόν πιδ πρωτότυπα.

Πρὸς τὸ παρόν, ἡ τελευταία νουβὼ τ' ἐσυνίσταται στὸ νὰ γίνεται τὸ ἐμπρὸς τοῦ κορσᾶς σὲ δύο μέρη: τὸ ἕνα μὲ ρίγες κᾶθετες καὶ τὸ ἄλλο μὲ ὀριζόντιες.

Οἱ ρίγες ἔχουν τὰ πιδ ἀπροσδόκητα χρώματα: πράσινο καὶ ῥόζ, μιλὰ καὶ μπλέ, γκρι, ῥόζ καὶ κόκκινο ἢ κίτρινο, μαρρόν καὶ πράσινο.

Γιὰ τὰ ἀπογευματινὰ φορέματα τὰ χρώματα εἶναι περισσότερο διακριτικὰ. Ἄ. γ. ἕνα ἀνοσμίλ ῥόζ-τέ μὲ ρίγες ὀριζόντιες μαρρόν εἶναι χαριτωμένο. Τὸ καλοκαίρι θὰ δοῦμε πολλὰς ἀλλαγὰς ριγωτῆς καὶ ὑψους.

Κατὰ κανόνα, τὸ μπολερὸ ἢ ἡ θέστα πού συνοδεύει τὸ φόρεμα ἔχει ρίγες σὲ

μπλοῦζα ἀπὸ λεπτὸ ζερσὲ ῥόζ πάλι.

Καὶ τὰ ἀπογευματινὰ φορέματα δὲν ξεφεύγουν ἀπὸ τὴν κυριαρχία τοῦ σκωτσέζικου, ἀλλὰ σὲ τόνους πιδ λεπτοῦς, πιδ ἀπαλοῦς. Βλέπομε ἀκόμη καὶ γιὰ τὸ βράδυ ταγιέρ καὶ φορέματα ἀπὸ τιῦλι ἐμπριμὲ σκωτσέζικη.

Τὰ μιστόν, οἱ καπελίτες, οἱ ἰόνες γαρνίρονται ἐπίσης ἀπὸ ταφτὰ κεντρι-

Ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω: Ἐνα βαμβάκερὸ μαντήλι ἐμπριμὲ, μ' ἕνα χρωματιστὸ φεστόνι στὸ γῦρο γιὰ τὸ πρᾶϊ.—Ἐνα μεταξωτὸ ἀδιάβροχο μαντήλι γιὰ τὴ βροχὴ καὶ τὸν ἀέρα.—Ἐνα ζωηρόχρωμο φουλάρ γιὰ τὴν πλάξ ἢ γιὰ τὴν ἐξοχή.

ΠΙΝΣ ΠΥΝΑΪΚΑ

ἀντίθετη διεύθυνση ἀπὸ τοῦ φορέματος.

Τί εἶναι σικ

- Φουστὲς ἐντελὸς πλισσαρισμένες μὲ ζακέτες σὲ φόρεμα ἀνδρική.
- Κορσᾶς ἴσια, ἐφαρμοστὰ στὴ μέση, κλειστὰ στὸ λαιμὸ.
- Βραδυνὲς τουαλέτες ἀπὸ τοῦλι διπλὸ σὲ δύο διαφορετικοὺς χρωματισμούς.
- Μ' ἕνα φόρεμα ἀπὸ ὑφασμα μαρρίν, μιὰ μικρὴ θέστα ἀπὸ λαϊνὰς ῥόζ.

ΥΓΙΕΙΝΗ Ὑγεία καὶ κομψότης

Στὸ σημερινὸ καὶ τελευταῖο ἄρθρο μου γιὰ τὴν ὑγεία καὶ κομψότητα θὰ σᾶς γράψω μερικὰ εὐκόλα, ἀλλὰ ἀποτελεσματικὰ γυμνάσματα γιὰ τὴν τόνωση καὶ ἀπίσχυανση τῶν μερῶν, τῆς κοιλίας καὶ τῶν γοφῶν. Μ' ἄλλα λόγια, θὰ σᾶς δείξω τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον θ' ἀπορροῦστε τὴν μεγάλη ἀντισθητικὴ κοιλία, καὶ τὸ ἀκανόνιστο καὶ πλαδαρὸ πάχος στοὺς γοφούς.

Γιὰ λόγους ὄχι μόνον αισθητικῆς, ἀλλὰ καὶ ὑγείας, πρέπει οἱ μῦς τῆς κοιλίας, καὶ τῶν ἄλλων μερῶν νάιναι σφιγτοί, γεροὶ καὶ γυμνασμένοι. Λέγουν ὅτι εἶναι πολὺ δόσκολο πρᾶγμα νὰ ἐξαφανισθῆ ἡ ἀντισθητικὴ κοιλία, καὶ μάλιστα στὸ γυναικεῖο σῶμα. Καὶ ἐν τούτοις μὲ τὴν ἀπλουστατὴ ἀσκήση τοῦ βαδίσματος στὰ δάκτυλα τῶν ποδῶν μισὴ ὥρα τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν ἀποφυγὴν νοσηρῶν καὶ ζαχαρωδῶν τροφῶν, μέσα σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα θὰ σᾶς πέση ἀρκετὰ ἡ κοιλία.

Ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω: Μισὸ τοῦλι γιὰ τὸ βραδυνὸ γένισμα.—Μιὰ πολὺ χαριτωμένη δαντέλλα γιὰ τὸ βράδυ, ἐπίσης, πού μπορεῖ νὰ φορεθῆ καὶ στοὺς ἡμέρας.—Ἐνας φιδόγκος ἀπὸ σκούρο βελούδο γιὰ τὸ βραδυνὸ σας ταγιέρ.

Περισσότερο δὲ ὑποβοηθεῖτε τὸ ἀποτέλεσμα ἂν δύο φορὲς τὴν ἑβδομάδα πέρνετε κι' ἕνα καθάριστο Κάρσπατ. Αὐτὸ ὅμως πρέπει ν' ἀποφεύγουν ὅσοι πάσχουν ἀπὸ σκωληροειδίτιδα ἢ ἔχουν τὴν ὑπόνοιαν ὅτι ὑπάρχει. Μιὰ μικτὴ εὐκόλη ἀλλ' ἀποτελεσματικὴ ἀσκήση γιὰ τὴν ἀπίσχυανση καὶ τόνωση συγχρόνως τῶν μερῶν καὶ τῆς κοιλίας εἶναι ἡ ἐξῆς: Νὰ γονατίσετε στὸ πάτωμα καὶ καθὼς εἴσθε ἔτσι γονατισμένη νὰ καθήσετε ἐπάνω στὰ πόδια σας. Τότε ἀπλώνετε τὸ μὲν ἀριστερὸ σας χεῖρ πλάγια, στὸ ὕψος τῶν ὤμων, τὸ δὲ δεξιὸν σας χεῖρ τὸ ἀπλώνετε στὸν ἀντίστοιχο μηρὸ. Κάνετε τότε ἀπ' τὴν θέση αὐτὴν, δηλ. καθισμένοι στὰ πόδια σας, κλίσειν τοῦ κορμοῦ δεξιὰ καὶ ἀριστερά, καθὼς καὶ πρὸς τὰ πίσω, ἀλλάζοντας συγχρόνως καὶ τὰ χεῖρια. Ὅταν κλίνετε δεξιὰ, θᾶναι στὸ μηρὸ ἐκτεταμένο τὸ δεξιὸ χεῖρ καὶ μὲ τὴν κλίσειν τοῦ κορμοῦ τὰ δάκτυλά του θὰ ἐγγιζοῦν εἰς τὰ πόδια, ὅταν δὲ κλίνετε ἀριστερὰ τὸν κορμὸ, τότε ἐν ἐκτάσει θὰ βρισκετε τὸ ἀριστερὸ χεῖρ, ὅταν δὲ γέροντε ἐλαφρῶς πρὸς τὰ ὀπίσω, τότε καὶ τὰ δύο χεῖρια θᾶναι ἐκτεταμένα συγχρόνως πρὸς τὰ ἄνω.

Μὲ τὶς κινήσεις αὐτὲς θ' ἀπαλλαγῆτε ἀπ' τὸν τυραννικὸ κορσὲ, θεραπεύοντας συγχρόνως καὶ τὴν δυσπεψία, καθὼς καὶ κάθε ἄλλη ἐντερικὴ διαταραχὴ.

Καὶ τώρα πῶς θ' ἀδυνατίσετε στοὺς γοφούς. Γιὰ νὰ τὸ κατορθώσετε αὐτὸ, νὰ πλαγιάζετε στὸ πλευρὸ στὸ σκληρὸ στρώμα ἢ στὸ πάτωμα, μὲ τὰ χεῖρια ψηλά καὶ σταυρωμένα ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σας. Κατόπιν προσπαθήστε ν' ἀνεβάσετε, κολλημένα καθὼς εἶναι τὰ πόδια σας, ὀλίγα ἐκατοστὰ ὑψηλότερα ἀπὸ τὸ πάτωμα καὶ κατόπιν νὰ τὰ κατεβάσετε δίχως νὰ σ' ἀφήγετε ν' ἀκουμποῦν τὸ πάτωμα. Δηλ. ὁ κορμὸς θᾶναι κολλημένος στὸ πάτωμα, ἐνῶ θὰ προσπαθῆτε ἀπ' τὴν μέση καὶ κάτω νὰ σηκώνωνται πλαγίως τὰ πόδια. Πέντε φορὲς καθημερινῶς ἡ κίνησις αὐτὴ ἀπὸ τὸ κάθε πλευρὸ εἶναι ἀρκετὴ.

Ἐπίσης πολὺ ἀποτελεσματικὴ εἶναι ἡ ἐξῆς ἀπλή κίνησις: Σταθῆτε μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι ὅσο πιδ κοντὰ μπορεῖτε, καὶ κατόπιν προσπαθήστε ν' ἀνεβάσετε πότε τὸ ἕνα καὶ πότε τὸ ἄλλο πόδι πατώντας τὴν γωνία τοῦ τραπέζιου. Ἀφοῦ πατήσετε ἐπάνω τότε προσπαθήστε τὸ κάτω πόδι νὰ τὸ φέρνετε ὅσον τὸ δυνατόν κοντύτερα στὸ τραπέζι. Ἡ ἐκτέλεσις ὅλων τῶν ἀσκήσεων πού σᾶς ἐγράψα στὰ 4 σελίδες μου ἄρθρα πρέπει νὰ γίνεται ἀπαλά, χωρὶς βιαστικότητα καὶ χωρὶς νὰ παίνετε φόρα. Ἄν τὴν μιὰ ἡμέραν δὲν ἐπιτύγετε τέλει, τὴν ἄλλη ἡμέραν νὰ εἴσθε βέβαιος ὅτι θὰ τὸ κατορθώσετε. Μετὰ ὀλίγες ἡμέρες θὰ συνήθετε καὶ γιὰ τὸν κόπο σας αὐτὸν θ' ἀνταμειφθῆτε μ' ἕνα ὑγιές, ὀραῖο καὶ σφιχτοδεμένο σῶμα.

Δερματολόγος Γαβριὲλ Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

‘Η χώρα του «Έρσατς»

γεμίζει τώρα από αυτόματα

Ωστε μετά την λιθίνη και την γαλυβδίνη εποχή, θα έχουμε και την εποχή των... αυτόματων; Έτσι φαίνεται. Και η εποχή αυτή είναι η εποχή μας! Τι τα θέλετε... Οι μηχανές τείνουν ν’ αντικαταστήσουν σε όλα σχεδόν, τον άνθρωπο. Δεν απέχει πολύ ο καιρός όπου ο άνθρωπος θα περιορίζεται στον ρόλο του καταναλωτού και του... πελάτη. Υπάρχει, γκαρσόνια καφενείων, υπάλληλοι γραφείων, πωλήτριες καταστημάτων —δλ’ αυτά θα έχουν αντικατασταθῆ με μηχανές, με αυτόματα. Μηχανές θα κατασκευάζουν άλλες μηχανές! Ναι, ναι, θα το δοῦμε κι’ αυτό.

‘Η άρχή θα γίνῃ από την Γερμανία, την κατ’ ἐξοχήν χώραν της βιομηχανικής ζωῆς, την χώρα του περιφημου «έρσατς» που πήγε στον πόλεμο νὰ αντικαταστήσῃ ὅλα τὰ φυσικά προϊόντα που δὲν ὑπῆρχαν τότε ἔλλειψει πρώτων ὑλών.

Στὴν χώρα λοιπὸν αὐτὴ τῆς βιομηχανοποιήσεως τῶν πάντων τὰ αὐτόματα ἔχουν πολλαπλασιασθῆ σὰν μανιτάρια. Δὲν ὑπάρχει σταθμός, δὲν ὑπάρχει γωνιά δρόμου, δὲν ὑπάρχει ἐστιατόριο ἢ καὶ ταβέρνα ἀκόμα ὅπου νὰ μὴ βρισκείται καὶ ἀπὸ ἓνα μηχανάκι μετὰ τὴν ἐπιγραφή: «Ἐξυπηρετήθητε μόνοι σας»!

‘Η Γερμανία κατέχει τὴν τρίτη θέση στὸν κόσμον ὡς πρὸς τὸ πλῆθος τῶν αὐτομάτων που χρησιμοποιεῖ. Λειτουργοῦν σ’ αὐτὴν μισὸ ἑκατομμύριο αὐτόματα! Σημειώστε ὅτι ἡ Ἀγγλία που κατέχει τὴ δεύτερη θέση χρησιμοποιεῖ διόμιση ἑκατομμύρια, καὶ ἡ Ἀμερική, που ἔρχεται πρώτη, ἑφτάμιση ἑκατομμύρια!

Τὰ γερμανικά αὐτόματα ἀποδίδουν στοὺς κατόχους τῶν κέρδη ἑκατομμυρίων μάρκων κάθε χρόνο. Εἶναι βλέπετε μαζί ὑπάλληλοι καὶ ταμῖαι —ταμῖαι, μάλιστα, που δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ κάνουν καμμιὰ κατάχρηση —γιὰ τοὺς ὁποίους δὲν ἰσχύει τὸ δικτάωρο: ἐργάζονται ἀδιάκοπα καὶ γαρίζ νὰ δείχνουν τὴν παραμικρὴ κούραση ἡμέρα καὶ νύχτα.

Κάθε αὐτόματο που πουλεῖται τσιγάρα — ὁποῖας μάρκας θέλετε, παρακαλῶ! — ἐπὶ παραδείγματι, δίνει στὸν κατόχου τοῦ κέρδη καθαρά κατὰ μῆνα 3000 μάρκα τὸ ὀλιγώτερον —ποσὸν που ἔλαχιστα καταστήματα, με ὑπάλληλους, ταμῖας καὶ ἐλεγκτὰς κατορθώνουν νὰ κερδίσουν. Τὰ αὐτόματα που μοιράζουν σοκολάτες κερδίζουν κατὰ μέσον ὄρον 1000 μάρκα μηνιαίως. Καὶ τὰ αὐτόματα που πουλοῦν ἐφημερίδες, διανεμὸν 180 ἕως 200 ἐφημερίδες τὴν ἡμέρα, παρ’ ὅλη τὴν ἀντίπραξη που τοὺς κάνουν οἱ ἐφημεριδοπώλες που ξελαρυγγίζονται ἀπὸ τὸ πρῶν ὡς τὸ βράδυ διαλαλώντας τὸ ἐμπόρευμά τους!

Μιά αὐτομάτη ζυγαριὰ που βρίσκεται στὸ Κορφυροστενταμ τοῦ Βερολίνου ἔσπασε, πέρου, καὶ τὸ παγκόσμιον ρεκόρ «γρήσεως αὐτομάτων»: ἐχρησιμοποιήθηκε, μέσα σὲ μιά μέρα, ἀπὸ 4000 άτομα!

Τὰ αὐτόματα μηχανήματα τῆς Γερμανίας εἶναι πραγματικὴ πηγὴ πλούτου γιὰ τοὺς κατόχους τους. Καθένα

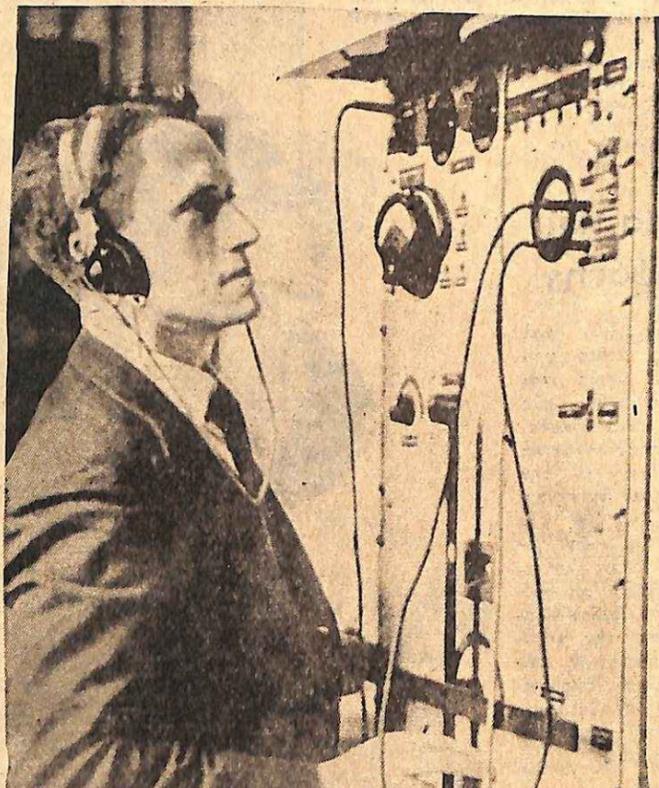
ἀπ’ αὐτὰ δὲν στοιχίζει περισσότερο ἀπὸ 4000 μάρκα. Μέσα σ’ ἓνα ἢ τὸ πολὺ σὲ δύο μῆνες, συνεπῶς, βγαίνουν τὴν ἀξία τους.

‘Αλλά κι’ ὁποῖος δὲν θέλει νὰ ἀγοράσῃ ἓνα αὐτόματο, μπορεῖ νὰ τὸ ἐνοικιάσῃ καὶ νὰ τὸ ἐκμεταλλεύεται. ‘Η ἀκόμη καὶ νὰ βγάξῃ ἀρκετὰ χρήματα παραχωρώντας μιά θεσοῦλα πρὸς ἐγκατάστασιν ἐνὸς αὐτομάτου. Οἱ κρατικοὶ σιδηρόδρομοι τοῦ Ράιχ ἔχουν εἰσόδημα 1.700.000 μάρκων ἐτησίως ἀπὸ τὴν ἐνοικίαση τῶν χώρων που καταλαμβάνουν τὰ 8000 αὐ-

ἕως ὅτου τελειώσετε τὴν ἐργασία σας! ‘Αλλά αὐτόματα πάλι σὰς λενε τὴν τύχη σας, ἀρκεῖ νὰ πιέσετε ἕνα κουμπὶ που ἀντιστοιχεῖ στὸν μῆνα τῆς γεννήσεώς σας.

Τὸ διασκεδαστικώτερον ὅμως ἀπ’ ὅλα εἶναι ἀσφαλῶς τὸ αὐτόματο μετὰς ἀκτίνας Χ: με λίγες δεκάρες μπορεῖτε ν’ ἀποθαρμιάσετε τὸν σκελετὸ σας ἐπὶ ἓνα λεπτὸ τῆς ὥρας!

Στὰ ταχυδρομικὰ γραφεῖα, στὰ χαρτοπωλεῖα ἢ καὶ σὲ πολλὰ καταστήματα νεωτερισμῶν ἀκόμη, μπορεῖτε ἀντὶ 10 φένιγκ νὰ γράψετε

Οἱ μηχανές, τείνουν νὰ ἀντικαταστήσουν παντοῦ τὸν ἄνθρωπο. ‘Ἐνα ἀνὸ αὐτομάτου ρυθμίσεως τῆς πτήσεως δίχως πιλότου!

αὐτόματα που λειτουργοῦν στοὺς σταθμούς τους!

Τὰ γερμανικά αὐτόματα ἐκτελοῦν τις πιὸ ἐξωφρενικὲς ἐργασίες. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ αὐτόματα που σὰς ζυγίζουν, που σὰς δίνουν σπῆρτα, καραμέλλες ἢ ἐφημερίδες, ὑπάρχουν αὐτόματα που σὰς δίνουν... ἓνα ποτήρι παγωμένης λεμονιάδας, ἄλλα που διανεμὸν γάλα, ἄλλα που προσφέρουν σάντουιτς, ἐπιστολόχαρτα, ἢ σαποῦνια, καὶ ἄλλα που σὰς ἐπιτρέπουν ἐπὶ τρία λεπτὰ τῆς ὥρας ν’ ἀκούσετε ἓναν δίσκο γραμμοφῶνον: τῆς ἐκλογῆς σας. ‘Υπάρχουν αὐτόματα που... σὰς δίνουν ρέστα ὅταν τύχῃ νὰ μῆν ἔχετε πᾶνω σας πᾶρὰ κανένα χαρτί μὲ μῆνα μῆνα πᾶρὰ σοῦ. Πρὶν μῆτιν τὸ σ’ ἓνα γραφεῖο, ἂν ἔχετε μαζί σας τὸ σκυλί σας, μπορεῖτε νὰ τὸ ἐμπιστευθῆτε... σ’ ἓνα αὐτόματο που θὰ τὸ κρατᾷ ἀπ’ τὸ λουρί

ἐπὶ 3 λεπτὰ τῆς ὥρας σὲ αὐτόματα μηχανήματα που μεταβάλλονται σὲ μικρὰ γραφεῖα! Τὸ ἐπιστολόχαρτο, ἐννοεῖται, καὶ τὰ γραμματόσημα που θὰ σὰς χρειασθοῦν θὰ σὰς τὰ παραδώσουν ἄλλα αὐτόματα πάλι.

Περιεργότατα εἶναι καὶ τὰ «μετεωρολογικὰ αὐτόματα» που ἄρχισαν νὰ λειτουργοῦν τὴν περασμένην ἑβδομάδα στὴν Φραγκφούρτη. Εἶναι συνδεδεμένα μετὰ τὸν μετεωρολογικὸ σταθμὸ καὶ δίνουν λεπτομερεῖς πληροφορίες σχετικῶς μετὰ τὴν καιρικὴ κατάσταση.

Τὰ αὐτόματα πληροφοριῶν τοῦ Βερολίνου εἶναι ἐπίσης πολὺ πρακτικά: εἶναι εἰς θέσιν νὰ δώσουν 180 διαφορετικὰς πληροφορίες: διευθύνσεις καταστημάτων, γιατρῶν, καμπιρέ, τραπέζων... ἀσπρορουχίδων ὡς καὶ — ἕως νὰ θυμώσατε τὴν ἐποχὴ στὴν ὁποῖαν ζῶμε — τοῦ ἐνεχυροδανειστήριου, φεῦ!...

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΤΕΧΝΗΜΑ ΤΟΥ Μιμῆ

‘Αριστοτεχνικὴ μετάφρασις
— του Ἐμ. Ροῖδη —

180Ν

Καὶ ἀμέσως αὐτὸς καὶ οἱ ἄλλοι δύο ἤρχισαν νὰ διηγοῦνται εἰς τὸν Ροδόλφον πλῆθος διαφόρων ἀνεξήγητων, ἐκ τῶν ὁποίων ἀπεδεικνύετο ὅτι ἡ κυρία Μιμῆ, ἀπὸ τῆς πρώτης μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας, τοῦ ἔκαμεν ἀπιστία, εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἐκτὸς αὐτῆς, καὶ ὅτι τὸ ὄχρον ἐκεῖνο καὶ λεπτοφυῆς πλάσμα ἦτο ἀγγεῖον πάσης κακίας καὶ διαφθορᾶς.

Ταῦτα διηγουμένοι ἤλπιζον νὰ παραξύνωσι κατ’ αὐτῆς τὸν Ροδόλφον μέχρι τοῦ σημείου ἐκείνου ὅπου, ὡς ὁ οἶνος εἰς ὄξος, οὕτω μεταβάλλεται εἰς περιφρόνησιν ὁ ἔρωτος. ‘Η ἀποτυχία ὁμοῦ αὐτῶν δὲν ὑπῆρξε πλήρης, διότι ἀντὶ περιφρονησεως μετεβλήθη ἡ ἀπελπισία τοῦ Ροδόλφου εἰς ἀκράτητον ὄργην. ‘Ανοίξας τὰ δέματα ὅπου εἶχε περιλάβει τὰ πράγματα τῆς Μιμῆς ἐξήρσε ἐξ αὐτῶν ὅσα τῆς εἶχε δωρῆσει ὁ ἴδιος καὶ ἴδιως τὰ στολίδια, τὰ ὅποια ἦσαν πολλὰ, διότι ὅπου τινος χρόνου ἢ φιλαρέσκεια αὐτῆς εἶχε καταντήσῃ ἀχόρταγος.

‘Η κυρία Μιμῆ ἦλθε τὴν ἐπιούσαν τὸ ἀπόγευμα νὰ πάρῃ τὰ πράγματά της.

‘Ο Ροδόλφος ἦτο εἰς τὸ σπιτι καὶ μεγάλον ἐδέησε νὰ καταβάλλῃ ἀγῶνα διὰ νὰ μὴ ριφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀπίστου. Ἀντὶ τούτου ὑπέδεχθη αὐτὴν μετὰ περιφρονητικῆς σιωπῆς, ἢ δὲ Μιμῆ ἀπήντησεν εἰς τὴν περιφρόνησιν ταύτην δι’ ἐμπαιγμῶν, ἰκνῶν νὰ μεταβάλλωσι καὶ τὸ ἡμερῶτερον πρόθετον εἰς θηρίον. ‘Η ὄργη τοῦ Ροδόλφου ἐξεργάγη τότε εἰς τοιοῦτον βαθμὸν φουερά, ὡστε ἡ Μιμῆ, φοβηθεῖσα μήπως τὴν σπρώξῃ, ἤρχισε νὰ τρέμῃ καὶ νὰ ἐπικαλεῖται μεγαλοφώνως τὴν βοήθειαν τῶν γειτόνων, οἵτινες ἔσπευσαν νὰ τὴν ἀνασύρῃσι σῶαν καὶ ἀβλαβῆ ἀπὸ τοὺς δυνῆας τοῦ Ροδόλφου.

Δύο ἡμέρας ἔπειτα ἐπαρουσιάσθη εἰς αὐτὸν μιά φίλη τῆς Μιμῆς νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, ἂν ἤθελε νὰ τῆς ἀποδώσῃ ὅσα πράγματά της εἶχε κρατήσῃ.

— ‘Οχι ἀπήντησεν ὁ Ροδόλφος, καὶ ἤρχισεν ἄλλην ὁμιλίαν μετὰ τῆς ἀπεσταλμένην, ἀπὸ τῆν ὁποῖαν ἔμαθεν ὅτι ἡ Μιμῆ εὗρισκετο εἰς πολὺ κρίσιμον θέσιν, μὴ ἔχουσα που νὰ καταλύσῃ.

— Καὶ ὁ ἔραστής της τί κάμνει ;

— ‘Ο νέος μετὰ τὸν ὁποῖον τὴν εἶδετε, ἀπεκρίθη ἡ φιληνάδα, ἡ φέρουσα τὸ ὄνομα Ἀμελία, δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ τὴν συντηρήσῃ. ‘Ἐχει πρὸ πολλοῦ ἄλλῃ ἐρωμένην καὶ ὀλίγον φροντίζει περὶ τῆς Μιμῆς, τὴν ὁποῖαν φιλοξενῶ ἐγὼ μετὰ μεγάλην μου στενοχωρίαν.

— ‘Ας κάμῃ ὅ,τι θέλῃ, δὲν πταίω ἐ-

γῶ, ἀπήντησεν ὁ Ροδόλφος καὶ εὐθύς ἔπειτα ἐπεχείρησε νὰ πείσῃ τὴν δεσποινίδα Ἀμελίαν, ὅτι τὴν ἐθεώρει ὡς τὴν ὠραιότεραν γυναῖκα τοῦ κόσμου.

‘Η Ἀμελία μετέδωκε πάντα ταῦτα, ὠραίσμένα μετὰ πολλὰ ἰδικὰ της κεντήματα, εἰς τὴν Μιμῆν.

— Τί κάμνει, τί λέγει ὁ Ροδόλφος, σοῦ ὠμίλησε δι’ ἐμέ ; ἡρώτα αὐτὴ μετὰ πολλῆς περιεργείας.

— ‘Οχι, σ’ ἐλησμόνησεν ὅπως διόλου, ἀπεκρίθη ἡ Ἀμελία, ἔχει ἄλλην ἐρωμένην εἰς τὴν ὁποῖαν ἐχάρισεν ὠραῖο φουστάν. ‘Ηκουσα ὅτι ἔλαβεν ἐσχάτως πολλὰ χρήματα. ‘Ηλασθὲν ἐσχάτως καὶ εὐθυμότατο καλοστολισμένον καὶ εὐθυμότατος. Μ’ ἐπεριποιήθη πολὺ.

‘Η κυρία Ἀμελία, τότε δι’ ἓνα λόγον πότε δι’ ἄλλον, μετέβαινε σχεδὸν καθ’ ἡμέραν εἰς τὸν Ροδόλφου, ὅστις ματαίως ἠγωνίζετο νὰ μὴν ὀμιλήσῃ περὶ τῆς Μιμῆς.

— ‘Η Μιμῆ εἶνε πολὺ εὐθυμη, ἀπεκρίνετο ἡ καλὴ φίλη, καὶ δὲν συλλογίζεται πολὺ τὴν θέσιν της. Χθὲς μοῦ ἔλεγε ὅτι θ’ ἀγαπήσετε ἄμα τὸ θελήσῃ. Τοῦτο ἴσως τὸ κάμῃ, ὅχι πρὸς χάριν σας, ἀλλὰ διὰ νὰ σκάσουν οἱ φίλοι σας ἀπὸ τὸν θυμὸν.

— ‘Ας δοκιμάσῃ, ἀπεκρίθη μειδιῶν ὁ Ροδόλφος καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ ἐρωτολογήῃ μετὰ τῆς Ἀμελίαν, ἥτις διηγεῖτο τὸ ἔσπερας εἰς τὴν Μιμῆν, ὅτι ἦτο ἐρωτευμένος, τρελλὸς μαζί της.

— Μοῦ ἐφίλησε καὶ πάλιν τὰ χέρια καὶ τὸν λαϊμόν, παρετήρησε εἶνε ἀκόμη κόκκινος.

— Βλέπω, ἀπεκρίθη μετὰ κάποιον δυσσεβείαν ἡ Μιμῆ, ὅτι θέλεις νὰ με πείσῃς πὼς ὁ Ροδόλφος σ’ ἐρωτεύεται καὶ μ’ ἐλησμόνησε. Χάνεις ὅμως τὸν καιρὸν σου καὶ μαζί μου καὶ μαζί του.

Καὶ δὲν εἶχεν ἀδικὸν νὰ λέγῃ τοῦτο, ἀφοῦ τὸ μόνον διὰ τὸν Ροδόλφον προσὸν τῆς Ἀμελίαν ἦτο ὅτι παρεῖχεν εὐκαρίαν νὰ ὀμιλῇ περὶ τῆς Μιμῆς.

‘Η Ἀμελία ἐννοεῖ καλλίστα τὸ τέχνασμα καὶ ὅτι ὁ Ροδόλφος ἠγάπα τὴν ἀκόμη τὴν πρώτην ἐρωμένην του, ἡτικὸς οὐδ’ αὐτὴ τὸν ἀπεστρέφετο, καὶ κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν νὰ καταστήσῃ ἀδύνατον τὴν προσέγγισιν τῶν δύο ἐραστῶν.

Πρῶταν τινὰ ἦλθεν ἡ Ἀμελία νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Ροδόλφον ἂν ἤθελεν νὰ ἀπάγωσιν ὁμοῦ εἰς τὸν χορὸν τῆς Μαιλάης.

— Προθύμως, ἀπήντησεν ὁστος. Θεωρῶ ὡς μεγάλην μου τιμὴν νὰ παρυσιασθῶ εἰς τὸν χορὸν ἔχων εἰς τὸν βραχίονά μου τὴν ὠραιότεραν γυναῖκα τοῦ 19ου αἰῶνος.

‘Η Ἀμελία, ὑποσχέσασα νὰ τὸν περιμένῃ τὸ ἔσπερας καλοστολισμένη,

ἠτοιμάζετο ν’ ἀναχωρήσῃ, ὅτε ὁ Ροδόλφος ἐπρόσθεσεν, ὑποκρινόμενος μεγάλην ἀδιαφορίαν.

— Εἰπέτε, παρακαλῶ, εἰς τὴν Μιμῆν ὅτι, ἂν θέλῃ νὰ κάμῃ μίαν ἀπιστίαν εἰς τὸν νέον ἔραστήν της καὶ νὰ ἔλθῃ νὰ περάσῃ μίαν νύκτα μαζί μου, θὰ τῆς ἀποδώσω ὅσα πράγματα ἔχει ἐδῶ.

‘Η Ἀμελία ἐξετέλεσε μὲν τὴν παραγγελίαν, ἀλλ’ εἰς τοὺς λόγους τοῦ Ροδόλφου ἀπέδωκεν ἔννοιαν ὑβριστικὴν, τὴν ὁποῖαν καλλίστα ἐγνώριζεν ὅτι δὲν εἶχεν.

— ‘Ο Ροδόλφος σου, εἶπεν εἰς τὸν Μιμῆν, εἶνε ἄνθρωπος ἀγενέστατος καὶ ἡ πρότασις του ὄχι μόνον ὑβριστικὴ, ἀλλὰ καὶ δολία. ‘Αν ὑπάγῃς εἰμαι θεθαία ὅτι δὲν θὰ σοῦ ἀποδώσῃ ὅσα κατακρατεῖ, ἀλλὰ καὶ θὰ σ’ ἐκθέσῃ εἰς τὸν ἐμπαιγμὸν τῶν φίλων του, μετὰ τοὺς ὁποίους ἐσυμφώνησε νὰ σοῦ στήσῃ αὐτὴν τὴν παγίδα.

— Δὲν εἶμαι τρελλὴ νὰ ὑπάγω, ἀπήντησεν ἡ Μιμῆ ἔπειτα θλῆπουσα τὴν Ἀμελίαν ἐτοιμάζουσαν ἐσπερινὴν ἐνδυμασίαν, ἡρώτησεν αὐτὴν ἂν ἐσκόπευε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν χορὸν.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ἐκείνη.

— Μὲ τὸν Ροδόλφον ;

— Ναι, ἐσυμφωνήσαμεν νὰ ἔλθῃ νὰ με περιμένῃ ἔκτος θήματα παρακάτω ἀπὸ τὴν θύραν μας.

— Καλὴν διασκεδάσιν, εἶπεν ἡ Μιμῆ, καὶ ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν προστάτην τῆς κυρίας Ἀμελίαν, ὅτι αὐτὴ ἠτοιμάζετο νὰ τὸν προδώσῃ μετὰ τὸν πρῶτον ἰδικόν της.

‘Ο προστάτης ὁστος ἦτο ζηλότυπος καὶ ἀτελέκηντος ἄνθρωπος, μὴ χωνεύων ἀπιστίας. Πρὸς προλήψιν τῆς μελετωμένης ἐσπευσεν εὐθύς μετὰ τὴν εἰδοποίησιν νὰ ἐνθρονισθῇ εἰς τὸ δαμάτιον τῆς ἐπὶ δικαίᾳ ἀμοιβῇ ἐρωμένης του, ἀγγέλλων ὅτι θὰ ἐμμεν ἐκεῖ μέχρι τῆς ἐπομένης πρωίας. Ἐκ τούτων συνέβη ὅτι περὶ τῆς Ἀμελίαν εἰς τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεως ἡ Μιμῆ. ‘Ο Ροδόλφος ἐφθάσε μετ’ ὀλίγον καὶ ἦτο τῶσον ἀφηρημένος, ὡστε ἐπέραςε δις πλησίον της χωρὶς νὰ τὴν παρατηρήσῃ καὶ χωρὶς νὰ τολμήσῃ ἐκεῖνη νὰ τὸν πλησιάσῃ.

Τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην ἐφόρει ὁ Ροδόλφος κομψὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὰ βάσανα, τὰ ὁποῖα ὑπέμεινε ἀπὸ ὀκτὼ ἡμερῶν, εἶχον καταστήσει τὴν φυσιογνωμίαν του ἐκφραστικώτατην. ‘Η Μιμῆ ἠσθάνθη πάλαιον τὴν καρδίαν της, ὅταν ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ πλησιάσῃ τὸν πρῶτον ἔραστήν της. Ὀστος τὸν ὑπέδεχθη ἀνευ ὄργης καὶ ἡρώτησεν αὐτὴν περὶ τῆς ὑγείας της καὶ ἔπειτα ἂν ἐπιθυμῇ τι παρ’ αὐτὸς.

Ο τόνος της φωνής του ήτο γλυκός και κακώς υπεκρύπτετο ή συγκινήσεις υπό την προσποιητήν διάφορην.

— Έχω να σας μεταδώσω δυσάρεστον είδησιν, είπεν ή Μιμή. Η Άμελία δέν ήμπορεί νά έλθη μαζί σας είς τόν χορόν διότι την εμποδίζει ή απροσδόκητος επίσκεψις του έραστού της.

— Τότε πηγαίνω μόνος μου είς τόν χορόν, απήντησεν ό Ροδόλφος άποχαιρετών αυτήν.

Κατά την στιγμήν έκεινήν ή Μιμή, ύποκριθείσα ότι έσκόνταψεν, έστηρίχθη είς τόν ώμον του Ροδόλφου, όστις της έπρόσφερε τόν βραχιώνα προτεινών είς αυτήν να την συνοδεύση μέχρι της οικίας της.

— Δέν ήμπορώ νά έπιστηρώ έκει, απήντησεν ή Μιμή. Κατοικώ μαζί με την Άμελίαν και πρέπει νά περιμενώ την αναχώρησιν του έραστού της.

— Άκουσε, είπεν ό Ροδόλφος, είχα έπιφορτίσει την Άμελίαν νά σού προτείνη κάτι έκ μέρους μου. Έκαμε την παραγγελίαν μου;

— Την έκαμε και μάλιστα μετεχειρίσθη λέξεις, τας όποιαις δυσκολεύομαι νά πιστεύσω ίδικιάς σου. Άλήθεια είναι ότι έφέρεθηκα άσχημα μαζί σου, άλλα και πάλιν δέν έπρεπε νά με νομίσης τόσο χαμερπή, ώστε νά δεχθώ τοιαύτην πρότασιν.

— Η κακά έκατάλαβες ή κακά έκαμεν ή Άμελία την παραγγελίαν μου. Όπως και άν είναι δέν άνακαλώ την πρότασιν μου. Είναι τώρα ή ώρα έννεα, ή θύρα του δωματίου μου θά μείνη άνοιχτή έως είς τά μεσάνυκτα. Έχεις τρείς ώρας νά σκεφθής. Χαίρε λοιπόν ή καλήν άντάμωσιν.

— Καλή νύκτα, απήντησεν ή Μιμή, της όποιαις έτρεμεν έλιγον ή φωνή.

Ο Ροδόλφος έπιστρέψας είς την οικίαν του έξηπλώθη επί της κλίνης του χωρίς νά έκδυθη. περί δε τας ένδεκα και τέταρτον εισηρήχετο είς τó δωμάτιόν του ή Μιμή.

— Έρχομαι είπε νά σέ ζητήσω νά με φιλοξενήσης. Ο έραστής της Άμελίας θά μείνη την νύκτα μαζί της, και δέν ήμπορεί νά με άνοιξη.

Ο διάλογος παρετάθη μέχρι της τρίτης μετά τó μεσονύκτιον, πλειστάκις δε συνέβη κατά την διάρκειαν αυτού ν' αντικαταστήσθ τó «ού» της πρώην οικειότητος ό πληθυντικός άριθμός της έπισήμου μεταξύ αυτών έξηγήσεως. Τó κηρίον έν τούτοις έπλησίαζε ν' άποκηί και ό Ροδόλφος ήθέλησε νά τó αντικαταστήσθ, άλλ' ή Μιμή τόν ήμπόδισε λέγουσα:

— Δέν αξίζει τόν κόπο, είναι καιρός νά κοιμηθώμε.

Πέντε λεπτά έπειτα άνεπαύετο ή κεφαλή της επί του παλαιού της προσκεφαλαίου και έτεινότο αί λευκότεραι της σινδόνας γλαυκόφλεβοι χείρες της είς τόν Ροδόλφον όστις θεώρησε περιττόν ν' άνάβη άλλο κηρίον.

Τήν έπιούσαν έξυπνήσας και έγερθείς πρό της Μιμής έδειξεν είς αυτήν τά κατά γής δέματα, λέγων μετά τινος μελαγχολίας:

— Τά πράγματά σου είναι εκεί μέσα, ήμπορείς νά τά πάρης όταν θέλης.

— Σήμερον είμαι πολύ κουρασμένη και δέν ήμπορώ νά σηκώσω όλα αυτά τά δέματα. Θά ξαναέλθω.

Και άφού ένδύθηκε έλαβε μόνον μιάν τραχηλίαν. — Τά έπιλοιπα είπε μετά γλυκυτάτου μειδιάματος, θά έρχώμαι νά τά παίρνω ένα, ένα.

— Η πάρε τα όλα ή άφσέ τα δ...

λα, είπε ό Ροδόλφος. Άλλ' άς τελείωσθ αυτή ή ιστορία.

— Έξ έναντίας άς έξαναρχίσθ και πρό πάντων άς διαρκέσθ, απήντησεν ή Μιμή ριτωμένη είς τας άγκάλας του Ροδόλφου.

Δεκαπέντε όμως ήμέρας έπειτα άπεχαιρέτισεν ή Μιμή τόν Ροδόλφον διά ν' άναβή είς την άμαξαν του μαθητού του κ. Βαρβαμούχη νεαρού ύποκόμητος Παύλου, ύποσχεθέντος είς αυτήν ένδυμασίας άκτινοβόλου.

Μετά την Μιμήν ήνοιξε τά περά της ή Φλογέρα διά νά ένέλθη και πάλιν είς τά ύψη της άριστοκρατικής παραλυσίας, άπό τά όποια είχε στέρξει νά καταβή χάριν του Μαρκέλου.

Ο χωρισμός ούτος ανυπερέσθη άνευ προμελέτης και άνευ σπαργαμού, έξ άπλής και πάλιν φαντασιοληξίας, ή όποια υπερίσχυσε νύκτα τινά του παρακαμάζοντος έρωτος πρός τόν Μαρκέλον.

Τούτο συνέβη είς τόν χορόν του Μελοδράματος, όπου έτυχεν ή Φλογέρα νά έχη άντικρυόν της είς τόν τετράχορον, νέον κύριον επιδιώκοντα άλλοτε την εύνοίαν της. Άναγνωρισθέντες άντήλλαξαν φράσεις τινάς, έκ τών όποιων ένόησεν, άς φαίνεται ό κύριος έκείνος ότι ή Φλογέρα δέν ήτο καθ' όλα εύχαριστημένη έκ της παρούσης τύχης της και ένθυμείτο μετά τινος πόθου τó παρελθόν. Όπως δήποτε, κατά τó τέλος του τετραχορού, έκαμε λάθος και άντι νά λάβη τόν βραχιώνα του Μαρκέλου, με τόν όποιον έχόρευε, έλαβε τόν του άντικρυνού της και έξηφανίσθη μετ' αυτού είς τά κύματα του πλήθους.

Ο Μαρκέλος την άνεζήτη μετá πολλής άνησυχίας άπό μιάν ήδη ώρας, ότε άίφνης διέκρινεν αυτήν ξεροχομένην του καφενείου του θεάτρου μετά του νέου της συντρόφου. Έφάνετο εύθυμότατη και έψαλλεν έν τών συνήθων άσματών της, ότε δέν διέκρινε τόν Μαρκέλον είς μιάν γωνίαν, έχαιρέτισε ή μάλλον άπεχαιρέτησεν αυτόν διά νεύματος σημαίνοντος: «Μή με περιμένης».

Ο Μαρκέλος ήτο μέν ζηλότυπος, άλλα και λογικός. Γνωρίζων κάλλιστα τόν χαρακτήρα της πρώην έρωμένης του, δέν την έπέριμενε και έπέστρεψεν είς την οικίαν του με βάρειαν καρδίαν και στόμαγον έντελώς κενόν. Έπιθυμών νά πείσθ τόν έαυτόν του ότι τó πάθημά του δέν του έκοψε την όρεξιν, ήνοιξε έν έριμάριον πρός άναζήτησιν ολουδιήποτε φαγωσίμου, και ούδέν εδρε παρά σκελετόν ρέγκας και τεμάχιον άπολιθωμένου άρτου.

— Δύσκολον ήτο, είπε, παρατηρών τ' άποφάγια ταύτα, νά παλαίσω με τοιαύτα έφόδια κατά περδίκων και άνανάδων. Η καύμένη ή Φλογέρα μ' έπρόδωσε ίσως μόνον και μόνον γιά νά δειπνήσθ. Ταύτα σκεπτόμενος άπέμαζεν διά του μανδηλόου την άκραν του όφθαλμού του επί τη προφάσει νά σφογγίσθ την μύτην του, και έπήγε νά κοιμηθθ.

Δύο ήμέρας έπειτα έξύπνησεν ή Φλογέρα έντός κοιτώνος έστρωμένου διά μεταξίνου ύφασματος ροδόχρου και, άφού έδαπάνησε την πρωίαν έκ λέγουσα φορέματα, δαντέλλας και πιλίδια, έξήλθεν είς περιπατόν έντός της άναμενούσης αυτήν άμάξης. Είς διάστημα όλίγων ήμερών άνέκτισε την παλαιάν αυτής φήμην, κοσμούσα διά της παρουσίας της όλα τά δέπνα και τούδε χορούς, μιμημονευομένη είς τας έφημερίδας του συμού και παρχούσα άφορητήν πολλών λόγων είς

τά παρασκήνια του θεάτρου και του χρηματιστηρίου και είς αυτό τó κυλίλειον της Βουλής. Ο νέος αυτός ποστάτης κ. Άλέξιος ήτο αξιόλογος και αξιέραστος άνθρωπος, όστις παρεπονείτο συχνά είς αυτήν ότι ύπεδέχετο μετά τινος ψυχρότητος τας έρωτικές του διαχύσεις.

Είς ταύτα άπεκρίνετο μειδιώσα ή Φλογέρα:

— Έζησα μιάν ολόκληρον εξαμηνίαν με έναν έραστήν, ό όποιος μ' έτρεφε με λάχανα και ζουμί χωρίς κρέας, μου έδιδε φορέματα άπό τσίφι και μ' έπήγαινε τó έσπέρας είς τó Ωδειόν, διότι δέν ήτο πλούσιος. Μόνον τόν έρωτα είχαμε χάρισμα και έκαμα μαζί του φοβεράν σπατάλην έρωτος. Τώρα δέν μου άπομένουν παρά όλίγα άπολοιπάδια. Προσπαθήσατε νά εύχαριστηθίτε με αυτά. Δέν ήμπορείτε νά παραπονηθίτε ότι σας έγέλασα, άφού άπό την πρώτην ήμέραν σας είπα και σας λέγω και πάλιν, ότι, άν δέν ήσαν τόσον άκριβά τά φουστάνια, θά έμενα με τόν ζωγράφον μου άντι νά έλθω μαζί σας. Μου λέγετε ότι δέν έχω καρδίαν. Η άλήθεια είναι ότι άφ' ότου φορώ σθηθόδεσμον άξίας όγδοήντα φράγκων δέν την άκούω πλέον νά κτυπά. Πολύ φοβόμην ότι την έλησιμόνησα είς κανένα συρτάρι του Μαρκέλου.

Η έκλειψις τών τριών βοημικών άνδρογύνων έπάνηγυρίσθη είς την οικίαν, όπου κατέλυον, ως χαριμόσπουον γεγονός. Ο ίδιοκλήτης έδωκε μέγα γεύμα και πολλοί τών έννοικιαστών έφώτισαν τó έσπέρας τά παράθυρά των.

Ο Ροδόλφος και ό Μαρκέλος μετέβησαν νά συγκατοικήσωσιν είς γειτονικήν οικίαν. Μετ' όλίγων ήμέρας είχον έκαστος είδος τι έρωμένης, της όποιαις ούτε τó όνομα έννώνριζαν καλά. Όταν όμως συνέβαινε νά διηλώσασιν περί της Φλογέρας ή της Μιμής, ή συνδιάλεξις παρετίετο έφ' όλην την έσπέραν. Ένθυμούντο τά τραγούδια της Φλογέρας και τά άσματα της Μιμής, τας άγρύπνους νύκτας, τόν μέχρι μεσημβρίας ύπνον των, τά εύθυμα αυτών προγεύματα και αυτήν την έλλειψιν προγεύματος. Μετά τόν έπί όλας ώρας άναμνησκασμόν πάντων τούτων, κατέληγον είς τó συμπέρασμα ότι έπρεπε νά θεωρωσιν ως ευτύχημα νά εφύσκανται μαζί, με τούς πόδας παρά τήν έστρίαν, συνδουλιζόντες την χειμερινήν έστρίαν και διηγούμενοι ό είς είς τόν άλλον όσα θά έλεγεν έκαστος είς τόν έαυτόν του, άν ήτο μόνος, ότι δηλαδή ήγάπησαν πολύ τας δύο γυναίκας, αί όποιαι έδραπέτευσαν άφού ήκρωτηρίασαν την καρδίαν των και ότι τας ήγάπων ίσως άκόμη.

Έσπέραν τινά περιφερόμενος είς τó βουλεβάρτον, παρετήρησεν ό Μαρκέλος είς άπόστασιν όλίγων βημάτων κυρίαν, ήτις καταβάνουσα της διάδεξις έπέδειξε την άκραν κνήμης τρυφής, την όποιαν δέν ήδυνθη νά μη θαυμάσθ και αυτός ό διασηλότης.

— Ίδου κνήμη, έπιθύρησεν ό Μαρκέλος, είς την όποιαν θά έπρόσφερα προθύμως τόν βραχιώνα μου. Άλλά πώς νά την πλησιάσω;

Μη κατορθώσας νά εύρη άλλον πρωτοτυπώτερον τρόπον πλησιάσματος έχαιρέτισεν ό Μαρκέλος την κυρίαν, της όποιαις δέν διέκρινε καλά τó πρόσωπον είς τó έσπερινόν ήμίφως, λέγων είς αυτήν:

— Πρέπει νά σας όμολογήσω κάτι... είπε.

— Τι; — Νά... Δέν έχω άκόμη ένηλικιωθή έντελώς...

[Η συνέχεια στó προσεχές I

ΟΙ ΔΥΟ ΧΙΜΕΛΣΤΑΪΝ

Διήγημα του Πιερ Μίλ

Τό «Μπουργκό — Ντυκουντραί» — ένα άπο τά ώραιότερα θωρηκτά του γαλλικού ναυτικού — έξυπνός μήνης πού θρισκόταν στη Βρεσση. Στό καρρέ των σημαιοφόρων υασιλευε μεγάλη νευρικότης. Όλοι των, σχεδόν είχαν μείνει άδέκαροι.

Τί τά θέλετε... Οι ναυτικοί δέν πρέπει νά μένουν πολλόν καιρό στό ίδιο μέρος. Όσο ταξιδεύουν κάνουν οικονομίες, γεμίζουν τó πορτοφόλι τους. Όταν όμως θρεθούν στη στεριά σκορπούν άσυλλογιστα τά χαρτονομίσματά τους, κι όταν τó πορτοφόλι τους άδειάσει, προστρέχουν στις ύπηρεσίες διαφόρων τοκογλύφων.

Ένας άπ' αυτούς τούς κυρίους, ένας Έθραϊός, ό Χιμελστάϊν — έτσι τόν έλεγαν — έκανε θρασύην άνάμεσα στους νεαρούς αξιωματικούς του «Μπουργκό—Ντυκουντραί».

Τό περίεργο ήταν ότι στό καράβι υπήρχε κι' ένας άλλος Χιμελστάϊν, ένας νεαρός σημαιοφόρος. Ο Χιμελστάϊν Νο 2 αυτός δέν είχε καμιά σχέση ή συγγένεια με τόν Χιμελστάϊν Νο 1. Τόν έμισούσε όμως θανάσιμα άπ' όσα άκουγε νά λέν γι' αυτόν και — πράγμα πιό παράδοξο άκόμη—ήταν ό μόνος πού δέν είχε δοσοληψίες με τόν τοκογλύφο.

Ένα άπόγευμα, ένφ' ό Χιμελστάϊν Νο 2, έαπλωμένους σε μιάν πολυθρόνα του «καρρέ», διάβαζε ένα μυθιστόρημα του Φλωμπέρ, τόν έπλησίασε ό Ντουρετώ, ό νεώτερος άπ' τούς σημαιοφόρους.

— Είμαι τρομερά στενοχωρημένος, του είπε. Έχω μιάν συναλλαγματική 3.000 φρ. του Χιμελστάϊν. Αυτή ή συναλλαγματική λήγει μεθαύριο. Όλη μου ή περιουσία είναι 2060 φράγκα. Όσο γιά τó τρίτο χιλιάρκο... είναι άδύνατον νά θρεθθ, Άστα, είμαι χαμένος.

— Γι' αυτό σκάς, καύμενε; Αύριο θράδυ θάχης τó χιλιάρικό σου.

— Α! Έχεις χίλια φράγκα; Θά μπορούσης νά μου δανείσης;

— Έγώ; Είναι ζήτημα άν έχω ένα εκατοστάρικο στην τσέπη μου αυτή τη στιγμή. Αύριο όμως θά δής!

Τήν έπομένη τó πρωί, ό Χιμελστάϊν Νο 2 έπήγε και θρήκε τόν Χιμελστάϊν Νο 1.

— Θά χρειάζομαι χίλια φράγκα γιά κανένα μήνα, του είπε.

— Έσείς! είπεν ό Χιμελστάϊν Νο 1. Δέν έχω άντίρρηση... Μπορώ νά σας δώσω τó ποσόν αυτό, άλλα υπό τούς συνήθεις όρους: Θά μου ύπογράψετε μιάν συναλλαγματική 2000 φράγκων, λήξουσ μετά εξη μήνες.

— Σύμφωνος, είπεν ό σημαιοφόρος. Έτοιμάστε την συναλλαγματική και δώστε μου την νά την έγγράψω.

...Ο Χιμελστάϊν Νο 1 συνέταξε την συναλλαγματική και ό Νο 2 έπήρε την πένα γιά νά ύπογράψθ.

Τήν κράτησε όμως στόν αέρα.

— Πρέπει νά σας όμολογήσω κάτι... είπε.

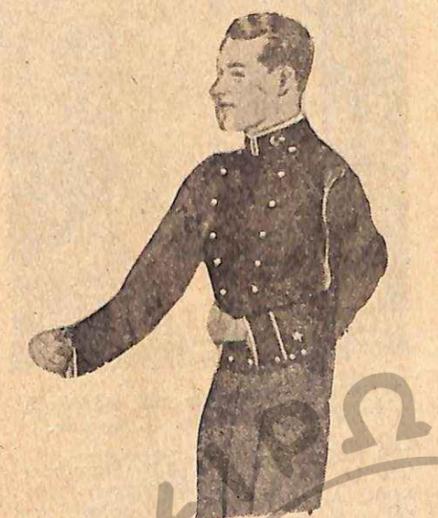
— Τι; — Νά... Δέν έχω άκόμη ένηλικιωθή έντελώς...

— Τότε, αγαπητέ μου κύριε, λυπούμαι πολύ, άλλα δέν μπορεί νά γίνη τίποτε. Η ύπογραφή σας δέν αξίζει φράγκο!

Ο Χιμελστάϊν Νο 2 έπήρε ένα ύφος άπελπισμένου.

— Για σταθήτε... είπε. Θά μπορούσε θρεθθ κάποιος τρόπος νά συμβιβάσουμε τά πράγματα, τί διάβολο! Νά τó θιθλιάρικό μου. Άποδεικνύει καθαρά ότι σε εξη μήνες θά έχω ένηλικιωθθ. Άς κάνουμε τη συναλλαγματική, λοιπόν, λήξουσ μετά ένα χρόνο. Και άς προσθέσουμε άλλα διακόσια φράγκα τόκο γιά την μικρή αυτή καθυστέρηση.

Ο Χιμελστάϊν Νο 2 έμεινε λίγο σκεπτικός. Διακ' έφράγκα παρα-

— Άν θέλετε κ. ναύαρχε...

πάνω δέν ήταν και μικρό ποσό. Τί είχε νά χάσθ, άλλωστε; Έχρονολόγησαν τη συναλλαγματική μετά εξη μήνες—την ήμέρα πού ένηλικιωνόταν ό σημαιοφόρος—την έκαναν νά λήγθ μετά ένα χρόνο και ό Χιμελστάϊν έθαλε στην τσέπη του τó χιλιάρικο.

Μετά μιάν ώρα ό Χιμελστάϊν Νο 2 συναντούσε τόν Ντουρετώ στό καρρέ. Έθγαλε άπό την τσέπη του ένα κολληριστό χιλιάφραγκο και του τó έδωσε.

— Νά τά χίλια σου φράγκα!

— Με σώζεις! Σου χρωστώ, λοιπόν...

— Σε μένα; Τίποτα!

— Μά τότε σε ποιόν τά χρωστώ; Σ' αυτόν τόν παληάνθρωπο...

— Σε κανένα. Κέρσασε την παρέα, άν θέλης.

Και ό Ντουρετώ έκέρσασε την παρέα.

...Ύστερ' άπό ένα χρόνο άκριθώθ, μιάν συναλλαγματική 2200 φράγκων περυσιάστηκε στόν σημαιοφόρο κ. Φρανσέ Χιμελστάϊν γιά νά την έξοφλήσθ. Ο σημαιοφόρος έκύτταζε τó

χαρτοσημασμένο χαρτί με έκπληεί και τó επείστρεψε λεγοντας μόνο ότι «κάποιος» λάθος θα είχε συμφθ. Την έπομένη έδεχθη την επισκεψη του δικαστικού κληήρου. Τον έιωξε και αυτόν με την ίδια φράση.

Ο δανειστής τότε έγραψε στόν ναύαρχο. Του έζέθετε την ύπόθεση, του έστέλε την συναλλαγματική και του έδήλωνε ότι έθεωρούσε καθήκον του πριν προθθ στην ποινική δίωξη του ύφειλέτου του ν' απευθυνθθ στόν ίεραρχικώς άνώτερό του.

Ο ναύαρχος έξυσε τó κεφάλι του. Δέν του άρεσαν αυτές οι υπερβεβουλειές. Έπειτα, ήξερε ό δανειστής τί έλασειός τοκογλύφος ήταν. Δέν ήταν άσως τó όμως νά τόν άφήσθ νά συρρ έναν αξιωματικό του στα δικαστήρια. Έκάλεσε τόν Χιμελστάϊν Νο 2.

— Ύπέγραψες αυτό έδω τó χαρτί; τόν ρώτησε δείχνοντάς του την συναλλαγματική.

— Κύριε ναύαρχε, ή συναλλαγματική αυτή είναι πλαστή!

— Πώς; Πλαστή;

— Κύριε ναύαρχε, είναι ύπογεγραμμένη πρό εξη μηνών στην Βρεσθη. Γνωρίζετε όμως καλά ότι πρό εξη μηνών τó καράβι μας θρισκόταν στη Σαγκάκη, και ότι συνεπώς... δέν θρισκόμαστε έδω! Πώς μπορούσα, λοιπόν, άφού ήμουν στη Σαγκάκη, νά δρισκόμαι συγχρόνως και έδω και νά ύπογράψω συναλλαγματικές;

Ο ναύαρχος έστρεψε τó μουστάκι του. Καταλάβαινε ότι ήταν «κόλπο» αυτό. Έθαύμαζε όμως την έξυπνάδα του νέου. Έξ άλλου, ήταν έν άπολύτως ήταν τόσο άντιπαθητικός... Τήν έπομένη επείστρεψε την συναλλαγματική στόν Χιμελστάϊν Νο 1, έξηγώντας του γιά ποιούς λόγους «θά είχε γίνει κάποιος λάθος... Και ό Χιμελστάϊν Νο 1 κατάλαβε ότι δέν θά μπορούσε νά κάνθ τίποτα. Κατάπτε την φύρκα του και δέν είπε τίποτα.

Τό ίδιο θράδυ όμως ό ναύαρχος έκάλεσε τόν Χιμελστάϊν Νο 2.

— Άκουσε, φίλε μου, του είπε. Δέν νομίζεις ότι είσαι πολύ έξυπνος γιά αξιωματικός του ναυτικού; Στό έπάγγελμαμά μας δέν θά μπορούσης νά ποσοδεύσης τόσο γρήγορα όσο σου αξίζει... Έσύ είσαι καμωμένος γιά μεγαλοεπιχειρηματίας... Έχω ένα φίλο πού διευθύνει μιάν μεγάλη Έταιρία Αυτοκινήτων. Θέλεις νά σε συστήσω;

— Άν θέλετε, κ. ναύαρχε...

Ο ίδιος ό ναύαρχος, νέρος πιό άπόστρατος, μου διηγείτο αυτή την ιστορία πρό όλίγων ήμερών.

— Τί άπέγινε, λοιπόν, ό Χιμελστάϊν Νο 2; τόν έρώτησα όταν τελείωσε.

— Είναι γενικός διευθυντής της Έταιρίας Αυτοκινήτων, τώρα. Έχει κάνει εκατομμύρια.

— Και ό Ντουρετώ;

— Ευθίστηκε μαζί με τó καράβι του κατά τόν Έσσοματικό πόλεμο. Τί τά θέλεις. Αυτά έχει ή ζωή...

Τά 'Ωδεΐα μας

Τὸ Ἑλληνικὸν Ὁδεῖον, (2ον)

Πρωτότυπη ἔρευνα τοῦ κ. Φ. Σ. ΠΛΗΤΑ

Δὲν προφταίνω ν' ἀνεβῶ καλά, καλὰ τὴ σκάλα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὁδεῖου κι' ἔνα σπαρακτικό θέαμα μοῦ συντρίβει τὴν καρδιά: μιά γοητευτικὴ ξανθιά κοπελίτσα μ' ἔνα χαριτωμένο μικρὸ προσωπάκι κι' ἔνα κομψὸ καὶ ἀρμονικὸ παράστημα στέκεται κοντὰ στὴν πόρτα. Τὸ βλέμμα τῆς, ἡ ἔκφρασις τῆς, τὸ ὄφος τῆς, δειννοῦν ἄνθρωπο ἀπελπισμένο. Στὰ λεπτὰ καὶ διάφανα χέρια τῆς παιδεύει μὲ νευρικότητα ἔνα ἄσπρο κεντητὸ μαντηλάκι. Καὶ κάθε τόσο τὸ φέρνει στὰ μάτια τῆς γιὰ νὰ σκουπίσῃ ἔνα δάκρυ πού ποτε, ποτε τῆς ξεφεύγει καὶ κυλά στὸ ροδοκόκκινο μάγουλό τῆς. Ὁ διάδρομος εἶναι ἄδειος. Ἀρχίζω νὰ τὴ λυποῦμαι στ' ἀλήθεια. Δὲν ὑπάρχει, τέλος πάντων, ἕνας χριστιανὸς ἐδῶ μέσα νὰ τὴν παρηγορήσῃ; Ὅχι, χριστιανὸς ἐκεῖ μέσα δὲν ὑπάρχει... Ἄλλ' ὑπάρχει ἀπ' ἔξω.

Πράγματι, στὸ ἀντικρινὸ πεζοδρόμι ἐμφανίζεται ὁ παρηγορητής. Ἐνας νεαρός — φοιτητὴς ἀσφαλῶς — μὲ τὴν τσάντα στὸ χέρι καὶ μὲ μπόλικο λάδι στὰ μαλλιά.

Τὰ δάκρυα σκουπίζονται βιαστικά, ἐκτός ἀπὸ ἕνα... τὸ κρατᾷ, βλέπετε γιὰ δείγμα τῆς δυστυχίας γιὰ νὰ συγκινήσῃ περισσότερο καὶ νὰ παρηγορηθῇ πρὸ εὐκολα. Σιάσκει γόηγορα τὶς πτυχὲς τοῦ φουστάνιου τῆς, διωρθώνει μὲ χάρη τὰ μαλλιά τῆς, βάζει λίγο κοκκινάδι, λίγη πούντρα, παίρνει ὄφρα πασαπονιρίκο καὶ κατεβαίνει τὶς σκάλες.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἀνοίγει μιά πόρτα, κι' ἕνας ὄμιλος κοριτσιῶν ξεγύεται στὸ διάδρομο. Μερικὲς τὴν ἀντιλαμβάνονται, τὴ στιγμή πού πλησιάζει τὸ νεαρό.

—Τὴν καμῆνὴ τὴν Κική, λέει ἡ μία, εἶχε ἀτυχία στὰ θεωρητικά. Ἐγὼ νομίζω ὅτι θὰ πάρῃ τουλάχιστον τὴ βᾶση. Τῆς κόστισε πολὺ ἡ ἀποτυχία τῆς.

Ἡ κουτσμπολά τῆς παρέας δὲ βαστά:

—Δὲ βλέπετε πόσο τῆς κόστισε. Δὲ πρόφτασε νὰ συνέλθῃ; ἀλλά, καλὰ καὶ τραβᾷ γιὰ τὰ παγκάκια τοῦ Ζαπτείου μαζί μὲ τὸν Ρωμαῖο τῆς. Ἄλλ' ἂν δὲν ὑπῆρχαν κι' αὐτοὶ οἱ Ρωμαῖοὶ δὲν ἔερω πῶς θὰ παρηγοριόντουσαν τὰ κορίτσια ἀπ' τὴ σκληρότητα τῶν καθηγητῶν.

Ἡ σκέψις αὐτὴ μοῦ θυμίζει τὸν πραγματικὸ σκοπὸ τῆς παρουσίας μου στὸ Ὁδεῖον καὶ στρώνομαι ἀμέσως εἰς τὸ ἔργον.

Πρώτη συναντῶ τὴν κ. Γκρατσιέλλα Δουκά — Ἀδάμ, καθηγήτρια τοῦ παιδαγωγικοῦ «σολφέζ» καὶ τοῦ πιάνου πού σπούδασε στὴν «Ἐκὸλ Νορμάλ» μὲ ὑποτροφία τοῦ Σταχτεῖου Ἀθλου.

Ἡ εὐγενὴς συνομιλήτριά μου, ἀρνεῖται νὰ μοῦ δώσῃ τὰ δνόματα τῶν μαθητῶν τῆς.

—Ἐγὼ, βλέπετε, μοῦ ἐξηγεῖ, ἀκο-

λουθῶ ἄλλο σύστημα στὸ ζήτημα αὐτό. Δὲ μ' ἀρέσει νὰ ἐχωρίζω τοὺς μαθητὰς μου. Ἀκόμη καὶ στίς ἐξετάσεις, τοὺς ἀφήνω μόνους νὰ βαθμολογοῦνται, μέχρις ἑνὸς ὀρισμένου σημείου φυσικά, γιὰ ν' ἀναπτύξουν τὴν πρωτοβουλία καὶ τὴν κρίση τους. Ἀκολουθῶ γενικῶς τὴ μέθοδο

Ὁ ἐκλεκτὸς καθηγητὴς τοῦ πιάνου στὸ Ἑλληνικὸν Ὁδεῖον κ. Β. Φεῖμαν.

τοῦ Κορτῶ καὶ ἡ διδασκαλία μου ἔχει ὡς βάση τὴν ρυθμικὴν τοῦ Νταλκρόζ. Μετὰ διδάσκω τὸ σολφέζ καὶ τέλος ἔρχεται ἡ σειρά τῆς δεξιότητος. Διότι ἐκεῖνο πού εἶναι παρατηρημένο, δυστυχῶς, εἶναι ὅτι στὸν τόπο μας, ἔχουμε πολλοὺς δεξιότητνας ἀλλὰ λίγους μουσικούς!

Εἶναι γνωστὸ ὅτι ἡ κ. Ἀδάμ μαζί μὲ τὴν κ. Γεωργιάδου καὶ τὶς δεσποινίδες Παπαζοῦλου καὶ Δάνου καθηγήτριες ὄλες τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὁδεῖου, ἀντιπροσωπεύουν στὴν Ἑλλά-

Ἡ κα Κυριακοῦλα—Φεῖμαν σύζυγος τοῦ καθηγητοῦ κ. Φεῖμαν

δα τὴ φημισμένη σχολὴ τοῦ Κορτῶ. Εὐτυχῶς — γιὰ τὶς μαθήτριες φυσικά — ὅτι ὅλοι οἱ καθηγητὰς δὲν ἀκολουθοῦν τὸ ἴδιο σύστημα.

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα συναντῶ τὸν κ. Α. Οἰκονομίδη, καθηγητὴ τοῦ τραγουδιοῦ καὶ παλαιὸ μέλος τοῦ Ἀυτοκρατορικοῦ Ὁδεῖου τῆς Ὁδησοῦ.

—Μεταξὺ τῶν καλύτερων μου μαθητῶν, μοῦ λέγει, θὰ σᾶς ἀναφέρω τὴ δίδα Σοφία Κανελλοπούλου. Ἐχει ἄφθογο καὶ καλὸ ὄλικὸ πρὸς ἐπεξεργασίαν καὶ ὠραιοτάτην ἐμφάνισιν...

Τὴ δίδα Ἄννα Πέρρη πού εἶναι προικισμένη μὲ πολὺ μουσικότητα καὶ δείχνει ἀξιοθαύμαστη ἐπιμέλεια.

Τὴ δίδα Ἐλένη Χατζηγηγορίου, ἡ ὁποία ἔχει πολλὰ προσόντα καὶ ἰδίως εἶναι ἐξαιρετικὰ μελετηρῆ.

Τὸν κ. Κ. Γκουναλάκη, κάτχο ἡραιοτάτης φυσικῆς φωνῆς καὶ μεγάλης μουσικῆς ἀντιλήψεως. Τὸν κ. Ἰ Ρενδούκα, ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ νεώτατος καὶ χωρὶς μεγάλα ἐφόδια, παρουσιάζει ἤδη λαμπρὰ ἀποτελέσματα.

Θὰ σᾶς ἀναφέρω τέλος τοὺς κ. κ. Ἀντωνιάδην καὶ Γεωργίου πού παρουσιάζουν πολλὰς ἐλπίδες γιὰ τὸ μέλλον.

Ὁ κ. Οἰκονομίδης ἀφοῦ τελείωσεν τὰ δικά του δνόματα (ἔχε τὴν καλὴν σύνην νὰ μὲ παρουσιάσῃ στὴν κ. Λέλα Μπερτομῆ, καθηγήτρια τοῦ τραγουδιοῦ. Πηγαίνοντας ὁμοῦ πρὸς τὴν τάξη τῆς, συναντῶ τὴν καθηγήτρια κ. Π. Ζουμπούλη ἡ ὁποία ἔχει ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἐξετάσεις:

—Τὴ μόνη πού υποσῶ νὰ σᾶς ἀναφέρω, μοῦ λέει βιαστικά, εἶναι ἡ δις Φωκίτη, ὅσο γιὰ τὶς ἄλλες μου μαθήτριες ἔχουν ἀνάγκη ἀκόμη ἀπὸ πολὺ ἔργασια.

Ἡ κ. Ζουμπούλη πηγαίνει στίς ἐξετάσεις τῆς κι' ἐγὼ στὴν αἴθουσα ὅπου διδάσκει ἡ κ. Λέλα Μπερτομῆ: —Σημειώστε παρακαλῶ, ἀρχίζει ἡ ἐκλεκτὴ μου συνομιλήτρια, τὴν δίδα Ἀδοιανὴ Σκούττα, γιὰ πολὺ θερμὴ κι' ἐκφραστικὴ φωνὴ κοντραλτάς. Τὴν κ. Μαρίκα Γαβριοπούλου, μιά ἐξαιρετικὴ λυρική σοπράνο.

Τὴν δίδα Βασιλικὴ Βιοβιλοπούλου ἡ ὁποία συνδυάζει φωνὴ δυνατὴ καὶ γλυκυτάτη ἔκφραση.

Τὸν κ. Μιχ. Λεοντόπουλο, μπάσσο —καντάμπιλε, προικισμένο μ' ἐξαιρετικὴ μουσικότητα. Καὶ τέλος τὴν δίδα Σιδόρα Καλογεροπούλου, μέτζο - σοπράνο, κάτοχο μιάς φωνῆς ἰδιαιτέρως μελωδικῆς.

Μένω πάλι χωρὶς συνομιλήτῃ, ἀλλ' ὄχι γιὰ πολὺ ὄρα. Τὰ κατατόπια τοῦ Ὁδεῖου τὰ κατέγω πιά ἀπ' ἔξω κι' ἀνακατατὰ καὶ κατευθύνομαι μόνος, πρὸς τὴν τάξη τοῦ κ. Α. Πρεστῶ. Ὁ διακεκριμένος καθηγητὴς τοῦ βιολιόυ προτοῦ μιλῆσῃ γιὰ τοὺς μαθητὰς του, μοῦ κάνει μιά σύντομη εἰσαγωγή:

—Μὲ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ὀμιλοῦντος

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΚΑΣΚΕΤΟ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 4)

—Ποῖος γιὰ... γιὰ... γιατρός; ρώτησε ὁ γέρος τσεβδίζοντας.

—Ἀνθρώπε! ὁ γιατρός τῆς Εἰσαγγελίας, πού ἦρθε νὰ κἀνὴ νεκροψία... Ἐνα πτώμα, πού τῶβγαλε ἡ θάλασσα δὲν ξέρεις;

—Ἄ, ἄ, ἄ!... ἔκανε ὁ βραδύγλωσσος, τὸ... τὸ... τὸν π... π... π... νιμένο γνεψε; τὸν πινιμένο!

Καὶ μοῦ ἔγνεψε νὰ τὸν ἀκολουθήσω.

Ἦταν ἀπίστευτα σβέλτος ὁ γεροφύλακας τῶν μνημάτων. Μολοντί κουτσαίνοντας κι' αὐτός, σάν τὸ γέροκο ἄλογο τοῦ ἀμαξιοῦ, ἔτρεχε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς σταυρούς, δρασκελώντας τάφους καὶ φυτὰ.

Φτάσαμε σ' ἕνα παράπηγμα, σ' ἕνα καλυβόσπιτο.

—Νὰ δ... γιὰ... γιὰ... γιατρός!

Ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα, μέσα στὸ μισόφωτο, ξεχώρισα τὸν ἀδελφὸ μου σκυμμένον ἐπάνω σ' ἕνα πτώμα, νὰ τὸ ζετᾷτε προσεχτικά!

—Ἄ, ἦρθε; μοῦ εἶπε, περίμενε λίγο ἀκόμη... Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω, ξέρεις. Δύσκολο.

Μπήκα πρὸ μέσα, κινούμενος ἀπὸ φυσικὴ περιέργεια τώρα. Μιά κακὴ ἀποφορὰ μοῦ γτόπησε τὰ ρουθόνια. Τὸ πτώμα βρισκότανε ἑαπωμένο σ' ἕνα μαρμαῖνο μπάγκο, γυμνὸ. Ἦταν ἕνας ψηλὸς ἄντρας, λιγνός, μὲ γενάκια. Ἀπὸ τ' ἀντικρινὸ, πλατὺ παράθυρο τοῦ Νεκροταφείου, τὰ τελευτάτα φέγγη τῆς ἡμέρας ἔπεσαν ἐπάνω στὸ σθανισμένο πρόσωπο τοῦ νεκροῦ... Ἄξαφνα, ἔμπηξα μιά κραυγὴ:

—Ὁ Γιάννης!... Αὐτὸς εἶν' ὁ Γιάννης!

—Ποῖος Γιάννης; ρώτησε ὁ ἀδελφός μου παραξευμένως.

—Ὁ Γιάννης ὁ Δαμιανόπουλος... Αὐτὸς εἶναι!... Αὐτὸς εἶναι!... Κύταξέ τον!...

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

—Εἶσαι παλὺν καιρὸ, συνάδερφε ἐδῶ;
—Ναί, Γιατί;
—Θὰ ξέρης τότε πὸς μποροῦμε νὰ ποῦμε ἕνα ποίη...
(Μυσὲ)

Καὶ συγκινημένος, μέτρησα μὲ μὲ χειρονομία τὸ μακρὸ του μπῶτι.

—Ὀλάκερος ὁ Γιάννης, ἐπρόστεσα, τὸν κακομοῖρη! Πῶς! ἑκατάντησε!.. Ὁ ἀδερφός μου στενοχωρήθηκε.

—Μὰ τί ἔπαθε πάλι; εἶπε. Ὅλο αὐτόνε βλέπεις μπροστά σου. Σοῦγι-νε ψύχωση, ξέρεις. Πῶς τὸ φαντάζεσαι;

—Μὰ δὲν τότε βλέπεις; Ἴδιος, ἀπαράλλατος! Τὸ δυστυχισμένο! Σίγουρα θὰ ἔπεσε μόνος του στὴ θάλασσα.

Ὅμως ὁ γιατρός ἔπεμνε πῶς κἀνα λάθος, πῶς καὶ τὴ φορά αὐτὴ μὲ γελᾷ ἡ ἐπιμονὴ ἰδέα μου. Κάποια ὁμοίότης βέβαια, ὑπῆρχε — τὸ παραδεχότανε. Ἴσως καὶ πολλὴ ὁμοιότης... Τὸ μπῶτι, τὸ τάγιο τῆς μορφῆς. Μὰ ὁ Γιάννης ὁ Δαμιανόπουλος στὸ Νεκροταφεῖο τοῦ Πειραιῶς! Πῶς; Αὐτὸς ἔλειπε ἀπὸ χρόνια στὴν Αἴγυπτο. Τὶ κάθόμουνα κι' ἔλεγα τώρα φαντασίες.

Ἄξαφνα, μοῦ ἦρθε μιά ἰδέα: —Ὁ Γιάννης εἶχε μιά μεγάλη κρεατοελιά στὸ σβέρκο. Θυμάσαι, γιατῶ, πού σοῦ ἔλεγε νὰ τοῦ τὴν κόψης κι' ὄλε τὰ ἀνέβαλλε;

—Ἐ, νὰ κυττάξουμε, λοιπόν, τὸ σβέρκο του, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Σκύψαμε μαζί ἐπάνω στὸ ἄθλιο κοῦφάρι. Ὁ γιατρός ἔπιασε τὸ κεφάλι καὶ τὸ γυρῖζε δεξιὰ - ἀριστερά. Καὶ τότε εἶδα κάτι ἀπαίσιο, ἀνατριχιαστικό: Οἱ σάρκες τοῦ τραχήλου ἦταν φαγωμένες ἀπὸ τὰ ψυτῆματα στοὺς βράνους, ἀπὸ τὰ ψαριά, ποῖος ξέρει!... Ὀλάκερος ὁ σβέρκος ἦτανε μιά πληγὴ, μιά δυστυχία.

—Καὶ ὁμοῦ...
—Πᾶμε νὰ φύνουμε, εἶπε ἀποφασιστικά ὁ ἀδελφός μου. Θὰ γράψω «αὐτοκτονία» καὶ τελεῖωσω... Ποῖος ἔξοι τὶ κοινωνικὸ ναυάγιο εἶναι κι' αὐτὸ.

—Εἶναι ὁ Γιάννης ὁ Δαμιανόπουλος! Ἐαναίεπα μὲ πείσμα. Ἄλλὰ στὴν ἰσότη μου σερνότανε καὶ πάλι ἡ ἀμπεβολία.

Ὅμως ἔλεγα μέσα μου πῶς αὐτὴ τὴ φορά θὰ γλυτώσω ἀπὸ τὸ βᾶσανο, γιὰτί ἂν ἔβλεπα σὲ καμμιὰ μεριά τὸ φάντασμα (πῶς νὰ τὸ πῶ;) τοῦ παλῆου μου φίλου, θὰ μπορούσα πιά νὰ πείσω τὸν ἑαυτὸ μου πῶς γυλιέμαι, πῶς γίνουμε παιγνίδι μιάς κακῆς στιγμῆς, ἡ μιάς σύμπτωσης καὶ πῶς ποῖπει νὰ βάλω τὴ φαντασία μου σὲ πειθαργία.

—Αὐτὸ τὸ λείψανο νὰ τὸ θάψετε, διέταξε ὁ γιατρός τὸ φύλακα.
—Κα... κα... κα... καλὰ! ἔκακα ὁ βραδύγλωσσος.

Ἀνεβήκαμε στὸ ἀμάξι καὶ φύγαμε.

Ἡσυχία σὲ βροχὰ σύλλογη. Κι' ὁ ἀδελφός μου τὸ ἴδιο.

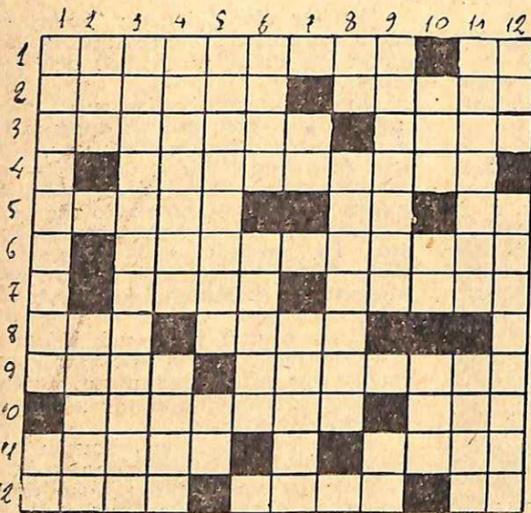
—Δὲν εἶναι δυνάτον! εἶπε σὲ μιά σπινιτὴ ὁ γιατρός.
Δὲν τοῦφερα καμμιὰ ἀντίοση, κι' οὔτε τοῦ ξανάκανα λόγο γιὰ τὸ Γιάννη Δαμιανόπουλο.

Μὲ τὴ θέληση καταφέρνει κανεὶς ὅτι θέλει. Ἔτσι κι' ἐγὼ ἔκανα τὸν ἑαυτὸ μου νὰ πιστέψῃ πῶς ἐκεῖνος πού θάφτηκε στὸ νεκροταφεῖο, στὸ γᾶρο τῶν φτωγῶν καὶ τῶν ἀντιόστην, ἦταν ὁ προδομένος ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὸν βροχὰ ἀτυχος φίλος μου. Κι' οὔτε αὐτὸν εἶδα πιά, οὔτε τὸ φάντασμα τοῦ.

ΣΤΕΦ. ΛΑΡΙΝΗΣ

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

7) Γαλλικόν γράμμα. — 'Επάνω σ' αυτό σφραγίζονται τα μέταλλα.

8) 'Αφες. — Δηλητηριώδη έρπετά.

9) Πόλις τής Γαλλίας. — 'Αρθρον.

10) 'Ορος του ζαπυριου. — ΓΤ. — Σύνδεσμος αιτιολογικός τής αρχαίας γλώσσας.

11) Χώρα τής Α. 'Αφρικης επί τής 'Ερυθρας θαλάσσης και του κόλπου του 'Αδεν. — 'Απαραίτητη στον τοκετόν.

12) 'Ομοια. — 'Ακρωτήριον τής Πελοποννήσου.

'Αποστολεύς:

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΥΔΕΣ

'Αθήναι

Τα πέντε χαρτιά

Τα πέντε χαρτιά που εικονίζονται παρακάτω, έχουν το καθένα και από μια διαφορετική φιγούρα. Το ένα παριστάνει ζ...

να τετράγωνο, το άλλο ένα άστέρι, το τρίτο ένα κύμα, το τέταρτο ένα σταυρό και το πέμπτο έναν κύκλο.

Μπορείτε τώρα, να τοποθετήσετε τα χαρτιά κατά τέτοιο τρόπο, ώστε:

1) 'Ο σταυρός να μην είναι δίπλα στο κύμα, ούτε και ο κύκλος.

2) 'Ο κύκλος να μην είναι δίπλα στο άστέρι, αλλά ούτε και ο σταυρός.

3) Το κύμα να μην είναι δίπλα στο τετράγωνο, άλλ' ούτε και ο κύκλος.

4) Το άστέρι να είναι δεξιά του τετραγώνου.

Λύσεις προηγουμένων

ΟΙ ΠΑΤΑΤΕΣ ΠΟΥ ΒΡΑΖΟΥΝ

'Οχι, οι πατάτες δεν θα ψηθούν γρηγορώτερα, γιατί με τον βρασμό, ή θερμοκρασία έφθασε στο άνωτατο όριο της. Μόνον μια μεταβολή της εξωτερικής πίεσης μπορεί να αλλάξει την θερμοκρασία.

Ο ΔΡΙΘΜΟΣ

Είναι ο αριθμός 6. Γιατί: 60X3=180 — 40=140.

ΗΟΙΑ Η ΗΑΙΚΙΑ ΤΟΥ

η ηλικία του Παύλου είναι 32 έτη.

Πραγματικά, έχουμε 81—17=64, εξ ου 64: 2=32.

ΜΕΣΑ ΣΕ 10 ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΠΤΑ

Είναι ο 8, ο οποίος αν κοπεί με μια κάθετο γραμμή, γίνεται... 3.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ 556

Ο ριζοντίως:

- 1. 'Ερμού. 2. Στόπ. — 'Αρπα. 3. Σίχ. — 'Ομπ. 4. 'Οφ (ις). — 'Αθά. 5. Μυθιστόρημα. 6. 'Αμπαράμ. 7. 'Ον. — 'Αρς. 8. Αιαντής. — ΣΤ'. 9. Τούρ. — 'Οκ. 10. Γή. — Πά. 11. Παράγω. — 'Ομό. 12. 'Αδει. — 'Αξίμ. 13. Βαθύ. — Βάτ. — Ρέ. ν. 14. Ρό. — 'Αρς. — Ράχιν. 15. 'Εγώ. — Κουλοράδο. — 'Ολη. 16. Κορδιλίερα.

Κ α θ έ τ ω ς ι

- 1. Ρέ. 2. Βόγκ. 3. 'Οόν. 4. Θά. 5. 'Α. ύρ. — Δί. 6. Σπί. 7. 'Αβ. — 'Ολα. 8. Πιά. Δ. Δ. 9. Αύγή. — Τροία. 10. Μπό. — 'Ηρα. — 'Αρς. 11. Σόου. — Νάτ. — 'Αξ. χαρά. 12. Φθά. — Νο. — Γαρίδα. 13. 'Ος. — 'Ιμ. — Τυπωμένοι. 14. 'Επί. — Σπείρα. 15. Κάτρ. 16. Μά. — Βόας. 17. 'Ορ. — 'Αρα. 18. 'Υποδραματοποιείον. 19. 'Αμ. 20. Πταισματοοδίκης.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ 557

Ο ριζοντίως:

- 1) Σάλος. 2) 'Όπα, Σ. Ο. Σ. 3) 'Α. ρά, μόν. 4) Στάρι, όπλάς. 5) 'Ητα, Καρυά, στά. 6) 'Αθα, 'Ονά. 7) 'Αθηνα, μω, ρά, ήμεις. 8) Δύω. 'Ηλιαν. 'Αθάνα, σας. 9) 'Εαρ, άκρί, ναοί, ος. 10) Τασία. 'Οντρα. 'Ινδός. Κύνες. 11) 'Αν. 'Ολανδίας. 'Ασουντέλ. Τφ. 12) 'Εσο. ήν. 13) 'Ην. Διόφορος. Ρουμάνοι. Τό. 14) Σδρος. 'Ε. μάς. 'Υμάς. 'Υλλος. 15) Νόκ. 'Ορα, Ζών. 'Ιον. 16) Κόκ. Οζι. 'Αννα, Μάς. 17) Σάρα. Σκέτς. 'Αύλος. 18) 'Αί. 'Υπό. Δέι. 19) 'Ηός. Χροιά. Δός. 20) Νεχαώ. Σάνες. 21) Κάρ. Ράς. 22) Φόν. Π. 23) Σόλων.

Κ α θ έ τ ω ς ι

- 1) Τάτης. 2) 'Εάν. Νόν. 3) Δάς. Ρόκ. 4) Αύριο. Δοκός. 5) 'Αθω. 'Αλεις. Κρί. 6) 'Πέη. Α. Σ. Ο. 'Υλη. 7) Στάνη. 'Ονορέ. 'Ορίων. 8) 'Ατα. 'Αλανδ. 'Ομοια. Σ. Ε. Κ. 9) 'Όρα. 'Ιστιοφόρα. Χάφ. 10) Στάρκ. Μακρά. 'Οσά. Χάρος. 11) 'Αα. 'Ιαπωνίας. Κύρφ. Νό. 12) Ε. Π. Ο. 13) 'Ος. Ούκρανία. Τοίς. Πώ. 14) Σόμπι. 'Αθαν. Ούζας. 'Ααράν. 15) Σόλ. Α. Ο. Δ. Ο. 'Υμών. Νάς. 16) Νάς. 'Ηγίου. Μάνα. Δές. 17) Στόμα. Σ. Ν. 'Ας. Αλό. 18) 'Ανέ. Τήν. Δές. 19) Είς. Κε. νού. Ν. 20) Σσιούλ. 'Ιλιάς. 21) Σύν. Δός. 22) Σέτ. Τόν. 23) Σωρός.

Κ α θ έ τ ω ς ι

- 1) Τάτης. 2) 'Εάν. Νόν. 3) Δάς. Ρόκ. 4) Αύριο. Δοκός. 5) 'Αθω. 'Αλεις. Κρί. 6) 'Πέη. Α. Σ. Ο. 'Υλη. 7) Στάνη. 'Ονορέ. 'Ορίων. 8) 'Ατα. 'Αλανδ. 'Ομοια. Σ. Ε. Κ. 9) 'Όρα. 'Ιστιοφόρα. Χάφ. 10) Στάρκ. Μακρά. 'Οσά. Χάρος. 11) 'Αα. 'Ιαπωνίας. Κύρφ. Νό. 12) Ε. Π. Ο. 13) 'Ος. Ούκρανία. Τοίς. Πώ. 14) Σόμπι. 'Αθαν. Ούζας. 'Ααράν. 15) Σόλ. Α. Ο. Δ. Ο. 'Υμών. Νάς. 16) Νάς. 'Ηγίου. Μάνα. Δές. 17) Στόμα. Σ. Ν. 'Ας. Αλό. 18) 'Ανέ. Τήν. Δές. 19) Είς. Κε. νού. Ν. 20) Σσιούλ. 'Ιλιάς. 21) Σύν. Δός. 22) Σέτ. Τόν. 23) Σωρός.

Κ α θ έ τ ω ς ι

- 1) Τάτης. 2) 'Εάν. Νόν. 3) Δάς. Ρόκ. 4) Αύριο. Δοκός. 5) 'Αθω. 'Αλεις. Κρί. 6) 'Πέη. Α. Σ. Ο. 'Υλη. 7) Στάνη. 'Ονορέ. 'Ορίων. 8) 'Ατα. 'Αλανδ. 'Ομοια. Σ. Ε. Κ. 9) 'Όρα. 'Ιστιοφόρα. Χάφ. 10) Στάρκ. Μακρά. 'Οσά. Χάρος. 11) 'Αα. 'Ιαπωνίας. Κύρφ. Νό. 12) Ε. Π. Ο. 13) 'Ος. Ούκρανία. Τοίς. Πώ. 14) Σόμπι. 'Αθαν. Ούζας. 'Ααράν. 15) Σόλ. Α. Ο. Δ. Ο. 'Υμών. Νάς. 16) Νάς. 'Ηγίου. Μάνα. Δές. 17) Στόμα. Σ. Ν. 'Ας. Αλό. 18) 'Ανέ. Τήν. Δές. 19) Είς. Κε. νού. Ν. 20) Σσιούλ. 'Ιλιάς. 21) Σύν. Δός. 22) Σέτ. Τόν. 23) Σωρός.

Κ α θ έ τ ω ς ι

ΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΑΙ ο κ. Νότης Ξάνθης να διέλθω έκ των γραφείων μας.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΠΕΝΝΕΣ

ΝΑΠΟΛΙΤΑΝΙΚΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ ΤΙΤΟΥ ΝΟΥΣΣΑ

Πάνω απ' το Σορζέντο, ένα λευκό σύννεφο άργωπέρας. Οι πορφυρές ανταύγειες του ήλιου που έδουε, άγκάλιαζαν τον ορίζοντα κι' ανάμεσα σ' αυτή τη φλόγα ξεπρόβαλε στο βάθος το Μοναστήρι του «Σάν Μαρτίνο», όμοιο με κάποιον αρχαίο πύργο πουχε πυρποληθή. Πάνω απ' τη γαλήνια επιφάνεια τής θάλασσας πετάριζε άγνά μια σιαχί άτρωών που μετέβαλε τον κόλπο τής Νάπολης σε κάποιο θεώρατο καθάμι με βρασιμένο νερό.

Μιά βθειαί σιωπή είχε άπλωθή στην όρα αυτή του δειλινού και νανούριζε μέσα στο αινιγματικό της μυστήριο το σύμπλεγμα των λόφων τής Νάπολης με τ' ά γύρω νησιά, τον Πύργο του 'Εφ, το μαγικό Κάπρι, το ποιητικό Σορζέντο, το 'Α μάφι και πάνω απ' όλα, σαν κάποια μυθική θεότητα, τον καπνίζοντα Βεζούβιο.

«Η ζωή είναι ένα μαγικό έργο», έγραφε κάποτε ο Ντ' Ανιούντσιο κι' ίσως το τολμηρό αυτό άπόφθεγμα ναχε εμπνευστή σε κάποια παρόμοια βραδιά τής Νάπολης.

Κάτω στην προκυμμία τής «Σάντα Λουτσία» ένα άνόμοιο και πολυθόρυβο πλήθος είχε άρχίσει να ξεγύρνεται σε πυκνά κύματα, προσμένοντας λίγη δροσιά απ' το άδιόρατο φύσημα του θαλασσινού μπάτη.

Ναπολιτάνικες κιθάρες και μαντολίνα παιγμένα από ψαράδες και «λαζαρόνους», σκόρπιζαν προς την αιωνιότητα τη βαθεία νοσταλγία τής Ναπολιτάνικης νύχτας. 'Ενας όμαδικός πόθος, μιά ήδονική παραφροσύνη, είχε καταλάβει αυτό τ' άνόμοιο πλήθος.

Στόν «Κήπο του Μπερλοζίνου», πάνω σε μιά πρόχειρα στρώνη σκηνή, κάποια Φλωρεντινή χορευτρια άνέμιζε προκλητικά τη λεπτόφαντη φούστα της, ενώ λίγο πιο κάτω, στο «Καφέ Κόρσο» τής προκυμμίας, ένας έγχώριος τραγουδιστής ύμνούσε τόν έρωτα.

Στάθηκα για λίγο άναποφάσιτος κι' ύστερα τράβηξα προς τον «Κήπο του Μπερλοζίνου» και περνώντας ανάμεσα απ' τις άτέλειωτες σειρές των φορτωμένων με άναψυκτικά τραπεζιών, κάθησα δίπλα στο παλκοσένικο.

Η Φλωρεντινή θεότητα έριξε πάνω μου ένα άγέρινο βλέμμα και πετώντας μου ένα τριαντάφυλλο που στόλιζε τ' άτίθασσα μαλλιά της, άποσύρθηκε πίσω απ' τις κουίντες.

Μιά βθειαί άποκαρδίωση με κυρίεψε στο άναπάντεχο αυτό φινάλε του χορού της. Πίστευα ότι το ύπεροχο αυτό όραμα, που λίγες στιγμές πριν είχε τραβήξει τ' ά βήματα μου, θα ήταν δυνατόν να διαρκέσει μιά αιωνιότητα και ή άπότομη διάφηση των ελπίδων μου σάκισε μέσα μου κάθε χαρούμενη προδιάθεση.

Μή έχοντας πιά καμιάν έπιθυμία να παραμείνω ανάμεσα στο παρδαλό περιβάλλον των θαμώνων του Μπερλοζίνου, έτοιμαζόμυνα να φύγω, όταν την είδα να βγαίνει πάλι στη σκηνή, ντυμένη με μιά σειρά πολύχρωμων πέπλων και με άφθονα

βραχιόλια τυλιγμένα στο μάκρος των γυμνών χειρών της. Το πλήθος έξαλλο, μνημονιμένο απ' την άπόροπτη αυτή εμφάνιση που έρέθιζε την αισθησιακή του προδιάθεση, ξέσπασε σε παρατεταμένα χειροκροτήματα στο παραλήρημα αυτό άνθρώπων κάθε τάξης και προέλευσης, ή Φλωρεντινή χορευτρια άρχισε να έκτελή τον πιο ζέφρονο και άπίθανο χορό.

Η τέχνη του ρυθμού έπαιρνε μιά δευτερεύουσα θέση μπροστά την ύποδλητική όμορφιά του γυμνού κορμιού της, όπως ξεσηκωτάματα στο παραλήρημα αυτό άνθρώπων μπροστά σ' ένα πλήθος μεθυσμένο από έρωτα κι' όμορφιά.

Θέλοντας να ξεφύγω από κάθε συνέχισή της άναπάντεχης αυτής γοητείας, που ήταν περισσότερο κουραστική παρά ευχάριστη, άπεφάσισα να έγκαταλείψω τον «Κήπο του Μπερλοζίνου», μ' ένα άπόροπτο συναπάντημα μ' άνάγκασε να μεταβάλω άπόφαση. 'Ενας άγνωστός είχε καθίσει δίπλα μου και το επαγγελματικό μου ύποσυνείδητο με προειδοποιούσε για κάποια ένδιαφέρουσα ιστορία.

—'Ροχστε για πρώτη φορά στο Μπερλοζίνου, παρατήρησε με αθάδεια ο άγνωστός. Δέ μοιάζετε πραγματικά για Ναπολιτάνος, ως τόσο διαλέξατε την καλλιτεργη γωνιά τής Νάπολης.

—'Ετσι, τυχαία πέρασα από δω, άποκρίθηκα άδιάφορα.

—Ναι, τυχαία πέρασατε ύστερα σ' ες τράβηξε ή φούστα αυτής τής γυναίκας! 'Ετσι γίνεται πάντα με όλους τους ξένους.

—Δεν καταλαβαίνω που θέλετε να καταλήξετε, παρατήρησα ήρεμα.

Πλησίασε περισσότερο κοντά μου, σαν να θέλε να μου έμπιστευτή κάποιο μυστικό.

—Η Σεμέλα σ' έ πρόσε... σ' έ χ'ωρίςε άνάμεσα σε τόσους άντρες. Πρέπει νασαι περήφανος γι' αυτή την προτίμησή. Είναι ή καλλιτεργη κι' ή πιο ένδοξη χορευτρια τής Νάπολης. Περιούσιες κι' όνοματα έδουσαν άδοξα μπροστά στα πόδια της... Πεπάει απ' τη μιάν άγκάλια στην άλλη, δίχως κανείς να κατορθώσει να την κρατήσει! ερισσότερο από μιά νύχτα. Είστε και σεις ξένος; θα γνωρίστητε μαζί της — θα γνωρίσατε το σήμα των γονάτων της, την έλαστικότητα της μέσης της, τη θέση των φιλιών της — για σ' έκαταλείψη ένα ποιά, όμοια μ' εμάς, έραστες της... Και θα σ' έ μείνουν σας έραστες της... Τον όνειρο πού σαν όνειρο τ' άφιλιά της, ένα όνειρο πού θα όμορφαινή την κατοπινη ζωή σας.

Τόν άφησα να μιλήσει δίχως να θέλω να διακόψω τη συνέχισή της ιστορίας του, διακόψω όμως έπειτα σ' ένα άσυγγραμμά κάθε κινούργιου έραστή και νοιώθω ήδονή όταν βλέπω κι' αυτόν να διώχεται με τη σειρά του, όπως διώχτηκα κι' εγώ πριν δυό χρόνια. Είναι κι' αυτό μιά πρωτότυπη και παράξενη ίκανοποίηση

πολη και το καρδί μου έφυγε τ' άξημερώματα τής ίδιας μέρας. Τυχαία βρέθηκα έξω απ' τον «Κήπο του Μπερλοζίνου» και με παρέσυραν οι γυνές γάμπες αυτής τής γυναίκας. 'Όταν είσώθησα και γώ ανάμεσα στους ταχτικούς θαυμαστάς της, ό χορός είχε τελειώσει. Η Σεμέλα, κρατώντας ένα μικρό κρυστάλλινο δίσκο, γύριζε ανάμεσα στο πλήθος, πουλώντας φορητογραφίες. Οι λιότερες έπεφταν βροχή στα χέρια της για μιά φωτογραφία ή κάποιο επιπόλαιο χάρδι. 'Όταν έφτασε κοντά μου, σταμάτησε, με κύτταξε για λίγο μ' ένα ακαθόριστο μειδιάμα κι' ύστερα σκύβοντας με φίλησε στο στόμα. Δέχτηκα το φίλημά της και τής το άνταπέδωσα. 'Από κείνη τη στιγμή παράμεινε πάνω στα χέρια μου αυτή ή γεύση πού δέ θέλει να μ' έγκαταλείψη.

»Πηγαίνετε και καθίστε στο «Καφέ Κόρσο», μου είπε. Θάρθω σε λίγο να σας συναντήσω.

»Μάθησε κι' έφυγε σύντομα προς το βάθος. Ντροπισμαμένος απ' τη σκηνή εϋθη πού με μετέβαλε σε δημόσιο θέαμα, έγκαταλείψη τον «Κήπο του Μπερλοζίνου» και τράβηξα προς τη θάλασσα, προσπαθώντας να δροσίω το ζεναμμένο κεφάλι μου στο νυχτερινό μπάτη της. Βαδίζοντας ετσι άσκοπα είχα φτάσει, δίχως να το νοιώσω, άνάμεσα στα σιδερένια τραπέζια του «Καφέ Κόρσο», πού έκτεινόταν σαν μιά κυματιστή γιρλάντα στο μάκρος τής προκυμμίας τής «Σάντα Λουτσία». 'Ο ίδιος Ναπολιτάνος τραγουδιστής, πού πριν 2 ώρες είχαν συναντήσει, έπαίξε στην κιθάρα του καθύρους και έρωτες. Σκέφθηκα να φύγω, ν' άπομακρυνθώ απ' το επικίνδυνο αυτό μέρος, με το θρόνισμα μιάς φούστας και άποια θεαμαί πνοή πού έκαψε το λαϊμό μου, με συγκράτησαν πάνω στα ίδια μου βήματα, με συγκράτησε μιά μου στεκόταν ή Σεμέλα, τ' άει δίπλα μου στεκόταν ή Σεμέλα, πού είχε έβρει συντακότερα απ' ότι μπορούσα να φανταστώ. Κάτι προσπάθησα να πώ, με έ σταμάτησε με το χέρι της πού σφράγισε τ' άξημερώματα μου με μιά άναπάντεχη και προμελετημένη κίνηση.

»Τ' ά μάτια της, τ' ά χέρια της, το στόμα της, το κορμί της όλάκερο μ' άγκάλιαζαν και με παρέσυραν. Τήν ακούθησα σαν κάποιος πού ακολουθεί τη μοίρα του. 'Ετσι μίγησε να μη φύγω τ' ά ξημερώματα κείνης τής μέρας απ' τη Νάπολη... Να μ' έ φώω καθόλου μέχρι σήμερα. 'Ός τόσο ή Σεμέλα κράτησε το λόγο της. Δέ μου γάρισε π' ά μόνον δυό ώρες. 'Υστερα μ' έγκαταλείψε όριστικά για να παραδοθ' σε κινούργιους έρωτες. 'Όσο για μένα, βλέπετε... έγκαταλείψη τον κόσμο όλάκερο πετε... έγκαταλείψη τον κόσμο όλάκερο και λησιμονήθηκα φοβησιμένος στη Νάπολη. Παρακλόνηται όποιοσδήποτε τ' ά περασμά κάθε κινούργιου έραστή και νοιώθω ήδονή όταν βλέπω κι' αυτόν να διώχεται με τη σειρά του, όπως διώχτηκα κι' εγώ πριν δυό χρόνια. Είναι κι' αυτό μιά πρωτότυπη και παράξενη ίκανοποίηση

—Τό ίδιο συνέβη και με μένα κάποτε, συνέχισε στόν ίδιο κουρασμένο τόνο. Πριν δυό χρόνια ήμυνα περαστικός απ' τη Νάπολη και το καρδί μου έφυγε τ' άξημερώματα τής ίδιας μέρας. Τυχαία βρέθηκα έξω απ' τον «Κήπο του Μπερλοζίνου» και με παρέσυραν οι γυνές γάμπες αυτής τής γυναίκας. 'Όταν είσώθησα και γώ ανάμεσα στους ταχτικούς θαυμαστάς της, ό χορός είχε τελειώσει. Η Σεμέλα, κρατώντας ένα μικρό κρυστάλλινο δίσκο, γύριζε ανάμεσα στο πλήθος, πουλώντας φορητογραφίες. Οι λιότερες έπεφταν βροχή στα χέρια της για μιά φωτογραφία ή κάποιο επιπόλαιο χάρδι. 'Όταν έφτασε κοντά μου, σταμάτησε, με κύτταξε για λίγο μ' ένα ακαθόριστο μειδιάμα κι' ύστερα σκύβοντας με φίλησε στο στόμα. Δέχτηκα το φίλημά της και τής το άνταπέδωσα. 'Από κείνη τη στιγμή παράμεινε πάνω στα χέρια μου αυτή ή γεύση πού δέ θέλει να μ' έγκαταλείψη.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Άνία
 Της επαρχίας ή άνία με τρώει
 κι' οι λογιμοί μου κόλλησαν σαν στρείδια,
 έπαψα πιά να σκέφτομαι ταξίδια
 και τις στιγμές μου υπολογίζει το ρολόι.

Μέσα στη νύχτα

Μετρώ—ξαναμετρώ το κομπολόι
 και της ψυχής μου τα όνειρα ξεφτιλίσια...
 σεχνόμαστε στην ίδια γής σά φείδια
 και γίνονται οι χαρές μου μοιρολόι.

Έσ' με τράβηξες ήδονική σειρήνα
 μάννα της γής, φωτολουμένη γοητεία,
 έσ' μ' όνειρα με κοίμισες, Άθνη! Μά
 σβόσανε στής επαρχίας την πλήξη
 μέσ' στα μικρά κι' άνήλλαγα γραφεία
 περοτού ή χαρά τ' όδρομο της μου δείξη.

ΠΑΝΟΣ ΜΑΡΚΑΤΟΣ

Η νεκρή παιδούλα

Ήταν ώραία και άγνή σαν ένα κρίνο,
 κι' ήταν μελάγχολο ώχρ'ό τ'ό πρόσωπό
 της.
 Στη θύμησή της τ'ό μικρό ποτήρι πίνω,
 και αδιάκοπα θρηνώ για τόν χαμό της.

Ήταν ώραία... νυφικά ήταν ντυμένη.
 Κι' ήταν μελάγχολη θλιμμένη ή αυγούλα.
 Κι' όλοι τριγύρω στέκονταν κλαμμένοι.
 Κι' ήταν τόσο όμορφη—ώϊμένα—ή παι-
 δούλα...

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ι. ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΔΗΣ

για μένα, που ξέρει ότι δέν έχω τίποτα
 πιά να έλπίζω...

Τόν άφησα χαμένο στις άναμνήσεις του
 και βγήκα σύντομα έξω. Τόν είδα ή μάλ-
 λον τόν άκουσα να μ' ακολουθή με κου-
 ρασμένο βήμα.

— Έκει στο βάθος είναι τ'ό «Καφέ Κόρ-
 σο», μου φώναζε. Καθήστε στην άριστερη
 πλευρά και περιμένετε... Σ'ας εύχομαι
 καλή διασκέδαση.

Γύρισα για να τ'ό πω πώς δέ θά πήγαι-
 να στο «Καφέ Κόρσο», πώς δέ μ' ενδιαφέ-
 ρε ή Σεμέλα του, πώς ήμουνα μονάχα ξ-
 νας επαγγελματίας δημοσιογράφος, που έ-
 φου έξεπλήρωσα την άποστολή μου, θά-
 φευγα τ'ά ξεμπερώματα της Ίδιας αυτής
 μέρας... μα δέ τόν πρόλαβα είγε χαθή
 μέσ' στη νύχτα σαν ένα διαβατάριο
 πουλί.

Την ώρα που τ'ό καράκι σαλπάρει, δ-
 ταν έγκατέλειπα όριστικά τή Νάπολη,
 νομίζω πώς τόν ξεδιάκωνα σε μιάν άκρη
 της προουαίας να κούβη περιλυτα τ'ό κε-
 φάλι. Έμοιαζε με τόν κυνηγό που πούγε
 ξεφύγει κάποιον έλαίσιο θήραμα.

ΤΙΤΟΣ ΝΟΥΣΣΑΣ

Άνοιξη

Κι' ήθε κι' ή άνοιξη καλή μου και γι-
 ορτάζει
 ό κόσμος τή χαρά που δίνει ή φύση.
 Της γής ή όμορφιά τήν πλήξη σπάξει
 άπ' τις καρδιές και όμορφαίνει λίγο ή
 ξήση.

Στά ώραία τ'ά νειάτα ό έρωτας φωλιάζει
 και βρίσκουνε τ'ά γρηατιά μιά κάποια
 λύση,
 μέσ' στους άγρους με πόθο άγκαλιάζει
 ό νεύς τήν όμορφη κοπέλλα να φιλήση.

Κι' ήθε κι' ή άνοιξη καλή μου... τ'ά
 λουλούδια...
 κι' ήρθ' ή χαρά στα νειάτα και στη γή
 —και γώ για σένα θλιβερά γραφω τρα-
 γούδια
 και τ' άπαγγέλλω μοναχός μου στη
 σιγή—
 κι' έν'ό ή άνοιξη τριγύρω μ' άγκαλιάζει
 μέσ' στην καρδιά μου έχω χειμώνα και
 μαράζι.

ΚΩΣΤΑΣ ΜΕΝΤΗΣ

Όπτασία

Φάνηκες μπρός στα μάτια μου σαν δ-
 νεϊρο!

Έσβυσεσ σαν όπτασία!

Με τ'ό γρήγορο πέρασμά σου έφτασε
 να συγκινηση βαθειά τήν ύπαρξή μου.
 Να γεμίση τή καρδιά μου λαχτάρα, τή
 ψυχή μου φως. Και διώχοντας κάθε
 χαρά και λύπη, καθ' έλπίδα κι' άνάμνη-
 ση ν' άφήση για μοναχή έλπίδα και χα-
 ρά τή στεγνή άνάμνηση της λυπημένης
 μορφής σου.

Κι' έτσι να μη βλέπουν πιά τ'ά μάτια
 μου τόν κόσμο. Νάσαι μοναδικό τους ό-
 ραμα και παντοτεινό.

Όσπου τ' όνειρο να ξαναγίνη αλή-
 θεια κι' ή όπτασία ή ζωντανή σου ό-
 μορφιά.

Θά ξανασούβη;

M—ε

φατιά. Στην κόκκινη λάμψη της φαίνον-
 ται πάνω στο δέρμα μου δυό άσπρα ση-
 μάδια.

— Ατή είναι πάντα ή άοχή. Ψιθυ-
 ρίζει ή Λήδα. Οι φλόγες όλοένα χαμη-
 λώνουνε. Κάτω από τ'ό θέλο ξεφεύγει
 ένας πνιγμένος λυγμός.

— Λήδα.....

Ή φωτιά σβίνει όλότελα. Με τυλίγει
 μιά γκριζά ούίχλη, που όλοένα πικνώ-
 νει... Βυθίζομαι σ' ένα άδιαπέραστο
 σκοτάδι...

Ό έριάλτης τελείωσε. Άνοιγω τ'ά
 μάτια μου διάπλατα και άναπνέω με ά-
 νακούφηση, αντίκρίζοντας τόν ήλιο που
 πλημμυρίζει τ'ό κρεβάτι μου.

ΝΤΙΝΟΣ ΣΑΚΑΛΙΑΔΗΣ

Μεταξύ μας

Άντώνιον Χαρουπιάδη ν.
 Τ'ά σταυρόλεξά σας έλήφθησαν και σας
 εύχαριστούμε θερμότατα.

Έλευθ. Μανδριώτη ν. Ό
 «Φόθος» ύστερεί στο μέτρο και στη ρίμα.
 Τ'ό «Άπόψε» είναι καλλίτερο από «τεχνι-
 κής» άπόψεως, αλλά είναι μετριώτατο ως
 θέμα και πολύ κοινότοπο.

Τάκη ν Βαρελλά ν. Άτεχνα
 τ'ά ποιήματά σας και έντελώς παιδικότι-
 κα. Κυττάξτε λ. χ. λίγους στίχους από τ'ό
 ποιήμα σας «Ύμνος στη Νειότη»:

Άπό μικρό παιδάκι
 δέν ξέρω πόσω χρονά
 τήν γειτονιά μου δ' αυτή
 έν τούτοις κατοικώ

έπήγαινα σχολείο
 μικρός έξι χρονά
 και μ' έρεσε να παίζω
 και να εύφολογώ

σαν έψήλωσα λιγάκι
 και ήμουνα πιά μεγάλος
 για τόν έρωτα που λές
 εφρόντιζα τ'ό κάλλος.

Έρωτεύθηκα μιά Κούλα,
 μιά Καλλιόπη, μιά Τασία
 και καλλίτερα άπ' όλας
 μιά μικρούλα Άσπασία.

Και ταύτα έσυνέδησαν
 έφ' όσον ήμουνα μικρός,
 άφ' ότου έμεγάλωσα
 έφυγαν όλα κ' έπάγωσα.

Διαβάστε ποιήση.

Κ. Σ. Έγκρίνεται τ'ό «Γελάστηκα» και
 θά δημοσιευθί με τή σειρά του. Τ'ά «Νε-
 κρά όνειρα» δέν μ'ας ικανοποίησαν. Ιπο-
 ρείτε να γράψετε καλλίτερα πράγματα.

Για τίς εύχές σας, εύχαριστούμε.

Γι' όργον Τσιτσιμπίχου
 Καλό τ'ό ποιήμα σας. Έγκρίνεται και θά
 δημοσιευθί με τή σειρά του. Γιατί τ'ό γρά-
 ψατε όλο συνέχεια σαν πεζό; Για τ'ά κα-
 λά σας λόγια εύχαριστούμε.

Κωστή ν Κριτσίνη ν. Ό «Πό-
 θος» θά γινόταν δημοσίευσιμος άν διορθώ-
 νατε τόν τέταρτο στίχο που χτυπά άσχη-
 μα σ' αυτό.

Σαφώς. Πολύ άπλοικά γραμμένα τ'ά
 ποιήματά σας. Διαβάστε σύγχρονη ποίη-
 ση. Για τ'ά καλά σας λόγια εύχαριστούμε.

Άντώνη Φιντιράκη ν. Έγ-
 κρίνεται ή «Στερνή Άνοιξη» και θά δη-
 μοσιευθί με τή σειρά της.

Ίωάννα Μ. Δυστυχώς δέν άρχουν
 κοί παραστάσεις κι' οι περιπέτειες μιάς
 ζωής, ούτε κι' κοί θαυμάσιες άγωνίες πά-
 νω στη ζωή για να μεταδληθούν σε ώ-
 ραία ποιήματα. Γιατί βέβαια δέν μπορού-
 με να πούμε ώραίους τούς στίχους αυτούς,
 παρμένους στην τύχη άπ' τήν «Ανώτερη
 καρδιά»:

Εσύρω και να τ'ό δίνο θάρρος;
 να μεγαλώνη άγάλη άγάλη...
 μ' ός καιεί! θεριό ή καρδιά όρμα,
 για να τ'ό πάρη τ'ό κεφάλι.

Άνώτερη, γρανίτης! νοιώθω,
 π' ός γίγαντας φριχτά παλεύει
 να δείξη άπειράχη πώς είναι!
 στον πόνο της π' έντός δουλεύει...

Τους λείπει ή άρμονία, ή μουσικότης,
 ό ρυθμός που πρέπει να χαρακτηρίζουν έ-
 να ποιήμα. Δυσόμαστε όταν άπογοητεύο-
 με τούς άναγνώστas μας με τήν άυστηρό-
 τητά μας, αλλά τ'ό κάνομε για τ'ό δικό
 τους συμφέρον και όχι βέβαια για τ'ό δικό
 μας.

Α. Κ. Σύνορα. Έγκρίνεται τ'ό «Ό-
 ταν άπ' τή ζωή...» Όσον άφορά τ'ό τελευ-
 ταίο σας ερώτημα... «μηδέν παρεξήγηση»!
 Ίππ. Κωστή ν Κριτσίνη ν. Έγ-
 χει μερικά σημεία καλά τ'ό διήγημά σας,

«Εβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ- ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΤΟΣ 11ον

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΡΡΗ 11 άριθ. Τηλεφ. 28517 Έκδόται:

ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ Διευθυντής: ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ Φαδιέρου 12

Άρχισυντάκτης: ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ (Νικαίας 17)

Καλλιτ. Συνεργάτης: ΓΕΡΑΣΙ- ΜΟΣ ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
 Έτησία έσωτερικού δρ. 250
 Έξάμηνος » 125
 Έτησία έξωτερικού Λίραι 1.16
 » Αμερικνης Δολλάρια 6
 Τιμή Φύλλου Δραχμαί 5

Υπεύθυνος: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΣΙΔΗΣ (Παπαστράτου 10 Σ)μός Ύμηττου)

Τ'ά άποστειλλόμενα χειρόγραφα, δημοσιευόμενα και μη, δέν έπι- στρέφονται.

στο σύνολο όμως δέν είναι δημοσιεύσιμο.
 Φύλαρο, λίγο κουραστικό, και προς τ'ό
 τέλος πολύ άδύνατο. Ή παρκλήσις σας
 θά έκτελεσθί.

Τα σούλα ν Κ. Ίεροκλέους.
 Κατώτερα από άλλα προηγούμενά σας.
 Ίωάννα ν Κ. Έγκρίνονται οι «Πλη-
 γωμένες καρδιές» και θά δημοσιευθόν με
 τή σειρά των. Για τ'ά καλά σας λόγια εύ-

SCHERK

„Από τους
 Πεκέδες και
 μπιμπικια
 ουλε
 ίχνος πλέον

Ζητήστε επίσης την πο-
 ύρα Mystikum. Είναι ή
 φημισμένη Πούδρα του
 Scherk • Μεγάλο κουτί
 Δοχ. 80 • μικρότερο 50

Scherk
 Face
 Lotion
 (ισοάν ός ή πρόσωπύ)

• Έτσι μάς γράφει μιά Κυρία από τ'ό Ψυχικό. Αυτό δείχνει
 άλλη μιά φορά πόσο άποτελεσματικά έπενεργεί ή Λοσιόν
 προσώπου Scherk. Μεταμορφώνει τ'ό δέρμα και αφαιρεί όλες
 της άκαθαρσίες. Η νέα έπιδερμική παρουσίαζεται φρέσκια,
 χωρίς λεκέδες, λεία • Γεν. Άγίνας: Π. & Μαγεριώτης,
 Έρμου - Νίκης άρ. 10. Τηλ. 25 - 739.

Μεγάλο φιαλίδο άρ. 80 •
 Μικρότερο Δραχ. 55.

χαριστούμε.

Θ ή τ α. Έγκρίνεται το «Διαβάνει ο χρόνος» και θα δημοσιευθῆ με τῆ σειρά του.

Π ή ρ ή ν Φ ο υ ξ ή ν. Έγκρίνεται το «Έρωτικό» και θα δημοσιευθῆ με τῆ σειρά του.

Κ ρ ή ν ο ν. Δὲν μᾶς ικανοποιήσατε τὴν φράξ αὐτῆ. Ἀδούλευτοι οἱ στίχοι σας.

Γ ε ω ρ. Χ ρ ή σ τ ο δ ο υ λ ή δ η ν. Πολὺ πρωτόλειο τὸ πεζό σας. Κυττάξτε καὶ μόνος σας τὴν ἀρχὴ του:

ΧΗΜΟΝ ΚΑΙ ΓΗΡΑΣ

Ἡ Νεανικὴ ἡλικία τοῦ χρόνου πέρασε. Τὰ μαλλιά του ἄρχισαν νὰ πέφτουν ἀπὸ τὸ δένδρινο κεφάλι του, ἐνῶ κάταπρα μαλλιά σὲ μορφή χιόνος ἄρχισαν νὰ τὸν σκεπάζουν.

Κάθε τόσο τὸ βογγητό του ἀπὸ τοὺς πόγους τοῦ γήρατος ἀκούγεται σὰν κεραυνός, ἐνῶ τὰ δάκρυά του ποτίζουν τὴν κρῦα γῆ.

Διαβάσατε πρὸς τὸ παρόν. Ἀφοῦ εἴσθε τόσο νέος ἀκόμη, ἔχετε καιρὸ ν' ἀσχοληθῆτε μὲ τὸ γράψιμο ἀργότερα.

Α. Τ α μ π α λ ῆ ν. Δίγα βαρὺ καὶ σχολαστικὸ τὸ θέμα τῆς «Ὀπτασίας». Σχετικὰ καλλίτερο καὶ ὡς θέμα καὶ ὡς ἐκτέλεσις τὸ «Δράμα Μεσανωκίου», πρὸ πάντων σὲ μερικὰς φράσεις πρὸς τὸ τέλος, ὅχι ὅμως καὶ δημοσιεύσιμο. Στείλτε μας νᾶτι πιὸ ἀπλό καὶ πιὸ δουλεμένο.

Α. Σ τ ε φ α ν ή δ η ν. Συμπαθητικὸ τὸ γράψιμό σας, ἀλλὰ τὸ θέμα πὸν διαλέξατε κοινότυπο καὶ χλιδαίωμένο. Βρῆτε κάτι πιὸ πρωτότυπο. Ὅσον ἀφορᾷ αὐτὰ πὸν γράφετε στὴν ἐπιστολή σας, καταλαβαίνετε βέβαια ὅτι δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν καμμιὰ ἐπιρροή στὴν κριτικὴ μας «τὰ ἀπαράτητα καὶ κλασσικὰ κλπ. κλπ.», καὶ συνεπῶς ἔχετε δικηο παραλείποντάς τα.

Θ ή ν ο ν Δ ή ρ ο ν. Ἡ «Περροῦκα» γραμμένη σὰν χρονογράφημα δὲν εἶναι κατάλληλη γιὰ τὴ Σελίδα μας. Ἐκτὸς αὐτοῦ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι λόγοι πὸν ἐμποδίζουν τὴ δημοσίευσή τους. Τοὺς καταλαβαίνετε βέβαια. Πάντως δὲν ἀνομιεῖται ὅτι εἶναι ἀρκετὰ ἔξυπνη σὲ ὀρισμένα σημεία καὶ ἔχει μιὰ συγκινητικὴ τρυφερότητα σὲ δυὸ-τρεις φράσεις πὸν ἀναφέρονται στὴν παλιὰ τῆς ὑπόστασι. Καὶ μιὰ πὸν συμφωνοῦμε κι' ἐμεῖς μὲ τὴ γνώμη σας ὅτι ἡ περροῦκα εἶναι κάτι ἀποκρουστικὸ, δὲν θὰ σὰς κακοφανῆ, φυσικὰ ἂν δὲν τὴν... βάλουμε!

Ε. Τ. Γ ή θ ε ι ο ν. Στείλτε μας κάτι πιὸ πρωτότυπο, γιὰτὶ τὸ γράψιμό σας εἶναι συμπαθητικὸ, μὰ τὸ θέμα πὸν διαλέξατε πολὺ κοινότυπο.

Ε ή α ν. Έγκρίνεται τὸ «Ἐλπίζεις» καὶ θα δημοσιευθῆ με τῆ σειρά του.

Π. Δ. Κ α ν ή ά ρ η ν. Τὸ θέμα τοῦ πεζοῦ σας «Ἀντίο!» πολὺ καλὸ, ὑστερεῖ ὅμως στὴν ἐκτέλεση: Σχοινοτενεῖς φράσεις, κακόηχος λέξεις, ἀγτένιστο γράψιμο. Δουλέψτε το μὲ προσοχὴ καὶ ξαναστείλτέ τὸ μας. Καὶ τὸ «Ἀπόψε» παρουσιάζει τὰ ἴδια ἐλαττώματα στὸ γράψιμο.

Η ΘΥΕΛΛΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 7)

μου» καὶ δὲν ξέρω τί ἀπὸ αὐτὰ πὸν λένε ὅλοι οἱ ἄντροι ἀπὸ ξεμοτικό μέχρι φαντάρο, καὶ μούδινα καὶ λεφτά.

— Ψέματα λέει!

— Παλιάνθρωπε!

— Ἀσυνείδητε!

— Σοῦ τ' ὀρκίζονται.

Χαλασμός. Ἡ σπιθα ἔβαλε φωτιά στὸ σφρυγικὸν ζεύγος. Γελά πατιγωδῶς τὸ ἀκροατήριον, κι' ἀπαίξει τὴν κουδούνα ὁ πρόεδρος.

— Σιωπὴ ἐκεῖ!

— Ἐγὼ δὲν μιλό.

— Ποιὸς ἐφώνησε;

— Δὲν ξέρω.

Εἶναι ὁ σύζυγος πὸν ἀπαντᾷ μὲ πνιγμένη φωνήν, ἐνῶ πλάι του μυκάται ἡ θύελλα καὶ εἶναι ἔτοιμη νὰ τὸν πνίξῃ. Μὲ μεγάλο κόπο καταφέρνει ὁ πρόεδρος νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν τάξιν.

— Λέγε ἐσύ!

— Μάλιστα, κ. πρόεδρε. Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν κάνει νὰ τὰ πῶ, καθ' ὅσον μυστικὰ τοῦ σπιτιοῦ δὲν λέγονται μπροστὰ στὸν κόσμο. Ἀλλὰ μὲ ζορίζουνε, τί νὰ κάνω; Νὰ πῶο φυλακῆ, ἐπειδὴς καὶ ἡ κυρία Μαρίκα ἐπιμένει σῶνει καὶ κτλ πὸς τὰ ἐκλεῖνα ἐγὼ τὰ λευτά; Τὸ λοιπὸν κάθε βράδυ ἐρχόταν στὴν κἀμαρὰ μου ὁ κύριος Ἀντωνίου. κι' ἦθε κι' ἐκεῖνο τὸ βράδυ... Τί νὰ μ' ἀγκαλιάσῃ. τί νὰ μὲ σιλᾷ. τί νὰ μοῦ λῆ:

«Ὅ, τι θέλεις παγῶνα μου! Πάρε αὐτὲς τὲς δέκα χιλιάδες γιὰ τὴν προίκα σου!».

Ἀστραπή:

— Κάθαρμα!

— Μαρίκα, ἡσυχία!...

— Μὲ τὴν δούλα σου!

— Ψεύδεται, Μαρίκα...

Πατατράκι! Κακὸ μεγάλο.

Μὲ πολλοὺς κόπους συνεχίζεται ἡ διαδικασία. Λεπτομερῶς ἀποκαλύπτει ὅλα τὸ δουλικόν. Φωτίζεται πληρέστατα ἡ σκοτεινὴ ὑπόθεσις. Τὸ δικαστήριον καταλαβαίνει. Ὁ εἰσαγγελεὺς ζητεῖ ἀθώωσιν. Καὶ πετὰ τοὺς μύθρους του ὁ συνήγορος:

— Δὲν ἐκλέψαμεν τὰ χρήματα, κ. δικαστά. Τὰ χρήματα τὰ ἔχομεν. Μᾶς τὰ προσέφεραν ὡς δῶρον ὁ κύριος μας, διὰ νὰ ικανοποιήσῃ τὰ ἐρωτικά του αἰσθήματα. Μᾶς ἠράσθη, κ. πρόεδρε! Μὴ σὰς φαίνεται περίεργον! Ὁ ἔρωτας εἶναι πάθος φανερόν καὶ δὲν ἠνωθεῖ τάξεις κοινωνικὰς καὶ δικαστικὰς. Μᾶς ἠγάπησεν. Εἶναι τραγωδία, κ. δικαστά. Ἡ μήνυσις ὑπεβλήθη ὑπὸ τῆς σιγῆς, διαισθανομένης τὰ σφρυγικὰ αἰσθήματα ἀπέναντί μας, ἐπιλοτυπούσης καὶ μαινομένης διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν δέκα χιλιάδων!

Ἄθωα ἡ κατηγορουμένη.

Ἐξω ὅμως ἀπὸ τὸ δικαστήριον, σὲ δύο δευτερόλεπτα ἐξέσπαξε ἡ θύελλα ἀγριώτερ.

Φτωχέ, ἐρωτευμένο, σύζυγε!...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Ξανθὴν χημικόν, Πειραιά. Ἀσφαλῶς χρειάζεσθε προσωπικὴ ἐξέτασι ἡ ὁποία θὰ γίνῃ δωρεάν. Ἀρκεῖ νὰ πῆτε στὸν κ. Λαδά τὸ ψευδώνυμό σας. Τοῦ κάναμε νιὰ σὰς ἰδιαίτερη καὶ θερμότερη σύστασι.

Δ. Π. Ἐ ν τ α ὕ θ α. Ἡ κρέμα πὸν χρησιμοποιεῖτε ἔχει ὑδάργυρο. Γι' αὐτὸ συνιστῶ καὶ σὲ σὰς μιὰ προσωπικὴ ἐ-

ξέτασι ἀπὸ τὸν κ. Λαδά. Μήπως εἶναι χλόασμα; Ὁ ἴδιος θὰ σὰς ὑποδείξῃ ὅ,τι ἀποτελεσματικότερον χρειάζεσθε. Νὰ τοῦ πῆτε τὸ ψευδώνυμό σας.

Κ. Μ. Σ ά μ ο ς. Νὰ γράψετε ἀπ' εὐθείας στὸν κ. Λαδά (Σόλωνος 40) ἐσωκλείοντας καὶ 3)χμον γραμματόσημον γιὰ τὴν ἀπάντησιν. Νὰ τοῦ δώσετε πλήρη τὴν διεύθυνσίν σας καὶ τὸ ὄνομά σας γιὰ τὴν ἰδιαίτερα ἀπάντησι. Μὴν παραλείψετε νὰ τὸν πληροφορήσετε ἂν τὸ δέμα εἶναι ἔρηρ, μέτριο ἢ λιπαρό, ἀκόμη ἂν οἱ λεκέδες αὐτοὶ εἶναι μόνον στὰ μάτια ἢ καὶ σ' ἄλλα μέρη τοῦ προσ-

σώπου. Ἄν εἶναι ἀκόμη μόνιμοι ἢ προσωρινοὶ μόνον τὸ καλοκαίρι.

Ε. Κ. Ἄ δ ι κ η μ ἔ ν η ν. Ἀπὸ τὴν δυσσομία θ' ἀπαλλαγῆτε μόνον μὲ θερμὰς κολπικὰς πλύσεις τὲς ὁποῖες πρέπει νὰ κάνετε καθημερινὰς διαλύοντας μέσα ἓνα σκονάκι τοῦ ἀρίστου γι' αὐτὲς τὲς περιπτώσεις φαρμάκου Σοραμίν. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν δυσσομία τὸ φάρμακο αὐτὸ συντελεῖ ἀποτελεσματικώτατα καὶ στὴν ἐν γένει ὑγιεινὴν ἀντισηψίαν τῶν ὀργάνων. Ὅστε μὴν ἀπελείψετε. Μετὰ 10 πλύσεις τὸ κακὸ θὰ πάσῃ ἀλλὰ πρέπει νὰ συνεχίσετε καὶ

Ἐξέσηματα

ΕΜΠΡΙΜΕ ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ

Εἰς Πλουτισοτάτην Συλλογὴν ἔμμε τὰς καλύτερας τιμὰς.

Ακριβός

ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ 4

Κυρία μου.

... ΑΥΤΗ Η ΚΡΕΜΑ

εἶναι παρασκευασμένη ἐπιστημονικῶς, εἶναι ἐγκεκριμένη παρὰ τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγιονομικοῦ Συμβουλίου, ἔχει θραβευθῆ εἰς τὰς Ἑλληνικὰς Ἐκθέσεις καὶ εἰς τὴν Ἐκθεσιν τῶν Παρισίων.

Πολλὲς φίλες σας θὰ σὰς βεβαιώσουν γιὰ τὰ καλὰ ἀποτελέσματα, πὸν θὰ ἔχετε, ὅταν χρησιμοποιήσῃτε στὸ δέμα σας τὴν

..... κρέμα αὐτή. ....

Ζητεῖτε ἐπιμόνως ἀπὸ τὸν ὀρματοπώλην σας **ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ**, καὶ μὴ ἀγοράζετε διάφορες ἄλλες μάρκες, πὸν μποροῦν νὰ σὰς χαλάσουν τὸ δέμα.

ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ
ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ **Canal**

Ἡ Κρέμα ΡΟΔΑΛΙΝΗ πωλεῖται μόνον εἰς ἐσφραγισμένα βαζάκια καὶ σωληνάρια. Χῦμα δὲν ὑπάρχει.

ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ.— Κομπλεξὸν Μεταξωτῶν τῶν 240 δρ. 128. Κυλότες Μεταξωτῶν τῶν 90 δραχ. 54. Μεταξωτῶν Κάλτσες τῶν 110 δρ. 54, πολὺ στερεές. Σινδόνια ἀζοῦρ δρ. 78, ἡμίλινα 112 καὶ διπλὸν κρεβατιῶν 168. Βουλῆς 5. Πρῶτο Πάτωμα, Γραφεῖον φρεθ. 1.

επειτα δια την απαιτουμένη καθαριότη-
τα.

Μαρίαν, 'Ηράκλειον. Τα ει-
δικά θεραπευτικά πέλματα για την πλα-
τυποδία πουλιούνται στο φαρμακείο Π.
Μπακάκου (Πλατεία 'Ομοιοίης). 'Όστε
γράψτε στην διεύθυνση αυτήν και θα σας
σταλή οδηγός μετρήσεως της παθήσεώς
σας και κάθε τι που την αφορά. Για την
άδελφόν σας τα γυμνάσματα που ζητεί-
τε θα τα βρείτε στην στήλη του κ. Λαδά
με κάθε λεπτομέρεια. Πάντως επειδή ά-
κόμη θηλάζεται, ή αδελφή σας φρόνιμο
είναι να κάνει μια ειδική ζώνη για την
πλώσιν και συγκράτησιν των στήθων
που γίνεται εύκολα μετά κάθε τοκετόν.

Μάξ. Μάξ. Αυτή ή υπεραμία των
βλενογόνων των ματιών παρατηρείται
σε πολλά άτομα και μάλιστα έπανξάνεται
ε' ώρισιμένες εποχές του έτους και ιδί-
ως την άνοιξη. Δυστυχώς—άν δεν οφεί-
λεται σ' ώρισιμένη πάθηση δηλ. επιπεφυ-
κίτιδα ή βλεφαραδενίτιδα—μόνον με
την ηλικία υποχωρεί. Πάντως σας συ-
νιστώ μια έπισκεψιν στον ειδικόν ό-
φθαλμίατρον κ. Γ. Στυράκη (όδός Σα-
τωδριάνδου 20) ό οποίος αφού σας έξε-
τάση θα σας υποδείξη ό,τι αποτελεσμα-
κόν υπάρχει.

Γκλόρια, Μοδιστρούλα.

Καθείς την όδοντό- βουρτσά του

Είναι απαραίτητο ό καθένας στο
σπήτι να έχη την προσωπικήν του
όδοντόβουρτσα. Είναι επικίνδυνον να
καθαρίζουν όλοι στο σπήτι τα δόντια
τους με μίαν μόνον βούρτσα. Γιατί κα-
νείς συντελεστής δεν είναι τόσο
ισχυρός δια την μετάδοσιν των μικρο-
βίων, όσον ή από κοινού χρησιμοπο-
ιούμενη όδοντόβουρτσα. Με την προ-
σωπικήν όδοντόβουρτσαν, όπου δεν
μεταχειρίζεται κανείς άλλος, δύο φο-
ράς την ήμερα, το πρωί και πρό πάν-
των το βράδυ πλύνετε τα δόντια σας
με την όδοντόπαστα Χλωροδόντ. 'Επί-
σης τό έσωτερικόν μέρος και τας μα-
σητικές έπιφανείας. 'Εξασφαλίσετε
μέχρι βαθέως γήρατος λευκά και γε-
ρά δόντια.

'Οδοντόπαστα Χλωροδόντ

Ριζική απαλλαγή από τις τρίχες των
ποδιών ή οιούδηποτε άλλου μέρους του
σώματος δεν γίνεται. Στα πόδια όμως
όπου δεν υπάρχει φόβος για να φαινών-

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Κατασκευάζομεν καλλιτεχνικούς, τελευ-
ταία μοντέλλα με τας κάτωθι τιμάς:

18 Καράτ. το ζεύγος δοχ. 850
14 » » » » 700
12 » » » » 650
10 » » » » 600
8 » » » » 500
6 » » » » 425

'Αγοράζομεν διάφορα κοσμήματα. Τε-
λεία και ήγγυημένη έπισκευή ώρολογίων
διά 3 έτη. 'Εξαιρετική ειδικότης δια έ-
πισκευάς ώρολογίων αμερικανικών Γόλ-
θαμ. 'Ελτζη, 'Ελλινός, Ζενιθ, 'Ωμέγα,
Λονζίν. 'Επίσης αφιχθήσαν τα τελευ-
ταία μοντέλλα δι' άνδρικά δακτυλίδια
Σμάλτο.

ΝΙΚ. ΡΕΠΟΥΣΗΣ

Πατησιών 8. Τηλέφ. 28-407
Παρά την 'Ομόνοιαν και Πανεπιστη-
μίου 50 Τηλέφωνον 20-441

ται τα σημάδια γίνεται ριζική με την ή-
λεκτρόλυση. 'Όστε μόνον ή χρήσις των
διαφόρων «ντεπιλατουάρ» σας απομένει.
'Αλλά δεν σας συμβουλεύω την συχνήν
χρήση των γιατί αυτά πληθαίνουν τις
τρίχες και τις κάνουν σκληρές, εκτός
του ότι έρεθίζει το δέρμα. Πωλούνται
στα διάφορα φαρμακεία.

Και την Δ. 'Ασφαλός μια όποια-
δήποτε κατάσταση έχει άντικτυπον στο
δέρμα του προσώπου. Πάντως ακολου-
θήστε την έξις τακτική. Πλύσιμο μ' έ-
λάχιστα χλιαρό νερό. 'Αποφυγή σαπου-
νισού κι' ήλιοθεραπείας. Κάθε 15 μέρες
ένα άτμόλουτρο και την μάσκα για τον
τρόπο της εφαρμογής της όποιος γράφω
τακτικά σ' αυτήν την στήλη. Μετά το
πρωινό πλύσιμο έλαφρά έπάλειψις του
προσώπου με την παρακάτω κολντιρέμ
όταν δε θέλετε να βάλετε και πούδρα να
την σκουπίσετε προηγουμένως έλαφρώς
με βουβάνι.

Huile d' amandes douces 50	gr
Cire blanche de melisse 12,50	>
Parafine molle 12,50	>
Borax 1	>
Eau de roses 25	>
Huile de roses q. s. pour aromatiser.	>

Το βράδυ καθαρίσμα με την κάτωθι
λοσιόν κι' ύστερα ήμεραν παρ' ήμεραν

ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΑΤΕ ΤΑ ΛΕΠΤΑ ΤΩΝ ΔΟΝΤΙΑ ΚΑΙ ΟΥΛΑ

Χιλιάδες όδοντοϊατρών συνιστούν την Κολυνός για τα παιδιά.

Οι λεπτοί όδόντες και τα λε-
πτά ούλα των παιδιών έχουν
ανάγκην από μαλακόν υγιές, άν-
τισηπτικόν καθαρίσμα, τό όποιον
δίδει ή ΚΟΛΥΝΟΣ. 'Ιδού ό λό-
γος δια τον όποιον την συνιστούν
οι όδοντοϊατροί. Τα παιδιά αγα-
πούν την ΚΟΛΥΝΟΣ, λόγω της
εύχαριστου και δροσιστικής
γεύσεώς της. Συνήθισται τα παι-
διά σας εις τό να καθαρίζουν
τους όδόντας των, νύκτα, μέρα.
Θά προστατεύσετε τα ούλα των
και τό σμάλτο των όδόντων των
και έτσι θα διατηρείται τό στόμα
των άρρωματισμένον και καθαρόν.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ «ΚΟΛΥΝΟΣ».

ΚΟΛΥΝΟΣ
Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΜΟΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ

μετά τό καθαρίσμα αυτό να βάξετε και
λίγη κολντιρέμ.

Lait d' amandes 40	gr.
Glycerine 8	>
Eau de roses veritable 120	>

'Εκτός της μάσκας που θα την φορέι-
τε κατά 15θήμερον, να άλείφετε και
δύο φορές την εβδομάδα τό πρόσωπό
σας με καλοχτυπημένο σκέτο άσπράδι
αγού, τό όποιον θ' αφαιρήτε μετά δέ-
κα λεπτά με βουβάνι και χλιαρό νερό.
Μετά ένα μήνα κούρα, να μου ξαναγρά-
ψετε, ύπενθυμίζοντάς μου την άνωτέρω
κούρα. Τό ζήτημα των ποδιών οφεί-
λεται σε κακή λειτουργία του στομάχου,
ή σε ύστερική κατάσταση. Συνεπώς τυ-
πικώς τίποτε δεν οφείλει.

Μαίρη ν. 'Ενταύθα. Μά πως
θέλετε να μην κάνη σπιθουράκι, και κοκ-
κινίλες τό δέρμα σας ύστερα από τα βα-
σανιστήρια της κολώνιας, του λεμονιού
κ.τ.λ. Ν' ακολουθήσετε λεπτομερώς την
κούρα που γράφω παραπάνω προς την
Καίτη Δ. και μετά ένα μήνα να μου ξα-
ναγράψετε. Ν' αποφεύγετε δε συγχρό-
νως τις σάλτσες, τα άλμυρά τα παστά
και τα οινόπνευμα.

'Ελένη ν. Βλ. 'Αλμυρόν. Πά-
λι καλά που μέσα σ' όλα αυτά τα όλικά
που μεταχειρίζεσθε για τον βραδυό κα-
θαρισμό του προσώπου, καθ' ύπόδειξιν
της φίλης σας, δεν περιέχεται και ά-
κουαφόρτε. Γιατί, και θέλω να τό πι-
στήσετε αυτό πολλές, έφθισαν άκόμη να
χρησιμοποιούν κι' αυτό, ειχνοντας μά-
λιστα μέσα και 30 άσπράδια αγών και
5 φιλντισένια κομπιά και θάζοντάς το
αυτό όλη νύκτα στη χάση του φεγγαρι-
ού. 'Όστε σεις πάλι καλά. Πώς θέλετε
ύστερα άπ' όλα αυτά ναχτετε καλή και
ζωηρά έπιδερμίδα; Λοιπόν, ή άνελου-
θήσετε και σεις την ίδια άκριβώς τα-
κτική που γράφω παραπάνω προς την
Καίτη Δ. και μετά δύο μήνες θα μου
ξαναγράψετε.

Πότην Μιχ. Πειραιά. Να
δώσετε σ' ένα φαρμακοποιό της έμπι-
στοσύνης σας να σας κάνη την παρακά-
τω συνταγή. Να χρησιμοποιήση άσπρο
οινόπνευμα και τό θεϊάφι να τό λειοτρι-

βήση. 'Ανανιόντας καλά τό μπουκάλι
πρό της χρήσεως ή όποια τις πρώτες
μέρες πρέπει να γίνεται πρωί και βρά-
δυ, να χύνετε λίγο σ' ένα πλατάκι. 'Υ-
στερα δουτώντας μέσα μια βούρτσα των
μαλλιών να περνάτε καλά τα μαλλιά σας
ιδίως στα μέρη των λευκών τριχών. Εί-
ναι φάρμακο τελείως άβλαβές και μετά
1-2 μήνες δεν θα φαινώνται άσπρες
τρίχες.

Chlorure d' ammonium 1,50	gr.
Acetate de plomb 1,30	>
Fleurs de soufre 1,80	>
Alcool pur 20	>
Glycer'ne 40	>
Eau de roses 20,0	<

Συγχρόνως κάθε 15 ήμέρες στο λού-
σιον να χρησιμοποιήτε βαρύ καρυδοφυλ-

λόνερο. Δηλ. θα βράζατε καρυδοφυλλά
μέσα σε νερό και μ' αυτό θα ξεβγαίνετε
τις σαπουνάδες. Σας εύχαριστούμεν για
τά καλά σας λόγια και για την έμπιστο-
σύνην σας.

Βέρθα Κ. Τό μίγμα που μεταχει-
ρίζεσθε βεβαίως, τό πολύ λιπαρό δέρμα
σας τό άνέχεται. 'Αλλά λόγω της δρα-
στικότητός του νυήγορα θα σας μαραζώ-
ση τό πρόσωπο, θα σας προσενήση έ-
ξινθήματα και κοκκινίλες. Να μεταχει-
ρισθήτε την έξις λοσιόν άποτελεσματική
για τον μετριασμό της λιπαρότητος άλ-
λά και συντελεστική για τό δέρμα:

Alcool camphré blanche 30	gr
Teinture de benjoin 15	>
Eau de cologne 60	>

Στην αρχή θα την μεταχειρίζεσθε ά-

ΣΚΟΝΗ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΤΣΑΡΙΔΩΝ

Ολεθρος

Αποτελεί άληθνή
ΟΛΕΘΡΟΝ
των ζωύφιων χωρίς
κανένα κίνδυνον
δια τους άνδρωπους

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΠΑΝΟΥ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ - ΤΗΛ. 30085

HAIR'S RESTORER

FATTORI

(MILANO)

ΕΝΔΥΝΑΜΩΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣ

'Εξαφανίζει την πιτυρίδα.
'Υποδοηθεί την τριχοφυτιαν και
δυναμώνει τας ρίζας των
τριχών.

'Επαναφέρει τας λευκάς τρι-
χας εις τό αρχικόν των χρώμα.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡ-
ΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ

Γεν. 'Αντιπρόσωπος δια την 'Α-
νατολήν. Α. ΦΑΡΟΥΓΓΙΟ.

Παρακαταθήκη : 'Οδός Λυ-
κούργου 7. 'Αθήναι. Τηλ. 30-415

ΦΟΙΝΙΞ

Η έφρετεινή
μας συλλο-
γή δά σας ι-
κανοποίηση
πληρως.
Είνε οπό
τά καλύτερα
Παρισινά μον-
τέλλα και εις
πολλά οχέ-
δια.

ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ
ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8 Πάροδος Εύαγγελιτερίας

ΓΚΡΕΚΑ

TONI

ζητήσατε τους

πέντε μοντέρνους χρωματισμούς
της πούδρας **Κοτύ**.

Rose chaire-Ocre d'Orient.
Pêche-Noisette-gitane
που είχαν παντού το μεγαλύτερο
succès. Για την προετοιμασίαν του
προσώπου σας μεταχειρίζεσθε
πάντα την άφθαστη κρέμα **Κοτύ**.

COTY

